

Sommars GROOVE

Nummer 6 • 2005 Sveriges största musikmagasin

Tioårsjubileum!
1995–2005

Mariah
Carey

Jay-Jay Johansson

System of a Down

Ellen Allien

Mylo

Yourcodenameis:milo • Kristian Anttila • Karl Larsson • Boc Scadet
Satariel • Antennas • Kid Down • Midaircondo • Rigo

Mariah Carey • Da Fugitiv • Kid606 • Nervous Nellie • The Magic Numbers
Prenumeranter får
Unik CD

Karl Larsson	sidan 5
Fyra frågor till Rogi	sidan 5
Eksemframkallande musik	sidan 5
Kristian Anttila	sidan 6
Vi är så tuffa vi	sidan 6
Yourcodenameis:milo	sidan 7
Boc Scadet	sidan 7
Antennas	sidan 8
Midaircondo	sidan 8
Kid Down	sidan 9
Satariel	sidan 9
Mylo	sidan 10
Mariah Carey	sidan 12
System of a Down	sidan 12
Ellen Allien	sidan 12
Jay-Jay Johansson	sidan 16
Albumrecensioner	sidan 19
Egenproducerat	sidan 20
Groove CD 6 • 2005	sidan 23

Innan mörkret sänker sig

Välkommen till sommarens extranummer av Groove. Vi har bland annat spenderat den varma årstiden till festivaler och börjar så smått förbereda oss för hösten med massvis av intressanta skivsläpp. Hoppet om att badvädret ska återvända har dock inte försvunnit. Ännu.

Dessutom vill vi påminna om att Groove firar tioårsjubileum i år. Den 7 september bjuder vi därför på fest i Göteborg med spännande artister på scen och massvis av presenter till de som kommer till Jazzhuset. Vi syns då.

Soliga hälsningar från
Grooveredaktionen

Gary Andersson
chefred@groove.se

Groove 10 topp

enligt Fredrik Eriksson, fe@groove.se

- Electrelane – Axes** (album)
Två ackord och årets skiva.
- The Embassy – Some Indulgence** (låt)
Ett stön och årets låt.
- Fela Kuti** (artist och modeinnovatör)
En stor saxofon och kalsonger, årets klädsel.
- Cause Comotion – Baby Don't Do it** (7")
Kevin Pedersen slår...
- The Long Blonds – Giddy Stratosphere** (12")
... huvudet på spiken.
- Talking Heads** (band)
Alltid.
- MusicMusicMusic – What's a Good Boss Anyway** (album)
Fortfarande helt tagen.
- The Go-Betweens – Cattle and Cane** (låt)
Gammalt är bäst.
- Per Henrik Wallin – Vättern** (låt)
Ett geni mindre.
- Stars – Ageless Beauty** (låt)
Burning Hearts 2005?

På www.groove.se har du denna månaden chans att vinna en Foo Fighters-dörmatta. Hur fett är inte det?

**LITET
FEST-TEST**

Vill du gå på
något av följande
uppträdanden helt
gratis i augusti?

☐ Robyn	☐ Melody Club
☐ Damon Frost	☐ Streaplers
☐ Broder Daniel	☐ Nazareth (UK)
☐ Dag Vag	☐ Posies (US)
☐ Dizzy Gillespie All-Star Big Band
(INT) med special guests: Roy
Hargrove & Paquito D'Rivera	☐ Julie Fowlis &
Kevin Henderson Band (UK)

Tusen och en anledningar att gå på kalas.
5-13 augusti.

goteborg.com/kalaset

Could you
not do that
wobbly thing
with your
mouth?

Groove är en oberoende musiktidning
som finansieras av annonsintäkter.

Groove
Box 112 91
404 26 Göteborg

Telefon 031-833 855
Elpost info@groove.se
<http://www.groove.se>

Chefredaktör & ansvarig utgivare
Gary Andersson, chefred@groove.se

Redaktör
Niklas Simonsson, info@groove.se

Layout
Henrik Strömberg, hs@groove.se

Annonser Per Lundberg G.B.,
per@groove.se, 0706-44 13 79

Groove-CD
Gary Andersson, chefred@groove.se
Per Lundberg G.B., per@groove.se

För icke beställt material ansvaras ej.
Citera oss gärna, men ange då källa.
Tryckt på miljömärkt papper.

Tryck STC
ISSN 1401-7091

Groovearbetare

Mats Almegård, Gary Andersson,
Daniel Axelsson, Mikael Barani,
Roger Bengtsson, Mattias Elgemark,
Andreas Eriksson, Fredrik Eriksson,
Moa Eriksson, Torbjörn Hallgren,
Annica Henriksson, Per Lundberg G.B.,
Thomas Nilson, Isac Nordgren,
Daniel Severinsson, Niklas Simonsson,
Magnus Sjöberg, Mathias Skeppstedt,
Henrik Strömberg, Christian Thunarf

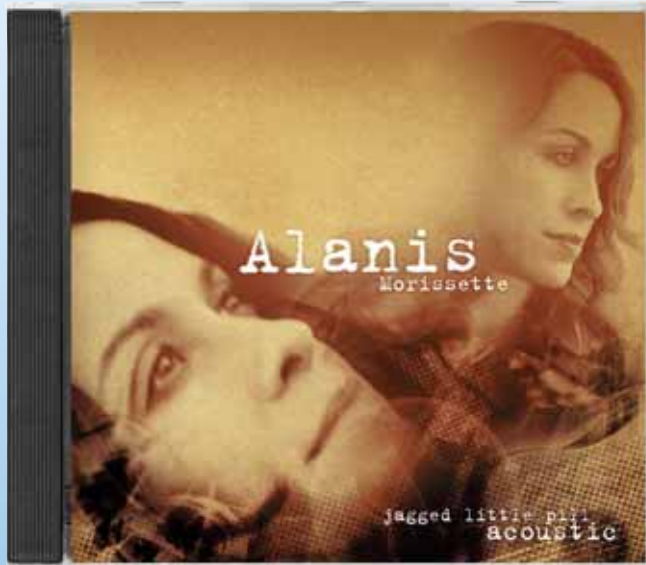
Groove görs i samarbete med:

GROUND CONTROL

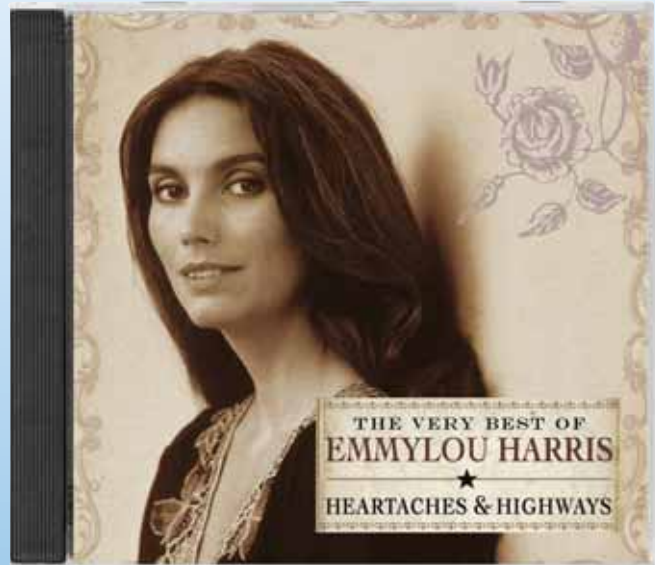
CMM GROUP

WOPSA.SE
WEBBHOTELL

Alanis Morissette
Jagged Little Pill.

CD **175:-**

Emmylou Harris
Heartaches & Highways.

CD **175:-**

James Blunt
Back To Bedlam.

CD **175:-**

Hard-Fi
Stars Of CCTV.

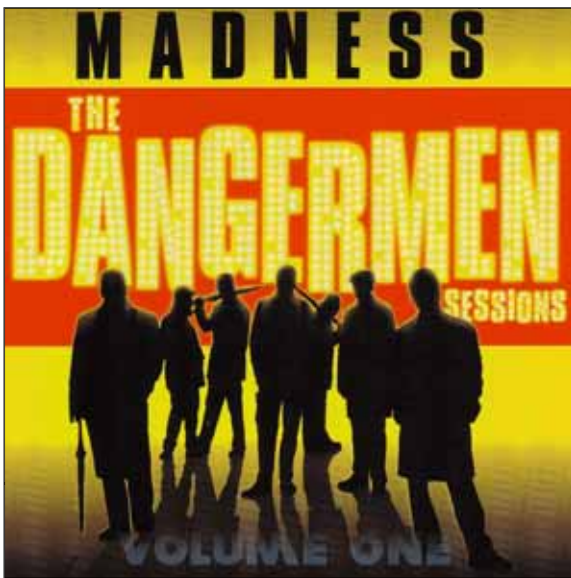
CD **155:-**

**Just nu på Åhléns!
Välkommen in.**

Priserna gäller t o m 10/8 så länge lagret räcker.

ÅHLÉNS

Ett hus, tusen möjligheter

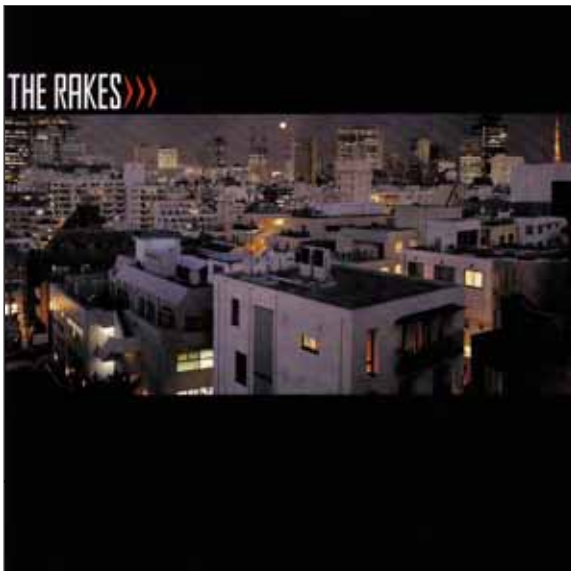
MADNESS

Visste ni att Madness har spenderat fler veckor på de engelska topplistora under 80 talet än något annat band? De har sålt fler än 5,5 miljoner singlar? Nu är bandet återförenat med albumet "The Dangermen Sessions vol 1" - där bandet framför sina favoritlåtar - här finns klassiker som Desmond Dekkers "Israelites", Bob Marleys "So Much Trouble in The World", Max Romeos "Iron-shirt" och första singeln Lord Tanamos "Shame and Scandal".
Garanterad sommarsväng!

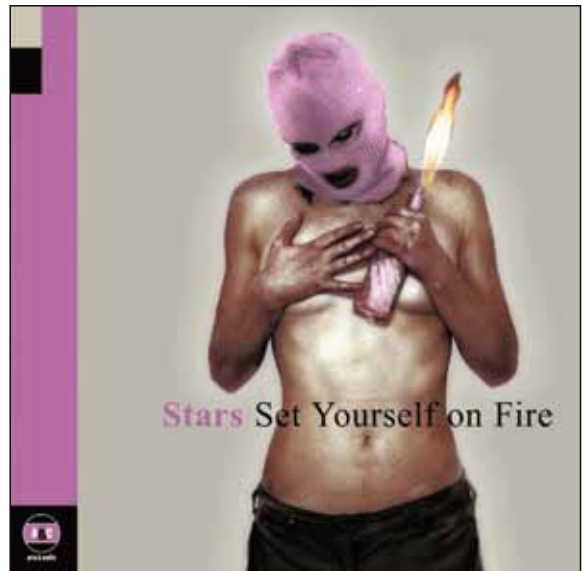
HEATHER NOVA

Den skönsjungande Heather Nova slog igenom under det tidiga nittio-talet med bl a "Walk This World" och för några år sedan i duetten "Someone New" med svenska Eskobar. "Redbird" är Heather Novas sjätte solo album och har producerats av Felix Todd. Första spåret "Welcome" är skriven av Heather tillsammans med Dido och på skivan finns även en coverversion av Chris Isaaks "Wicked Game". Heather spelar live 17/10 på Cirkus i Stockholm och den 18/10 på Trädgårn i Göteborg.

THE RAKES

The Rakes har sedan debutsingeln "Strasbourg" som släpptes förra hösten arbetat på ett fantastiskt live rykte i hemlandet England. Den hett eftertraktade producenten Paul Epworth (Futureheads, Bloc Party) anlätades för att producera första albumet "Capture/Release". Som förband åt Bloc Party har bandet fortsatt att befästa sin ställning som ett av årets potentiella stora genombrotts band. The Rakes sverige debuterade på Accelerator - The Big One festivalen i Stockholm.
Missa ej låtar som "Work,Work,Work" och "Retreat".

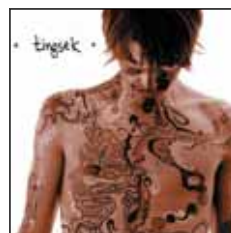
STARS

cityslang

Kanadensiska bandet Stars har redan hunnit spela i Sverige tre gånger - nu senast var de ett av banden under Accelerator - The Big One fetsivalturnén. Bandet ligger på bolaget Arts & Crafts, som i sin tur gjort en Europa licens med anrika tyska bolaget City Slang. Arts & Crafts är även hem åt bandet Broken Social Scene som även delar vissa gemensamma medlemmar med Stars. Frontmannen Torquil Campbell och sångerskan Amy Millan delar på sånginsatserna på det lysande albumet "Set Yourself on Fire" och kunde skådas i SvT Musikbyråns Kanada special som sändes i början av året.

THE DEARS - Nu limiterad upplaga med bonus CD.

TINGSEK - Årets manlige svenska debutant.

MYLO - Dansa till Mylo i sommar!

THE TEARS - Årets återförening!

KOMMER SNART!

BLOC PARTY - The Remixes, SYD MATTERS - Someday We Will Foresee Obstacles, ROY PACI - Parola D'Onore, KID 606 - Resilience, ESPERS - Espers, BLACK MOUNTAIN - Black Mountain

Karl Larsson

Enkel soloresa

Inga storslagna planer. Bara en ny hemmastudio och lite tid över. Resultatet råkade bli *Pale As Milk*, Karl Larssons första soloalbum.

Förra året gjorde Last Days Of April över 100 spelningar. Det blev lite mycket, och bandet behövde ta paus. Då passade sångaren och gitarristen Karl Larsson på att göra en egen skiva.

– Jag hade precis fått i ordning en hemmastudio. Och så har jag och Carl länge velat spela ihop. Men jag visste inte att det skulle bli en skiva av det.

Carl heter Wikman i efternamn och spelar till vardags i Franklin Lakes. Han sitter bakom trummorna på *Pale As Milk*, men annars gör Karl det mesta själv. Låtskrivandet och inspelningen tog bara fyra veckor.

– Jag har försökt att inte peta så mycket, säger Karl. Bara spela på och inte tänka så mycket. Jag tror garanterat att jag kan överföra en del av den enkelheten till Last Days Of April också.

Christian Kjellvander. Marit Bergman. Moneybrother. Listan över svenska

artister som gått från en ganska okänd bandtillvaro till att nå stjärnstatus som soloartist kan göras lång.

– Det kanske är lättare att marknadsföra ett namn än ett band, funderar Karl. Det blir väl lite av en ny start. Fast man har ändå ett följe, och en bakgrund som folk känner till.

– Jag har i och för sig svårt att tro att något sådant skulle hända mig, lägger han till.

Nu är det faktiskt inte första gången som Karl Larsson ger ut en skiva i eget namn. Redan för sex år sedan släppte han en sjutums vinylsingel.

– Den glömmes jag helst bort, flinar han. Men det verkar som att folk köper den för ganska mycket pengar. Jag blir mest generad när jag hör den.

Det är midsommarafon när vi talas vid, och efteråt ska Karl dra till Sigtuna och fira med gamla kompisar. Han hop-

pas på fotbollsspel, men kommer knappast att plocka fram gitarren på festen.

– Aldrig. Jag hatar när någon sätter sig med gitarren på en fest. Det har fortfarande en ful hippiestämpel för mig. När jag gjorde en solospelning i Tyskland nyligen kände jag mig tvungen att åtminstone stå upp. Och använda distpedal.

Musiken på *Pale As Milk* handlar istället om lättfotad, amerikainfluerad indiepop med Dinosaur Jr högt på referenslistan. Och albumtiteln är inte en beskrivning av skivans kvalitet utan av huvudpersonens bleka ansikte.

– När vi varit på tv med Last Days Of April och suttit i sminkrummet har dom alltid frågat mig om jag ”ska vara så blek”. Så jag brukar be sminköserna att dra på en hel del. Så man blir så snygg som möjligt.

Daniel Axelsson

4 frågor till...

...Rigo, det vill säga Rodde, som är aktuell med singeln *Say Say Say* tillsammans med Pauline.

När föddes idén om att köra solo?

– I våras, för ett par tre månader sedan. Låten gjordes när vi spelade in Infinite Mass 1991, men den blev över. Och Pauline gillade den, så vi gjorde den tillsammans.

Den låter mer soft än vad jag trodde.

– Kanske därför den inte hamnade på Infinite Mass-plattan. Det är ju en annan stil, men jag tror mig gilla sådana här låtar. Jag har skrivit en massa andra låtar också, men jag vet inte när dom spelas in eller när en platta släpps. Men jag tror det blir efter sommaren, vi jobbar på men det är inte klart. Men det är alltid mycket att göra. Så ska det ju vara, haha. Jag jobbar även lite med en kubansk reggaeton-rytm. Vi gjorde en samling, där det släpptes en singel – El Medicos *Chupa Chupa*. Den släpptes förra året här hemma men i Europa i juni. Bra att veta vad man ska sysselsätta sig med under sommaren.

– Exakt, hahaha. Spela skivor och göra skivor. Men man måste ju sysselsätta sig. Vi gör ingenting med Infinite Mass just nu, Amir ska göra en långfilm så detta kom naturligt. Jag mår dåligt om jag inte gör något. Men vi får se vad det blir, jag vill gärna göra en låt till med Pauline.

Vad händer efter soloplattan?

– Då är det väl en ny Infinite Mass-skiva på gång. Det hade varit bra med en ny redan nu, jag gillar inte när det tar alltför lång tid mellan album. Men vi har bytt skivbolag så ofta och det gör att allt tar lång tid. När man jobbar med en skiva jobbar man ofta nära en person på ett bolag. Om den personen slutar känns det nästan inte som att man har där att göra. Och det är det som har hänt. Man vill ju jobba med folk som är inspirerande.

Niklas Simonsson

Eksemframkallande loungemusik

krönika

Tjejer med blanka läppar och överrougad look glider fram genom lokalen tillsammans med bistra män i kostymer och bakåt-slickade frisyrier.

Någon beställer in en hink champagne men de flesta är bara låtsasrika wannabe-brats som jobbar i coola butiker eller utbildar sig till frisörer.

Dj:en, en rakad kille i t-shirt, står koncentrerat framåt lutad över mixerbordet och ur högtalarna väljer så kallad nujazz. Alternativt någon slags utslätad house eller skittråkig soul. Musik som det inte går att dansa till eller nynna med till och som varken gör en glad, kåt eller partysugen.

Vad händer med sextiotalets charmiga cocktail international-plattor? Dagens moderna loungemusik är så trist att jag får kliande eksem över hela kroppen. Jag får

eksem av DJ-killar med rakade skallar, mäniskor som läser Bon, minimalistiska barer i krom och glas och nordiskt blonda tjejer som pratar med hög skärande Östermalmsdialekt. Den här typen av musik säger mig faktiskt ingenting – förutom att folk som gillar att mingla på gratisfester egentligen inte är intresserade av musik. Musiken ger dem bara en anledning att investera i ännu fler dyra statusprylar. Någonsting måste man ju spela i sina nya svindyra högtalare eller i sin nya coola ipod. Och då måste det ju såklart vara något oklanderligt, något som inte bränns eller svider eller sticker ut på minsta sätt.

Loungemusik.

Faktum är att bara ordet lounge ger mig kräkreflexer. Cocktailmusik låter trevligt. Loungemusik låter råligt.

Dessutom underskattar DJ:en och VIP-människorna musikens raggpotential. Om man är ute någonstans och hör en bra låt kan man ju alltid börja snacka om musiken. Gillar den söta pojken eller flickan samma musik som du själv är det ett stort plus. Har han eller hon däremot aldrig hört talas om ditt favoritband eller favvolåt vet du att det kanske inte är värt besväret.

Att knulla med folk utan musiksmak är som att äta pommes frites utan salt.

Men hur ska man kunna leda in samtalsämnet på bra musik när huvudet är fyllt av saggiga basgångar och karaktärslost svala stämmer? Nej, dagens moderna loungemusik är ett fall för Sverker Olofsson.

Fast grejen med loungemusik är ju att man ska mingla – inte dansa, sjunga eller ragga, säger du och ler försmädligt. Men på

samma sätt som jag inte förstår din smak av uteställen, ditt sätt att umgås med dina vänner och ditt intresse för plasmaskärmar och glassiga märkeskläder så förstår jag inte ditt dugg av vad du säger.

Moa Eriksson
moa@groove.se

Svajig klipp- och-klistra-pop

Enligt egen utsago är han en kontrasternas man. Åtminstone tror han det. Kristian Anttila är i ropet med *Innan bomberna*, en skiva präglad av krig mellan låtarnas inbördes delar.

– När jag inledde arbetet med nya plattan hade jag en osannolikt bra period. Runt första plattan var jag mer plågad. Nu låter det snabbt och struttigt, ungefär som en studsboll, berättar en tillbakadragen Kristian Anttila.

Själv beskriver han skivan som avsiktligt luftigare och svajigare, medan debutalbumet *Natta de mina* från 2003 var mer stel och programmerad. Iklädd randig t-shirt och träningsbyxor envisas han med att slå ner blicken, nästan som om han tycker att det är obekvämt att prata om sin musik. Men den klingande göteborgskan avslöjar att han är nöjd med resultatet.

– Nya skivan är faktiskt ännu mer klipp- och-klistra-pop än den första, men den låter mer livespelad. Jag vill att det ska höras att det är människor som spelar.

Dessa människor är bland andra medlemmar från Fibes Oh Fibes och The Kid som bidrar till ett levande sound.

– Jag släpper inte in någon i studion som inte vet vad den gör och plockar alltid ihop ett band i samband med en ny platta. Men jag vet inte. Jag funkade nog inte i bandformatet, men jag kan kanske bli bättre på det.

Skapandet av *Innan bomberna* tog en rejäl vändning då flera personer som står Kristian nära plötsligt vände ryggen till. Han föll mentalt i koma och skrev nya texter till samtliga låtar. Kanske är det därför musiken växlar inom ett brett känsleregister.

– Det tog mig två år att färdigställa skivan. Det är lite sjukligt, men det är faktiskt datorns fel! Jag ska faktiskt köpa en rullbandspelare så att jag inte kan sitta och pilla i oändlighet.

Det ligger alltså ganska mycket slit och svett bakom det klingande resultatet. Väl framme vid studion möttes Kristian ofta av uppgivenhet och kraftlöshet.

Istället för att arbeta med musiken var det inte ovanligt att han hellre satte sig vid järnvägsrälsen utanför för att mata vildkaninerna.

– Det viktigaste är att det blir ärligt; ”så här är det, och så jag vill ha det”. Jag tror att alla artister som tar steget ut och släpper en skiva vill ha uppskattning och bekräftelse. Annars skulle vi aldrig låta musiken lämna byråldorna.

Som ung identifierade han sig med Mark Kozelek i Red House Painters. ”Åh, han är precis lika plågad som mig” tänkte Kristian. Men intrycket av förebilden skulle snart raseras av en oväntad upplevelse under en konsert, där han fick se sin idol skratta och dra snoppskämt – till synes inte mer deprimerad än någon annan.

– Fansen vill ha sina artister som de uppfattar dem genom musiken. Jag har blivit sedd som en deprimerad kille som ligger

i sängen 23 timmar om dygnet med en spruta i armen. Men jag vill inte vara tyglad av förväntningar, helst vill jag ställa upp på en helt oredigerad tv-sändning.

Något som kanske väcker extra starka reaktioner kring Kristian Anttila är bruket av vårt modersmål. Precis som Kent, Di Leva och andra kontroversiella artister med texter på svenska ligger han i riskzonen för att bli ett objekt för både beundran och avsky.

– Jag vill att folk ska lyssna och tycka. Att sjunga på engelska är som att ställa sig bakom en stor jävla sköld. Du kan säga knulla hur många gånger som helst på engelska och ingen bryr sig. Svenska biter mer, väcker fler associationer hos lyssnaren.

Men att göra musik som påminner om både Di Leva och Kent på samma gång räcker gott och väl för att skapa reaktioner.

Christian Thunar

Vi är så tuffa vi

krönika

När jag var 18 och åkte till London för att se The Sisters of Mercy var jag chockad av publikens hätska utfall mot förbandet och det svala mottagandet av huvudbandet. I New York var det nästan stört omöjligt att få publiken att vända sig om från baren oavsett vem som spelade. När det i New York blev rökförbud skrek de till och med till Jeff Tweedy i Wilco att fick inte de röka så nog faan skulle han fimpas också! Och nu sitter jag här i Stockholm och ibland känns det som att publiken väntar på något annat band som inte ska spela, de bara står där och är så coola att en applåd känns som något andra håller på med.

Vad är det som gör att storstadsmänniska måste visa hur tuffa de är hela tiden? Varför är det så förbannat svårt att bara

låta sig förföras av musiken? Jag säger inte att det måste dansas, pogas eller hoppas runt som tonårspunkare, men kanske ett leende, en applåd, eller varför inte stampa takten lite? Är det så svårt?

Allt detta slog mig inte förrän jag en kväll åkte över till New Jersey för att se Deftones, och det var som att åka till ett nytt land. Publiken älskade bandet och visade det, och fick också just därför en väldigt inspirerad och fartfylld konsert. Deftones slängde till och med in ett par tre Weezer-covers. Det slog mig igen då jag stod i ösregnet och såg den annars så buttre Trent Reznor nästan le åt Hulthfredspublikens kärlek. Och han gav tillbaka med en av de bästa spelningar jag sett. Men säger ni, det var massor av stockholmare där. Jovisst var det det, men de var

inte hemma i storstan, de kunde slappna av och släppa loss – Stockholms bojor var av.

Och är inte detta, när man tänker efter, så förbannat tråkigt? Borde inte länders huvudstäder ha den bästa publiken? Borde det inte vara vi som får artisterna att komma tillbaka?

Men så är det inte. Frågar du vilken artist som helst var den bästa publiken finns så får du svar som Detroit, Austin, Uppsala eller Marseilles, aldrig säger de Stockholm, London eller Ulan Bator.

Fast det finns ju undantag. Minneapolispubliken hade som vana att alltid prata och hinka öl så högt de kunde när Lou Barlow spelade. För de visste vilken tjuvball han var och när han började skrika och kasta godis på dem så kände de sig som segrare och

gjorde givetvis samma sak nästa år igen. Fast bara vad gällde Lou Barlow. Varför vet jag inte. Fast kastar man godis på publiken som en femåring så får man skylla sig själv, tycker jag.

Mathias Skeppstedt
mas@groove.se

Yourcodenameis:milo

Användarnamn: Milo

Lösenord: *****

Radiolegenden John Peel plockade upp deras första inspelning. Sedan dess har engelska Yourcodenameis:milo aldrig stannat upp. – Det är bara att hoppa i vattnet och se hur långt man kan simma, säger sångaren Paul Mullen om bandets snabba tag framåt.

Yourcodenameis:milo är inte direkt bandet som harvat på risiga rockklubbar år ut och år in eller tröstlöst skickat demo efter demo till skivbolagens överfulla brevlådor. Det mesta har gått undan för emocoregänget från Newcastle.

– När jag skulle provsjunga för en plats i bandet hade vi bara 20 minuter på oss, säger Paul Mullen. Sedan skulle jag iväg och se på fotboll. Men det räckte.

Under första repningen gjordes en inspelning som sändes till nu framlidne radiomannen John Peel. Det ledde inte bara till speltid i det inflytelserika radio-programmet. Bandet bjöds även in till att göra en Peel Session. Flytet fortsatte för Yourcodenameis:milo som fick skivkontrakt och spelade in sin debut-EP i Chicago med ingen mindre än Steve Albini.

– Han tryckte "play", vi gjorde lite oväsen och sedan tryckte han på "stop", säger Paul om inspelningen med Albini. Allting gjordes live med en till två tagningar. Visst har mycket gått snabbt för oss, men vi försöker bara köra på så hårt det går.

När jag får Paul Mullen på träden har han precis lagt ner verktygen och tagit paus i byggandet av bandets nya

studio och replokal. Och för att aldrig missa ett tillfälle att sätta nya låtidéer på band har engelsmännen alltid med sig en portabel studio på sina turnéer.

– Sista låten på vårt album gjordes klar i Seattle, och mixades på ett flyg till New York, säger Paul. Så den kreativa processen är verkligen konstant.

Albumet han pratar om heter *Ignoto*. Skivtiteln är italienska och betyder "okänd".

– Jag var i Rom för ett par år sedan, och besökte katakomberna där massa människor som dödades under andra världskriget ligger begravda. Många av vilkas identiteter är "Ignoto", okända. Jag tyckte det ordet passade bra in på vår musik och de riktningar dit vi vill ta den.

Debutalbumet spelades in med den erkände producenten Flood, som bland annat jobbat med Nine Inch Nails och U2. Den här gången lades mer tid på inspelningen och resultatet är både mångbottnat och utmanande.

– Många band håller sig till en viss formel, säger han. Men det skulle tråka livet ur mig. Vår formel är att inte ha någon formel. Att ständigt förändras.

Musiken på *Ignoto* är ryckig emocore som för tankarna till band som At The Drive-In. Det är kraftfullt och kaotiskt, men också känsligt och skört. I sommar ger de publiken på Glastonbury och flera andra stora brittiska festivaler chansen att lyssna. Och i höst ger sig Yourcodenameis:milo ut på turnéer i både USA och Europa. Någon spelning på äldreboende, som blaskan NME utlovade, blir det dock inte.

– Det har aldrig varit aktuellt, flinar Paul. Jag vet inte alls vart de fick det ifrån.

En annan konstig uppgift om bandet och dess sångare spreds av en tabloidtidning efter förra årets Kerrang Award där Yourcodenameis:milo var nominerade för bästa nya band.

– Det var en bild på mig, och under den stod det "Paul Mullen från Yourcodenameis:milo, som gillar att vira in tjejer i gaffatej". Helt obegripligt. Jag vet inte riktigt vad min flickvän skulle tycka om något sådant. Då förstod man att det här kunde bli ett lite galet år.

Från en okänd tillvaro som "ignoto" till skvallerpressen, alltså. Från Newcastle och vidare ut i världen.

Daniel Axelsson

Boc Scadet

Han började göra electronica under namnet Bolon. Men efter att ha känt att han vill satsa hårdare och gå mer på djupet i sin musik bytte Lawrence Grover namn till Boc Scadet. I dagarna släpper han den femte CD:n under detta alias.

Musikaliskt har Lawrence Grover mognat en hel del och i och med nya albumet *Vessel in June* har Boc Scadet definitivt nått upp till den högsta ligan i ambient electronica. – Jag har äntligen gjort ett album som inte innehåller en massa kompromisser utan faktiskt speglar det jag velat säga med min musik. Det mest seriösa jag någonsin producerat.

Att lyssna på *Vessel in June* är en avslappnande men samtidigt omtumlande erfarenhet. Grover bygger försiktigt upp vackra harmonier som glittrar som daggvått gräs, men det finns hela tiden något som skaver och som är hotande med i ljudbilden. Därmed handlar det inte om någon slags må-bra-ambient, utan om musik som faktiskt kräver sin plats och som ställer krav på att lyssnaren är fokuserad. Inspirationen till denna mörkt vackra musik har Lawrence Grover fått genom havet.

– Förutom annan musik som Autechre och Wolfgang Voigt, för att nämna några musikaliska influenser, är det havet som inspirerat mig. Den tomhet, mystik och kyla som jag tänker mig finns i arktiska vatten har påverkat ljudbilden mycket denna gång.

Han har dock inte varit i Arktis. Men Lawrence Grover bor i Ashford som ligger på den engelska sydkusten, så han har nära till havet och inspirationen. I Ashford har han också sitt lilla DIY-bolag ClickClickDrone som är bolaget han släppt nästan all sin musik på (förutom en del samlingspår som han licensierat till andra bolag).

Varför startade du eget bolag?

– Jag är ett kontrollfreak och ville inte kompromissa för mycket med min musik helt enkelt, skrattar han. Ursprungligen tänkte jag mig mitt bolag som en plattform för min egen musik uteslutande, men sen upptäckte jag hur mycket bra electronica som finns runtomkring bara i lilla Ashford, då beslutade jag mig för att ta ett steg längre och även släppa andras musik.

Mats Almegård

OMGWTF!

Kolla in intervjun med **Crashdiet** på www.groove.se! Har du tur kan du dessutom vinna deras platta!

Vi lottar dessutom ut album med **System of a Down**, **Yourcodenameis:milo**, **Foo Fighters** och **Mariah Carey!**

blågult guld

Antennas

Slumpen förde dem samman runt 1998 efter att sångaren Christian Björkman, gitarristen Johnny Persson och trummisen Henrik Westerholm snackade musik på en fest. Fyra år senare bytte de namn från Kinkaid till Novak och med på resan följde basisten John Eriksson. Bandet hann släppa skivan *Perpetual Motion* innan det var dags för nästa namnbyte.

– Andreas Novak från Fame Factory släppte en skiva under namnet Novak. Vi hade haft vårt namn längre men det var ingen idé att bråka och kontakta advokater, säger Johnny Persson.

Istället blev det Antennas efter att killarna gått igenom flera hundra namnlappar med förslag, det nya namnet passar utmärkt till bandets musikaliska stil. Johnny säger att Antennas har små signaler som hämtar in spretiga influenser till låtarna. I grunden finns det klara kopplingar till traditionell och lättillgänglig pop men dragen av psykodeliska inslag är stundtals stora, speciellt i låten *Untie the Knot* där Mercury Revs ande spökar. – Novak var inte lika fullt ut som Antennas är och det på många olika sätt. Vi gick inte hela vägen innan men dom som lyssnade på Novak kommer att känna igen sig, säger Johnny.

Alla i bandet är födda, uppvuxna och fortfarande bosatta på Gotland och det har haft sin betydelse för bandets utveckling. – På en ö blir du lätt isolerad och när ditt intresse är musik får du lita till dig själv. Men Visby har en bra musikscen med stor variation, säger Johnny.

I slutet av sommaren kommer första skivan för Antennas, producerad av Magnus Henriksson från Existensminimum. Singeln *Always On My Mind* släpptes i slutet av april. En poplåt i marschakt med medryckande melodier, så medryckande att andra artister satt sin personliga touch på låten i form av fyra remixar. Bland annat har Andreas Tillander gjort en version.

– Det är både kul och viktigt med remixar. Vi ville inte bara slänga på en annan låt från skivan som B-singel. Alla remixar är gjorda av kompisar och det var ett bra sätt att få in fler influenser till bandet. Min favorit är versionen av AK, det är nästan så den skulle ha låtit i original.

Andreas Eriksson

Kid Down

Åmål är en västsvensk kommun med mindre än 13 000 invånare som knappt har några lokaler att spela musik i. Ändå har tjuogoåringarna i bandet Kid Down lyckats ta steget från det lilla samhället till skivkontrakt och turné i USA.

– Givetvis är det mycket tur att vi träffat likasinnade i en så liten stad, säger Eric Höjden som är sångare, gitarrist och låtskrivare i bandet. Sedan har vi faktiskt jobbat som svin för att promota oss själva. Det trista med Sverige är att det är så svårt för oetablerade band att få spelningar. Jag tror att vi gjorde ungefär två hundra utskick till klubbar och festivaler och fick väl bara tio positiva svar tillbaka.

Men när det väl började pratas om bandet var det många som blev intresserade och debut-EP:n *Deadkidsongs* släpptes nyligen på skivbolaget Atenzia.

– Vi hade turen att komma i precis rätt stund när dom skulle satsa. Framförallt så inriktar dom sig internationellt och jobbar jättebra för oss i USA. Vi har nog faktiskt en större publik där än här hemma.

Anledningen till det är helt enkelt hur Kid Down låter. Vid första lyssningen påminner deras musik starkt om den typen av poppig punk som är så populär i USA men för varje lyssning på *Dead-*

kidsongs blir man överraskad, man upptäcker nya ljud och influenser.

– Vi lyssnar inte så mycket på den typen av musik som vi spelar. Musikaliskt är vi väldigt breda. Anledningen till att vi låter som vi gör är främst för att vi bestämde oss för att spela musik som vi kunde göra väldigt punkig live. Vi ville bli dyblöta på scen.

– Vårt nya material är mer dansant och med mer glädje. Det representerar hur vi är i nuläget. Oseriösa fast på ett bra sätt. Förhoppningsvis börjar vi spela in vårt album till hösten, om det nu blir som vi tänkt oss. Men det blir det ju aldrig.

Medlemmarna i Kid Down har bött hela livet i Åmål men den senaste tiden har de varit lite splittrade geografiskt eftersom Eric pluggat i Norrköping.

– Vi funderar på att flytta någon annanstans tillsammans för att kunna få bättre genomslag men vi gillar faktiskt Åmål. Alla känner alla och alla super tillsammans. Det är väl det vi gör, super och spelar musik tillsammans.

Det kan räcka långt.

Isac Nordgren

Midaircondo

Det är lätt att bli pretentiös när man ska till att beskriva Midaircondos musik. Svävande elektroakustisk popmusik, kanske, improviserad melodisk electronica, kanske inte.

– Det är egentligen en total lekstuga, säger Malin Dahlström.

Lisa Nordström, Lisen Rylander och Malin har trots allt kommit väldigt långt med den lekstugan i så fall. I höst kommer debutskivan på det relativt hypade bolaget Type (Khonnor) och redan innan dess har de spelat och uppmärksammats på internationella festivaler såsom Sonar i Barcelona.

Midaircondos musik är, hur arkitektonisk och planerad den än i sitt slutskede låter, i alla fall från början en total improvisation. Också en symbiotisk blandning av akustiska instrument som flöjter, saxar, slagverk kombinerat med de obegränsade ljudurvalet från deras laptops.

– Varje år åker vi upp till Lisens föräldrars hus med all utrustning, mat, vin och

efferrätter och bara spelar, samtidigt som vi spelar in, berättar Lisa. Sedan sitter vi och lyssnar på resultatet och kanske märker vi att det där partiet var snyggt. "Vad använder du för ljud där, vad gör du där?". "Jag sjunger så och så och använder ljudet Etnogubbe 2". Så skriver vi upp allt och nästa gång använder vi det som utgångspunkt fast kanske på ett nytt sätt.

– Det som var svårt med att spela in en skiva är det fasta tidsflödet: här börjar det och här slutar det, fortsätter Lisa. Vi kanske har spelat en grej i flera minuter som låter helt bra men ska jag våga bryta det? När vi suttit och improviserat kan jag plötsligt bara bryta av men i en inspelning har jag plötsligt respekt för det materialet som varit. Det pratade vi mycket om. Allt är tillåtet.

– Ja, annars kanske man inte hittar det där som blir så bra, menar Lisen.

– Det är det som är det sköna i det också, det kan gå åt helvete, fortsätter Malin. Det är viktigt att våga att inte tänka.

– Samtidigt också någon slags respekt och bejakande av nuet och de andra, säger Lisa. Jag vet att dom kommer att acceptera det jag gör så jag behöver inte vara rädd för att göra saker.

Fredrik Eriksson

Satariel

När Satariel råkade ut för en bussolycka i Österrike hamnade Pär Johansson på sjukhus med hjärnskakning. Det blev vändningen. Innan dess hade bandet känt sig utspelade av turnékamraterna Necrophobic och Impious under europaspelningarna 2003.

– Det gjorde oss till ett bättre liveband. På grund av hjärnskakningen kunde jag inte headbanga. Vi fick göra ett annat scenframträdande, mer teatraliskt, och det funkade mycket bättre, säger sångaren och Satariels grundare Pär Johansson.

– Vi ska inte försöka vara Cannibal Corpse och headbanga ihjäl oss. Fram till dess hade vi bara spelat ströspelningar, och då är man inte bäst, även om det tog emot att inse.

Men det är inte bara deras scenshow som har ändrats. På nya plattan *Hydra* har de bytt sound, från mangel till ett mer melodiskt och suggestivt ljud. Resultatet är en av de senare årens bästa metalplattor.

– Vi är i en konstant utveckling, det är essensen med Satariel. Responserna har bara varit positiv, men för oss kommer det att ta lång tid innan vi får perspektiv på hur vi känner för den här plattan.

Det tog bandet sex månader att spela in all material. Inspektionen började för drygt ett år sedan och sedan dess har låtarna utvecklats.

– Tanken var inte att det skulle ta så lång tid, men vårt dåvarande skivbolag strulade med betalningen till studion. Det gav oss mer tid att putsa på låtarna.

Just skivbolag som strular har varit en förbannelse som följt i Satariels spår. Om det inte har varit dåliga kontraktförslag så har det varit kass ekonomi eller för låg studiobudget. Idag ligger Satariel på svenska Cold Records, och *Hydra* distribueras av lika svenska Regain Records.

– Det är den mest positiva nystart med skivbolag som vi nåsin haft.

Precis som på albumet innan, *Phobos and Deimos*, har gästartister medverkat på nya albumet. Simon Johansson från Memory Garden har spelat sologitarr och Lemmy Blade från Bullet har lagt till sång. Blackie Lawless från W.A.S.P. har en stående inbjudan på framtida plattor – om han inte kräver för mycket flis.

– Många i bandet har honom och Messiah Marcolin som favoritsångare genom tiderna.

Torbjörn Hallgren

Check this out!

50's 60's 70's

cool

Stuff

nice

Clothes

pretty Things

Visit our store in ■

Linköping
Östgötagatan 28

0733766568

www.prickenprylar.se

Mylo

”Allt är bara en stor dimma”

Mylo har blivit en hypad playboy i Storbritannien sedan han släppte *Destroy Rock & Roll* våren 2004. Den åttiotalförankrade skivan med den dumma titeln har nu nått övriga Europa – ett helt år senare.

Krångel på linjen mellan Göteborg och London resulterade i ett förvirrat telefonmöte mellan musiktidningen Groove och Myles ”Mylo” MacInnes. I någon minut fick jag lyssna på den skotskfödde producenten knyckla papper, harkla sig och pilla med sin dator innan han plockade upp luren.

– Förlåt, jag har bara så fruktansvärt mycket att göra, ursäktar han sig.

Ordet ”upptagen” förvandlas snabbt till en underdrift.

– Det här är ett heltidsjobb. Jag reser världen runt både som DJ och Mylo för att spela och göra promotion och har blivit anlitad för remixar åt bland andra Kylie Minogue, Moby och Scissor Sisters. Jag hinner inte ens tvätta kläder eller betala räkningar längre!

Anledningen till att lanseringen av *Destroy Rock & Roll* tagit så lång tid är att den i Storbritannien gavs ut på Myles lilla independentbolag Breastfed. Det fanns ingen budget till någon större promotion. Istället fick han nöja sig med att trycka posters och t-shirts. Men skivan blev en riktig fullträff, och nu backas Mylo upp av V2 för lanseringen i Europa. – Arbetet med skivan var väldigt intensivt. Jag gjorde en ny låt varje dag, men

det mesta blev aldrig färdigt. Man kan säga att *Destroy Rock & Roll* är en samling låtar från dom senaste två åren.

Som 22-åring skaffade Myles sin första utrustning för att kunna göra musik hemma i sovrummet. Inspirationen stavades Daft Punk, Avalanches, Metro Area och Fatboy Slim. Tanken var att skapa elektronisk popmusik som skulle funka lika bra i bilen och hemmet som på de dunkla källargolven i Glasgows klubbvärld.

– Framgången har förändrat mitt liv. Jag har varit med om en massa bisarra upplevelser, åkt på turné som support åt Faithless, spelat DJ-set i Australien och Nya Zeeland och haft tre Topp 20-singlar i Storbritannien. Allt är bara en stor dimma, och jag bor fortfarande kvar i mitt lilla skitiga rum i London.

Singeln *In My Arms* har flera likheter med Tomas Bangalter och DJ Falcons *So Much Love* och Erik Prydz *Call On*

Me, främst med tanke på en nynnvänlig sampling hemmahörande på åttiotalet. Men det finns även låtar med drag av mer atmosfäriska akter som Bent och Air.

Just samplingstekniken föll sig naturligt, eftersom Myles inte hade så mycket utrustning och endast tillgång till ett litet sovrum. Mycket har förändrats på ett år. – Förut gjorde jag det bästa jag kunde med den utrustning jag hade. Nu har jag råd att använda fler liveinstrument och har skaffat många kontakter som jag kan tänka mig att samarbeta med.

Varför är åttiotalet fortfarande så stort?

– Åttiotalsinfluenserna kommer nog alltid att finnas kvar, det var ju den musiken vi i 20-årsåldern växte upp med. Och användandet av synthesizers påminner automatiskt om åttiotalet, eftersom det var så populärt då. Jag tror att det är dom två stora anledningarna.

Titelspåret *Destroy Rock & Roll* har en viss koppling till Avalanches och

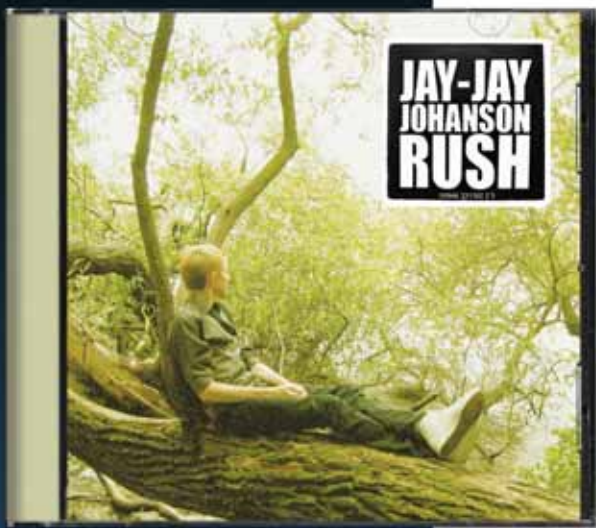
samplingar Myles snubblade över då han arbetade som journalist. På det sättet är titeln ganska vältalande – om den handlar om att plocka isär rockmusik och omvandla den till något nytt.

– Det är ett skämtnamn egentligen. Men titeln är inte ironisk på något sätt, den är bara dum. Den passade väldigt bra på t-shirts och i annonser.

Trivs du med att världen just nu bara snurrar?

– Jag är väldigt glad, så klart. Men man måste vara försiktig, den kan vara farligt att inte ha kontroll över allting. Jag gillar till exempel inte videon till *In My Arms*, regissören förstod nog inte vad låten handlar om. Och allt som släpps i mitt namn påverkar ju människors syn på mig. Hypen i Storbritannien har varit väldigt snäll mot mig, och jag hoppas att den inte börjar vända sig mot mig för att spräcka bubblan.

Christian Thunarf

Jay-Jay Johanson

Sveriges coolaste dandy bjuder på dansant och organiskt album. "Rush" släpps 14 september.

Goldfrapp

Nytt album "Supernature" släpps 24 augusti.

Audio Bullys

Nytt album "Generation" släpps 21 september.

OBS! Ej originalomslag

EMI

MUSICSHOP SE

Vill inte vara diva

Med nya albumet *The Emancipation of Mimi* har Mariah Carey redan revanscherat tidigare "floppar". Hon vill också visa världen att hon diggar hiphop och att hon är vanlig, precis som alla andra.

Det börjar som ett förhör och det är inte jag som ställer frågorna. Mariah Carey frågar ut mig om Sverige, min musiksmak och hur jag mår i största allmänhet. Efter en stund avbryter jag och påpekar att det nog är mer intressant att prata om hennes musik, eftersom artikeln ska handla om Mariah Carey och inte om mig.

– Okej jag vet, jag är bara intresserad förstår du, säger hon kvittrande.

Intervjun kan börja. Trodde jag. Just när jag ska ställa min första fråga kommer Mariahs assistent Jackie in och frågar om vi vill ha champagne. Medan Jackie håller upp börjar jag formulera frågan. Som avbryts när Mariah ber mig vänta till vi skålat. Sedan klingar vi glas och hon säger "skåll", men ryggar tillbaka och ser förskräckt ut.

– Du röker, va?

När jag förklarar att jag inte rökt, men att några andra journalister gjort det nickar hon nöjt och börjar spontant berätta om när hon själv rökte.

– Jag hade alltid en isté i ena handen och en cigg i den andra och massor av läppglans, haha, det är nog så folk minns mig. Jag var okänd i skolan.

Information som denna må vara rätt ointressant. Men när den kommer ur munnen på någon som är knäpp tyst i två dygn efter att ha gjort intervjuer för att spara rösten, som i princip inte åker på turné för att det sliter på rösten, ja, då är det ändå rätt spännande. Legenderna säger att Tom Waits rök sig till sin raspiga röst, men att Mariah Carey med sin femoktavstämman och rena toner gjort det?

– Det är sant, dom lägsta två oktaverna är nog där tack vare rökningen. Men självklart är det inte bra att röka. Jag var ständigt förkyld och hade ont i halsen och en dag lovade jag Gud att om jag fick tillbaka rösten skulle jag aldrig röka igen. Jag fick tillbaka tre oktaver efter att ha lagt av.

Du har inte rökt igen?

– För det första vårdar jag min röst och för det andra skulle jag aldrig lova något inför Gud som jag sen inte höll, svarar hon småtrumpet och sippar på champagnen.

Men du dricker alkohol?

– Vad menar du?

Torkar inte alkohol ut stämbanden?

– Ja, det som torkar ut är ju inte... sjunger du? Jag känner på mig att du är en sångare.

Va? Nej.

Stopp. Vi backar bandet.

The Emancipation of Mimi kallas för Mariah Careys comebackskiva. Det är den andra hon släpper på Universal efter *Charmbracelet* som i dessa sammanhang ses som en flopp (den sålde "bara" tre miljoner exemplar). Vi känner alla till hennes stjärnkarriär (bäst säljande kvinnliga artist i hela världen – någonsin), hennes äktenskap och skilsmässa med/från skivbolagsbossen Tommy Mottola, kalkonfilmen *Glitter*, sammanbrott, självmordstankar och offentlig nakenhet.

I det sammanhanget är det klart att nya albumet måste vara en revansch. Sedan det släpptes har det inte lämnat topp fem i USA. Med singeln *We Belong Together* har hon också precis fått sin sextonde förstaplacering på amerikanska singellistan – bara The Beatles och Elvis har fler ettor än hon.

Och det är fakta som skivbolaget gärna pumpar ut i form av statistik och siffror. Med alla siffror i handen känns det nästan som om man skulle gå på bolagsstämma, inte intervju en musiktartist.

– Jag bryr mig faktiskt inte om hur mycket det säljer eller inte. Det får skivbolaget bry sig om, jag gör musik.

Mariah Carey tar emot på tjugisiga Hyatt Regency Hotel med en sagolik utsikt över centrala Köln. Hon gör sina intervjuer i Händelsviten och i rummet bredvid sitter en hop journalister från hela Europa, mumsar på "Sweet 16"-tårta som ingår i firandet för *We Belong Together*. Och väntar. Tre och en halv timme efter utsatt tid får jag äntligen träffa Mariah som sitter omgiven av levande ljus i svart kjol och tröja med glittrande diamantfjärilar runt halsen och på fingrarna.

Tillbaka där vi började.

Fast besluten att inte prata skandaler – utan musik, låtskrivande och studioarbete antrar jag rummet. Men så var det ju det där med rökning, som ledde till första pojkvännen, hans syster och så vidare. Det är så Mariah Carey svarar på frågor – långa utsvävande svar där associationerna hakar i varandra.

The Emancipation of Mimi skiljer sig från föregångaren framför allt genom att den är mer party, mer hiphop och mer

glimten i ögat än vad "skilsmässoskivan" *Charmbracelet* var. Nya skivan öppnar med *It's Like That*. En Missy Elliott-influenserad partystänkare som slår fast att det är fest som gäller: "I came to have a party/open off the Bacardi".

– Ja, "open off" betyder att man redan har fått i sig en hel del, haha. Jag ville inte vara så allvarlig den här gången. Syftet var att göra en partyskiva och det lyckades. Jag har gått till en del klubbar i Brooklyn och Bronx, inga snobbiga ställen utan mer underground för riktiga hiphopälskare, efter att skivan släppts. Det var skönt att höra DJ:n spela något med 50 Cent, sedan *It's Like That* och sen någon Mobb Deep-låt. Energin på dansgolvet var konstant och det var coolt. Min låt passade in.

Det märks att Mariah försöker bli mer "urban" och "svart" än tidigare. Precis som det inledningsvis märktes att hon ville småprata om vem jag är för att visa att hon inte är någon diva. Dessa två saker återkommer.

Var det bra partystämning i studion under inspelningen?

– Ja, jag fick vara så fri! Först gick det rykten om att min exmake skulle bli inblandad och jag flippade ur totalt. Det var ju för att jag inte ville jobba med honom som jag lämnade Sony, jag är så trött på att prata om det där. Men nu gör jag det visst fastän jag inte behöver.

Ja, berätta om varför du kände dig så fri i studion i stället.

– Min exmake blev inte inblandad och Antonio "LA" Reid anlitas som producent och jag älskar allt han gjort: TLC, Boyz II Men och annat fantastiskt. LA är en skicklig trummis och en cool producent. Jag spelade upp *Stay the Night* som jag gjort med Kanye West och LA nickade och sa "okej, jag förstår vad du vill, nu gör vi det". När han kom in fick skivan ett nytt liv.

– Han trodde så mycket på projektet och det inspirerade mig mycket. Han upptäcker också saker som andra producenter inte gör. På *Stay the Night* experimenterar jag med min röst i körsången. Jag bygger en vägg av ljud med min röst

– toner som är höga, låga och mittemellan. Det märkte han och det fick mig att slappna av och lita på honom.

The Emancipation of Mimi har spelats in i sju olika studior. Nelly-samarbetet *To the Floor* och *Say Somethin'* där Snoop Dogg medverkar, spelade hon in i The Neptunes studio i Hollywood.

– Det var otroligt roligt att spela in med dom. Vi var i studion hela gänget och det var som under Motowns glansdagar: alla sjöng tillsammans och hade kul.

Men din skiva är inte enbart party. *Fly Like a Bird* är snarare religiös.

– Jag är glad att du nämner den, för det är den mest personliga låten på hela skivan. När jag var klar med den ringde jag min pastor i kyrkan där jag går i Brooklyn. Alltså jag bor på Manhattan men jag går i kyrkan i Brooklyn och det är ingen kändiskyrka dit man går för att träffa andra stjärnor, där träffar man verkliga människor.

Så var vi där igen. Mariah ger sig in på en utläggning om hur skönt det är att vara med vanliga människor, men märker att jag vill höra mer om studioarbetet.

– I alla fall, när pastor Keaton kom till studion lyssnade han och funderade på olika citat ur Bibeln och sen valde han psalm 30:5 "weeping may endure for a night, but joy comes in the morning" och jag la effekt på hans röst så att hans röst skulle få en gammaldags radioeffekt.

Du är "executive producer", gör du mycket av sånt tekniskt arbete i studion?

– Jag säger till min tekniker "använd fler kompressorer", "få ljudet torrare" eller vad jag nu vill göra. Sen ordnar dom till ljudet. Jag vet hur det ska låta, men vill inte på regelage själv. Men jag bor verkligen i studion och har inte mycket till övers för den där divagrejen när man kommer och sjunger och sen går igen. Låtarna är mina barn och jag vill ha kontroll över dom.

Hur skriver du dina låtar?

– Oftast sjunger jag en slinga för gitarr och en för trumpet och så vidare, så får den jag jobbar med spela efter. Ibland skriver jag direkt på pianot men jag tycker egentligen inte om det.

Varför inte?

– Musiken kommer till mig så fort och arrangemangen är så intrikata så jag vet inte hur jag ska spela dom. Jag behöver riktigt duktiga musiker som klarar det, annars försvinner idén. Men *Mine Again* som jag skrev med James Poysers... du

Mariah & Mats

känner till vad han gjort med The Roots och Jill Scott?

Ja.

– Bra, vi gjorde det old school. Vi satt vid pianot, han spelade dom ackord jag sjöng. Han är så duktig så han klarar att göra det snabbt. Han är ju skolad inom kyrkomusiken och jazzen och det är verkligen mina stilar. Och hiphop och r'n'b så klart. Jag har skrivit låtar själv på piano, som *Vision of Love* och *All I Want*

for Christmas skrev jag till och med på en liten Casio-keyboard.

Är det annorlunda med The Neptunes?

– Ja, då gör dom låten, men jag vill vara med i studion och välja hur ackorden följer på varandra och få det i rätt tonart. Jag bestämmer ackordbyten och så. Med Jermaine Dupri är det ungefär samma sak. Han lägger ett beat, jag sjunger några ackord och så tar vi det därifrån.

Skriver du texterna själv?

– Jag brukade göra det, för dom jag jobbade med brukade störa mig. När jag skrev en seriös text ville dom skoja. Faktum är att jag började skriva texter ihop med andra igen, när jag började göra mer hiphoporienterade låtar. Rappare kommer på saker som jag inte skulle komma på eller våga säga själv, haha. Men på nya skivan finns det seriösa texter också och dom skrev jag själv.

Jackie kommer in och meddelar att halvtimmen har gått. Mariah tittar med rådjursögon på mig och frågar om jag fått vad jag behöver. Sen lägger hon till att jag verkar vara en fin människa. En sista chans att tvätta bort divastämpeln? Jag förväntar mig nästan en ny kommentar om hiphop, men hon känner nog att det budskapet redan gått fram.

Mats Almegård

System of a Down

Armenisk krydda

– Jag tror att vi sitter där alla pissar.

Systems trummis John Dolmayan och jag sitter på gräset framför stora scenen i Hultsfred när han upptäcker att folk tömmer blåsan bara meter ifrån oss. Men vi stannar kvar ändå.

Det var meningen att vi skulle sitta i ett tält backstage men John har bestämt att sjön Hulingen är för vacker för att undvika. Så han klampar helt enkelt fram under scenen medan Håkan Hellström förbereder sig för att gå på och drar ut mig i publiken.

I maj kom System of a Downs senaste platta *Mezmerize* och om sex månader kommer *Hypnotize*. Varför två skivor? – Det är en skiva men utgiven i två delar. Vi tycker att publikens koncentrationsförmåga inte är vad den brukade vara. För 20 år sedan kunde du släppa en och halv timme musik, idag funkar inte det. Och vi vill att lyssnaren ska ta åt sig varje sång. **Varför är skillnaden på plattorna?**

– *Mezmerize* är ett fönster till *Hypnotize*, och *Steal This Album* var ett fönster till *Mezmerize*, allt hänger ihop som en helhet.

Sedan *Toxicity* kom 2001 har System släppt fyra album på lika många år. I dagens musikklimate där de flesta band lyckas klämma ur sig max två plattor per sekel är detta högst ovanligt.

– Man kan se det så, men Daron har skrivit på dom här låtarna sen första plattan så för oss är det fyra plattor på åtta år, det är bara så här det har blivit presenterat för publiken. Vi har redan låtar klara för nästa skiva.

Att få till en intervju med System är inte lätt, tiden ändras och vem jag får prata med är inte klart förrän John kom-

mer fram och frågar om jag är jag. Sångaren Serj Tankian och gitarristen Daron Malakian, de två låtskrivarna, ger inga intervjuer alls vilket gör hela situationen lätt absurd. Vad frågar man en trummis om, vet han ens vad texterna handlar om?

– Jag vet oftast inte vad han skriver om, skrattar John, ibland är vi till och med oense inom bandet vad han sjunger om. Men det är bra att alla kan tolka texterna så att dom passar deras liv.

Hur mycket har ni att säga till om vad gäller musiken?

– Daron tar ungefär två år på sig för att skriva en låt och sen så spelar han den för bandet när allt är klart, så vi får höra det klara arrangemanget. Sen ändras den ju givetvis när bandet spelar den.

System är ett amerikanskt band med armeniskt ursprung, något som kan höras i musiken och definitivt live då metallen ibland ersätts av ren folkmusik.

– Jag och Serj är födda i Libanon, Shavo [Odadjian, bas] i Armenien och Daron i Hollywood, fast vi har alla armeniskt ursprung vilket i och för sig är en enorm slump. Olika band splittrades och System of a Down bildades ur resterna. Det var en sex-sju band innan allt var klart, och det var visionen om musiken som förde oss samman.

Har det faktum att ni alla är armenier inverkan på musiken?

– Om System of a Down var en soppa så skulle vårt armeniska ursprung vara en av kryddorna.

Och det är väl kanske det bästa citatet jag får från trummisen. Den enda gången John verkar ha en fast åsikt är när jag nämner politiken. Detta kan ju i och för sig bero på att skivbolaget sagt åt mig innan att de inte vill prata politik. Men hur kan man låta bli när de sjunger om presidenten och Irak-kriget, när det på hemsidan hela tiden uppdateras vad som händer i världen?

– Media har manipulerat oss till det nya Rage Against The Machine, men vi är inte det, vi handlar också om humor, sex, droger och rock'n'roll. Allt det här finns i texterna men media koncentrerar sig bara på politiken för att vi fyller tomrummet efter Rage.

Men ändå, försöker jag. – Vi är inte ett politiskt band, vi är ett socialt band.

Och just då går Håkan Hellström på scenen vilket gör det omöjligt att föra ett normalt samtal. John verkar måttligt imponerad av falsksången. Han tittar sig omkring och skiner upp.

– Det är mycket vackra kvinnor i Sverige. Hoppas vi får lika många till vår spelning, det kommer inte så mycket till oss oftast.

Mathias Skeppstedt

News at
HepTown Rec.

Cyclones - Street Altered
Hard-boiled Rockabilly, Garage,
Surf with a twist.

Jet Black Combo -
Out Of Control
Proud and Furious Rockabilly ...

The Untamed -
Strange Unknown
Your favourite horror combo...

Get it at: **HEPCAT.SE**

HepCat
store

Clothes, Shoes, Hats
Cd's, Vinyl, Movies
Magazines, Books

www.hepcat.se

shop@hepcat.se
Tel: 046 211 14 49

Personlig och ärlig techno

Inte nog med att hon rockar dansgolv över hela världen som DJ. Ellen Allien har också släppt ett nytt album, leder fortfarande sitt eget skivbolag och designar kläder. Kreativiteten formligen bubblar.

Det började med en resa till London 1988. På Wag-Club hör Ellen Allien för första gången acid house. Efter att hon flyttat hem till Berlin igen är det dags för nästa chock: en technokväll på legendariska Tresor. Hon känner att det är precis vad hon vill göra: techno, spela och ge ut skivor. Några år senare har hon etablerat sig som techno-DJ i Berlin och börjat ge ut skivor på egna bolaget Braincandy.

Ellen Allien grundar sedan Bpitch Control och släpper sitt första album *Stadtkind*. Det är fyra år sedan. På det följer otaliga tolvor, albumet *Berlinette* och mixalbumet *Remix Collection*. Hon turnerar världen som stjärn-DJ och arbetar vid sidan av detta både i skivaffär och på Bpitch Control (b:et står för övrigt för Bitch). Vi är framme vid 2005. Ellen Alliens tredje album *Thrills* visar en mörkare och tyngre sida än tidigare. Samtidigt är *Thrills* det mest genomarbetade, mest personliga, hon gett ut. Skavande kantiga ljud blandas med korta

textfragment och en pumpande dov basgång. Hela tiden med fokus på en enda sak – dansgolvet. Kicken av att dansa sig svettig till manglande rytmer, skimrande harmonier och feta syntljud.

Vi träffas på hennes hotell i Barcelona, dit hon just anlänt för att medverka på Sónarfestivalen. En helt vanlig dag i hennes liv alltså: resor, intervjuer, hotellrum, DJ-spelningar klockan fem på morgonen och en vilt dansande publik.

– Det kan vara ett hårt jobb. Jag reser mycket, är uppe på nätterna, man skulle kunna säga att jag hela tiden befinner mig i extrema situationer, men jag gillar det samtidigt. Det är hårt, men härligt, skratrar hon och tar en ny tugga på fruktsalladen som verkar utgöra hennes lunch.

Hon ger ett självsäkert och tufft intryck som på samma gång har något bräckligt över sig. Lång och smal med det toviga svarta håret påminner hon mest om en rocktjej på gymnasiet. Men det är hon inte. Hon är en av de mest inflytelse-

rika personerna inom den globala technoscenen de senaste tio åren. Både som artist och som labelboss.

När hon pratar är hon mycket fokuserad, lutar sig fram, tittar mig i ögonen och sprutar ur sig ord om vilken stor del av hennes liv technon är. Hon vevar med armarna, skrattar och är liksom hela tiden på gång.

– Alla kan göra vad dom vill – det är bara att göra det. Det är det som är så härligt med techno. Ta hiphopen där tjejerna mest är bitches och står vid sidan om. Inom technon kan jag vara bitch och rocka dansgolvet med mina DJ-set, haha. Där spelar det ingen roll om man är man eller kvinna.

I och med Sónar börjar Ellen Alliens festivalssommar. En tid som hon njuter mycket av eftersom hon träffar bekanta och vänner över hela världen. Hon njuter av sommaren och spelar skivor för fanatiska festivalbesökare.

– Nu försöker jag njuta av *Thrills* genom att spela låtar från albumet i mina DJ-set. Jag kan ju påverka hur musiken låter på en skiva, men jag kan inte påverka hur människor uppfattar albumet och det är intressant och roligt att se hur dom reagerar på ett dansgolv när jag lägger på någon av mina låtar.

Och hur har dom reagerat hittills?

– Väldigt bra faktiskt och det är som sagt viktigt för mig, för jag känner att *Thrills* är det ärligaste jag gjort. När jag producerar omsätter jag mina känslor till musik och det finns alltid mycket att bearbeta, saker jag upplever på alla mina resor.

Håller du med om att ditt nya album är mörkare än dina tidigare?

– Hmm, ja. Fast inte i betydelsen dystrare. Det är fortfarande dansmusik som har energin i fokus, men det är helt klart så att det blivit hårdare. Jag har lämnat popen bakom mig nu, i alla fall vad det gäller att sjunga poppig.

Mats Almegård

foto: Florian Koenig - collage: Henrik Strömberg

Jay-Jay Johanson

Drömmer om soundtracks

Mattias Elgemark

Nya albumet *Rush* släpps i början av september. Med det i bagaget ger sig Jay-Jay Johanson ut på sin första Sverigeturné någonsin. Fast egentligen trivs han bäst i studion.

Det har snart gått tio år sedan Jay-Jay Johanson debuterade med albumet *Whiskey* som sålde i 1 500 exemplar i Sverige samtidigt som det gick direkt in på topplistora i Europa. Men egentligen hade han inte alls tänkt sig en karriär som musiker. Först ville han bli arkitekt, men upplevde det som för stelt. Sedan gick han på konstkolor i Stockholm och det var under den tiden som han började spela musik igen.

– När jag växte upp köpte jag och min bror en massa syntar och vi hade ett band som vi kallade Brothers. Men vi bråkade för mycket så vi lade av. När jag gick på Beckmans tog jag upp musiken igen och det resulterade i det första albumet, berättar Jay-Jay där han sitter på en pall i Magnus Frykbergs studio på Lidingö utanför Stockholm.

Det är här som *Rush* spelats in, eller snarare halva albumet. Andra halvan har Jay-Jay producerat i Paris tillsammans med Jean-Pierre Ensuque som tidigare producerat bland andra Télépopmusik.

Av de låtar jag får höra kan man tydligt känna vilka som producerats av Frykberg i Sverige och vilka som färdigstälts i Paris. Den franska filterhousen har lämnat tydliga avtryck, liksom Frykbergs uppenbara känsla för souliga ballader.

– Dom mest dansanta låtarna är gjorda i Frankrike. Ursprungligen var det tänkt att Daft Punk skulle göra dom, men dom gillar inte att man kommer med färdiga låtar till dom. Det finns inget mer för dom att göra och det har dom ju rätt i.

Magnus Frykberg har varit inblandad i det mesta Jay-Jay släppt och det märks att de är nära vänner. Många gånger hamnar de i interna diskussioner som kan pågå en rätt bra stund, innan de kommer på att de håller på att bli intervjuade. Som när jag frågar hur de jobbar ihop. De är ense om att Jay-Jay först skriver musik och texter på papper, not för not och sedan gör skisserna till låtarna i sin dator hemma i sin lägenhet i Sundbyberg. I studion på Lidingö handlar det om postproduktion. Men det är kring

Magnus roll i tillkomsten av en skiva som meningarna går isär.

– Magnus är en oerhört bra lyssnare och producent. Jag gillar att han lyssnar så bra och säger vad han tycker. Vissa saker sänker han helt och det kan vara tufft, men...

– Det gör jag väl inte? Inte sänker jag något helt, det har jag aldrig gjort, avbryter Magnus.

– Nja, men det har hänt och det är bra, för jag får tänka om. När jag gjorde *Antenna* med Funkstörung var det ingen som hindrade mina knäppaste infall och det kanske hade behövts.

– Äsch, jag tycker inte att jag gör så, en artist har alltid rätt i min värld. Det har varit alldeles för många producenter som lagt sig i hur saker och ting ska låta under dom senaste åren. Det är ju som om en förlagsredaktör spränger in egna stycken i en bok för att föra handlingen framåt och det är inte riktigt den roll man ska ha.

Efter att ha blivit stor stjärna i Syd-europa har Jay-Jay varit ute på många

turnéer, men han har bara spelat ett fåtal gånger i Sverige. Men nu ska det bli ändring på det. Först turné i Frankrike, Tyskland och Spanien och sen blir det Sverige. Att det aldrig blivit någon turné i Sverige är mest en slump.

– Jag har aldrig funderat så mycket på det. Det är så det har varit hela tiden bara, utomlands är det alltid stort pådrag och i Sverige är det rätt lugnt. Men jag trivs rätt bra med det. Dessutom är jag inte tillräckligt extrovert för att älska att stå på en scen. Studion eller låtskrivandet är så oerhört mycket mer kreativt och roligt.

Vill du satsa mer på studion och mindre på turnéer egentligen?

– Ja, men jag spelar live för att vara generös för fansen. Och rent krasst måste man nog spela live för att sälja skivor. Fast jag drömmer om att göra fler soundtracks, för då behöver man ju inte turnera alls, haha.

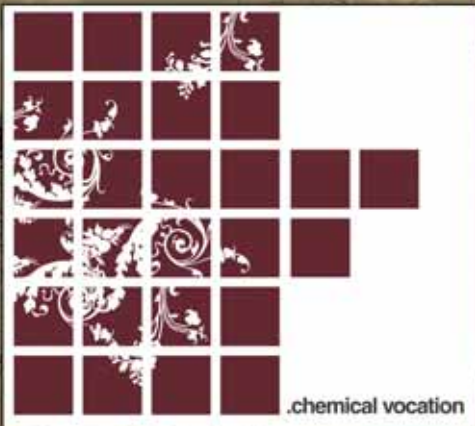
Mats Almegård

MARIAH CAREY

THE EMANCIPATION OF MIMI

Innehåller sommarens stora singel "We Belong Together"
 Allt bumer finns i alla bra skivbutiker

CHEMICAL VOCATION S/T - E.P

Chemical Vocation from Uddevall, Sweden, gives you 6 songs in the vein of The Bled, The Used, Funeral for a Friend! One of the most promising acts coming from Sweden in a long time! Destined to be huge!

www.chemicalvocation.com

WHEN WE FALL A Cry of Despair - E.P

When We Fall is Sweden's answer to Comeback Kid, Give up the Ghost and Bane! Combining old school hardcore with beautiful melodies but still keeping it in its rawest form! A band to look out for!

www.whenwefall.se

WWW.EMOREC.COM
 The Emo Foundation (emorec music)
 c/o Rickard Melin
 Kastanjegatan 1B:24
 223 59 Lund

Vi hjälper er med

• CD/DVD duplicering

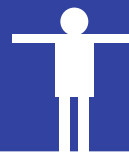

• förpackningar

• trycksaker

• rådgivning

• grafisk design

tel 08-545 706 70
www.cmmgroup.se
 Torshamnsgatan 39
 box 1017, 164 40 Kista

CMM GROUP
 - CD and DVD duplication services

Telia i samarbete med Luger, Ema Telstar & Motor presenterar

WHERE THE ACTION IS

www.wheretheactionis.se

THE ARK
THE HELLACOPTERS
HÅKAN HELLSTRÖM
MONEYBROTHER

3/8 GÖTEBORG TRÄDGÅRDSFÖRENINGEN
5/8 MALMÖ MÖLLEPLATSEN
12/8 LINKÖPING KUNGSTRÄDGÅRDEN
13/8 KARLSKRONA SPARREGÅRDEN
27/8 STOCKHOLM UNIVERSITETET

Biljetter: Biljett Direkt/ Ticnet 077-1707070 www.ticnet.se

(Biljett Direkt Ticnet säljs via alla Ticnet och ATG-ombud i hela landet)
I Stockholm säljs även biljetter på Sound Pollution och Record Hunter.
Ingen åldersgräns.

Luger presenterar:

DINOSAUR JR (US)
9/8 STOCKHOLM MONDO
10/8 HELSINGFORS TAVASTIA

THE POSIES (US)
9/8 OLSO ÖYAFESTIVALEN
10/8 STOCKHOLM DEBASER

THE POLYPHONIC SPREE (US)
11/8 OLSO ÖYAFESTIVALEN
12/8 EMMABODA EMMABODAFESTIVALEN

THE BLOOD BROTHERS (US)
22/8 LINKÖPING SKYLTEN
23/8 MALMÖ MALMÖFESTIVALEN

MALCOLM MIDDLETON (UK)
30/8 GÖTEBORG PUSTERVIK
31/8 STOCKHOLM LAVA

**THE EUROPEAN ANGER MANAGEMENT TOUR 3
EMINEM + 50 CENT
+ SPECIAL GUEST: FLIPSYDE**
PERFORMANCES BY: D12, G UNIT, OBIE TRICE & STATQUO
3/9 GÖTEBORG ULLEVI

WALKABOUTS (US)
7/9 MALMÖ KB

THE MAGIC NUMBERS (UK)
12/9 BERGEN GARAGE
13/9 OSLO BLÅ
15/9 GÖTEBORG WOODY@STICKY FINGERS
16/9 STOCKHOLM ACCELERATOR@MONDO

LAURA VEIRS AND THE TORTURED SOULS (US)
25/9 STOCKHOLM DEBASER

STEREO TOTAL (D/FR)
27/9 OLSO JOHN DEE
29/9 STOCKHOLM MONDO
30/9 LUND MEJERIET
1/10 GÖTEBORG STICKY FINGERS

STEPHEN MALKMUS AND THE JICKS (US)
+ SUPPORT: THE CRIBBS (UK)
3/10 STOCKHOLM DEBASER
4/10 LUND MEJERIET

ELECTRELANE (UK)
18/10 KÖPENHAMN LOPPEN
19/10 STOCKHOLM ACCELERATOR@DEBASER

ANTONY & THE JOHNSONS (US)
13/11 OSLO ROCKEFELLER
14/11 STOCKHOLM CHINATEATERN

FÖR MER INFO OM ÅLDERSGRÄNSER, TIDER, BILJETTER, FLER
KOMMANDE KONserter SAMT TURNÉER MED VÅRA SVENSKA
BAND SE: WWW.LUGER.SE

FÖRKÖP I STOCKHOLM: BILJETT DIREKT/ TICNET 077-1707070
WWW.TICNET.SE(BILJETT DIREKT TICNET SÄLJS VIA ALLA TICNET
OCH ATG-OMBUD I HELA LANDET), SOUND POLLUTION SAMT
RECORD HUNTER. ÖVRIGA STÄDER, SE LOKAL ANNONSERING.

Presentatör: TELIA
Huvudsponsor: Lee
Officiella Leverantörer: ShockWaves
Nokia
Scandic
För hotellerbjudanden ring 08-517 517 00

Mediapartners: metro
Producenter: motor, EMA TELSTAR, LUGER

LUGER
WWW.LUGER.SE

BIG RED

Raggamuffin Culture
KIF/CAPITOL

I över trettio år har jamaicansk musik spridit sig och påverkat musiker över hela världen. Storbritannien var det första europeiska landet där det växte fram en egen musik inspirerad av den jamaicanska, den så kallade skinhead-reggaen (som inte har någonting med rasistiska skinnbollar att göra). Idag är de brittiska öarna främst kända för sin tunga digitala dub. I vårt land är reggaen oftast politisk och roots-inspirerad.

Men det europeiska land där musiken är mest lik dagens jamaicanska är utan tvivel Frankrike. Landets stora afrikanska och väst-indiska invandrargrupper har rotat reggaen djupt i dagens franska musikkultur och givit den framgångsrika franska hiphopen mycket av sitt egna sound. Renodlade reggaesångare som Janik, Tiken Jah Fakoly, Daddy Mory, Yaniss Odua och Tenor samsas med artister som Lord Kossity och NTM som gör hiphop som gränsar till dancehall och reggae.

En musiker som varit med i gamet ett tag och låtit sig inspireras är Big Red, tidigare medlem av pionjärerna Raggasonic. Big Red vill verkligen vara Jamaica, ibland nästan lite väl hårt, och har därför döpt sitt tredje soloalbum till *Raggamuffin Culture*. Plattan är till stora delar inspelad i Kingston och knyts ihop med en liten återkommande dubsnutt. Men Big Red är ingen posör, som man först kan befara. Hans mix av dancehall, reggae och hiphop är riktigt bra, i synnerhet spår som *Arrete de...*, *Final Destination* och *Soldat*. Samtliga är spännande produktioner som fransmännen lyckas med så ofta. Med på skivan är etablerade gästartister som Michael Rose och Cypress Hill-medlemmarna Muggs och Sen Dog. Anthony B och Danny English är också med och tjötar. Och som vanligt presenteras franska talanger man aldrig tidigare hört talas om. *Raggamuffin Culture* växer för varje lyssning och i slutändan finns det praktiskt taget inget att anmärka på. Å bientöt, Big Red.
Isac Nordgren

FRANK BLACK

Honeycomb
COOKING VINYL/BONNIERAMIGO

Vet inte riktigt vad man ska känna när man lyssnar på Pixies-sångarens nya soloplatta. All mängd överlägsen pop- och rockmusik han skapat genom åren har nu destillerats ner till släpig singer/songwriter-sörja utan varken catchiga melodier eller hänsynslös attack. Visst, det är ingen nyhet att min favoritmusikerknubbis gubbat till sig men detta är lite för mycket till och med för mig.

Plattan är inspelad i Nashville, hem för kommersiell och opersonlig countrymusik där cowboyhattar och Pepsodent-leenden är viktigare än låtar. Dan Penn spelade in allt live med band i sin studio och bland musikerna återfinns klassiske gitarristen Steve Cropper och David Letterman-trummisen (!) Anton Fig. Bandet verkar ha haft det trevligt men tyvärr är resultatet inte alls lika spirituellt. Låtarna är förvånansvärt anonyma för att vara signerade Frank Black. Små trevande och osäkra kompositioner som smyger undan. Och det får de gärna göra för min del. Jag är besviken.
Gary Andersson

BRÖDER GLÖDER

Det du förtjänar
I-RATION/CDA

Efter strålände skivsläpp med Kultiration och Kung Kodum presenterar nu I-Ration Records sitt tredje reggaeband, landskronaiteerna i Bröder Glöder. När jag lyssnar på *Det du förtjänar*

känner jag mig som tretton igen, när jag hade mohikan och lyssnade på band som Kriminella Gitarrer. Visst är detta en reggaeplatta men attityden är väldigt punkig, kanske främst på grund av Sebastian Aggestams uppnosiga sång, men också bandets texter. Musikaliskt låter Bröder Glöder givetvis inte punk men energin har de gemensamt.

Bookleten innehåller snygga socialrealistiska fotografier från Landskronas gator som förstärker plattans känsla av en känga i pungen. Bröderna verkar vara förbannade och det är det som är deras styrka, det som driver skivan framåt och hindrar den från att bli en dussinplatta.

Bröder Glöder uppvisar också många snygga musikaliska lösningar. *Håll huet högt* är en riktig tung dub som gästas av Sture Allén och här fungerar hans säregna röst utmärkt. *Rättvisans palats* är mörk i värsta Upsetters-stil, blåset är snyggt på flera låtar liksom pianot i *En gammal vals* och gitarrslingan i *Det gillar jag*, en charmig lovsång till livet som skiljer sig från resten av skivan och samtidigt är dess bästa spår.

Jag tror faktiskt inte att det råder någon tvekan längre. Landskrona är Sveriges Kingston.
Isac Nordgren

RODNEY CROWELL

The Outsider
COLUMBIA/SONYBMG

Rodney Crowell har varit i countrybranschen sedan sjuttioalet, och han är polare med Townes Van Zandt, Emmylou Harris och Rosanne Cash. Det går knappast att kalla honom för outsider. På sitt senaste alster är han arg på dagens situation, han kritiserar det rika livet och vart vi är på väg i samhället. Samtidigt finns det så klart plats för det personliga vemodet. Han tar till moderna musikaliska stilgrepp och är inte rädd för att dra till med ett rockigt riff lite här och var, och överlag är *The Outsider* en skiva med varierat tempo och sångmaterial som är överraskande tilltalande.
Mikael Barani

DEMON

Better the Devil You Know
SPACED OUT/BORDER

Helt ärligt. Jag hade aldrig hört talas om Demon förrän idag. Ändå skivdebuterade det brittiska bandet redan 1981. Kanske har de varit i periferin för att musiken har sugit satans dick medan landsmän som Iron Maiden och Judas Priest, med starkt låtmateriale, fick all uppmärksamhet.

Idag är sångaren Dave Hill enda kvarvarande originalmedlem. Han har slängt ihop en skiva som snart 60-åriga Alice Cooper varit stolt över. Det är med andra ord gubbig hårdrock, som om Stock, Aitken and Waterman försökte rocka till sina melodier. Samtidigt är det uppenbart att Dave Hill, gitarristen Ray Walmsley och trummisen Neil Ogden kan sin hårdrock. Det finns attityd, perfekta breaks och solon som blixtrar. Alla byten från vers till refräng är som de ska vara på en hårdrocksplatta. Synd bara att Dave Hill ser ut som en skolvaktmästare som tar på sig läderjackan när arbetsdagen är över.
Torbjörn Hallgren

DIVERSE ARTISTER

Acid: Can You Jack? Chicago Acid and Experimental House 1985-1995
SOUL JAZZ RECORDS/BONNIERAMIGO

"What people really want to know, is how the story all goes about acid – this is acid, I'm giving you acid". Ja, Maurice sätter standarden i inledande klassikern *This is Acid*. Det handlar om pumpande knorrbasar genererade från Rolands TB-303, rytmer från samma företags

TR-808 och TR-606. Det här var innan acid-house kapades av galna pillerätande britter som satte smileys på alla omslag. Nåväl, här handlar det i och för sig om pillerätande amerikaner som satte basen i första linjen och som därmed också lade grunden för en hel rad musikstilar som deep house och annat.

Faktum är att den här dubbel-CD:n inte är något mindre än en historie- och geografilektion på samma gång. Med en femtio sidor lång booklet där flera av de viktigaste artisterna intervjuas, TB-303 dokumenteras och därtill bilder på utövare och maskiner. Och med en laguppställning som rymmer allt ifrån Mr Fingers och DJ Pierre till Green Velvet är det här helt klart en samling som alla som intresserar sig en pytteliten smula för modern dansmusik bara måste ha i samlingen. Let's jack!
Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER

Kompakt Total 6
KOMPAKT/IMPORIT

När Kompakt samlade ihop sina tidigare släpp på dubbelalbumet *Kompakt 100* förra varen innebar det att min sommar 2004 hade fått ett soundtrack. I år följer de upp med ytterligare ett släpp i serien *Total*, där de summerar vad som hänt på bolaget sedan sist. Och så har ännu en sommar förgyllts med musik från Köln.

På *Total 6* hittar vi de usual suspects; Michael Mayer, Justus Köhncke, Superpitcher och Reinhard Voigt. Nyare tillskott som Rex The Dog och svenska The Field glänser dock minst lika starkt. Rex The Dogs B-sida till *Frequency*-maxin *I Look Into Mid Air* kan var det syntpoppigaste böigaste Kompakt någonsin släppt – Justus Köhncke må förlåta – och bland det bästa man kan lyssna på överhuvudtaget. Att sedan The Fields *Action* får svenskstoltheten att spira i en och att Baxendales *I Built This City* i Mayer-mixen är ett påflåskande discomonster man bara vill höra om och om igen gör ju sitt till. Allra bäst är dock Reinhard Voigts technomonster *Ready*

MATTHEW HERBERT

Plat du Jour
ACCIDENTAL/DOTSHOP.SE

Det är mycket Matthew Herbert just nu. Inte nog med att han producerat före detta Molokosångerskan Roisín Murphys soloalbum och gjort filmmusik åt den franske regissören Etienne Cailliez, på Sónarfestivalen i Barcelona presenterade han också sitt nya album *Plat du Jour* som är en alldeles underbart egensinnig skiva.

Med tanke på hur mycket tid och utrymme i media som ägnas åt mat kanske det är konstigt att ingen tidigare kommit på idén att göra en skiva om det vi stoppar i oss dagligen. Eller så är det inte det. Som tur är var Herbert först. Ja, som tur är, för han gör det så genomarbetat, så uttänkt och så alldeles fantastiskt svängigt att man blir alldeles yr av att lyssna på de tretton spår som alla på något sätt behandlar temat mat.

Med sin sampler har han rest runt i framför allt England och samlat ljudmaterial till detta album där texter blir oviktiga. Instrumental electronica har nog aldrig varit mer politisk än i inledande *The Truncated Life of a Modern Industrialised Chicken*, där Herbert samplat 30 000 broilers på en farm, 24 000 nykläckta kycklingar, en kyckling som dödas på en matmarknad och ett ägg som knäcks och vispar upp låtens

for *Take Off*. Så brutalt, så hårt – så enastående bra.

Ett minus finns också och det är tyska rockarnas Tocotronics *Pure vernunft darf niemals siegen*. Men det är också det enda. Så bra är det, så starka släpp kommer Kompakt med om och om igen. Och jag har ju inte ens nämnt The MFA, Dirk Leyers, Jonas Bering och Ferenc...
Mats Almegård

MISSY ELLIOTT

The Cookbook
ATLANTIC/WARNER

Efter floppande *This is Not a Test!* är Missy revanschsgugen och satsar fullt ut med *The Cookbook*. Till sin hjälp har hon både legendariska rappare som Slick Rick och Grand Puba och nyare artister som Vybz Kartel, M.I.A. och Mike Jones. När det gäller produktionen står Missy och Timbaland bara för två spår vardera till förmån för några av senare års största hitmakare som Scott Storch, Rich Harrison och The Neptunes. Resultatet blir givetvis ett spretigt album, inte utan en del höjdpunkter. Som när Missy visar sig från sin hårdaste sida i crunkiga *Click Clack* eller toastar med snygg patois i grimeinfluerade *Bad Man*. Relationsballaderna *Remember When* och *Time and Time Again* funkar däremot inte alls.

Precis som vanligt lever Missy mer på sin attityd och pondus än på sin rimalang men lägger ändå en del roliga rader som på plattans bästa spår *On & On*: "Missy finna spit shit simple raw/Misdemeanor always make MC's feel small/Stick you on the table with a plastic cup/Say grace, then eat ya ass up".

Som helhet känns *The Cookbook* tyvärr ganska fantasilös, särskilt om man jämför med Missys tidiga banbrytande album. Ett exempel är när hon inleder *We Run This* med att påstå att hennes stil inte kan kopieras eller återanvändas och låten sedan sparkar igång med den uttjatade Apache-samlingen. Missy fortsätter också med formeln att uppdatera gamla klassiker, här *Lick the Balls* och *What's*

beat. Den som efter detta inte överväger att bli vegan på heltid har inget hjärta. Och så fortsätter det: *Hidden Sugars* som tematiserar den allmänna försötningen av (snabb-)maten, en låt som behandlar Nigella Lawsons middag som Tony Blair bjöd Bush på när den amerikanske presidenten kom till England för att tacka för medhjälp i Irakkriget. Herbert har iscensatt denna middag på ett fält och avrundar genom att köra över bordet med en stridsvagn. Allt inspelat till albumet.

Det hade kunnat bli ett stelpolitiskt konceptalbum om en av mänsklighetens viktigaste frågor, nämligen vad vi stoppar i oss. Men det blev det inte. Det blev ett konceptalbum samtidigt som det blev ett lekfullt, roligt och svängigt electronica-album som alla borde äga. Jag bockar och bugar och tar mig en funderare på huruvida jag ska äta ägg till frukost.
Mats Almegård

Alltså, ingenting behöver vara perfekt. Många gånger är det bäst om det inte är det. Vi fick ett konstigt brev från några som var med i egenspalten för ett tag sedan. De tyckte, efter att lyssnat på hemsidan, att all annan musik som vi skrev om var tråkig skit. Jag tycker det är ganska härligt att kunna uppmärksamma lite skit ibland. För mycket skit visar sig vara något riktigt vackert, guldglimrande popparlor som bara vi med riktigt god smak har vett att uppmärksamma. Vad andra tycker spelar ingen roll. Egenspalten är ett forum för underjordiska uppercuts, skrev jag någon gång för tre år sedan. Det gäller fortfarande.

Egentligen är jag väl inte enormt förtjust i genren som **Ayhan Aydin** pysslar med men efter att ha läst igenom det medföljande brevet tycker jag att det är befogat för honom att pyssla med det han gör. Musiken är väl någon typ av instrumental samplingsbaserad triphop med det mörkare slaget. Genretroget och utan sammanhang ganska ointressant och daterat. I brevet berättas det om nattjobb på pendeltåg, ständigt rörelse och ständiga avbrott, bleka arbetare på väg till och från nattskiften, människor i samhällets utkanter som sitter av tid, tja – det man kan vänta sig. Det märkliga är att det funkar alldeles utmärkt. Musik gjord på tag för att lyssnas på tag.

Inte heller **Ef** är vid första anblicken särskilt intressant. Melodramatisk postrock, med lite allmän må-dåligt indievibb som stinker tio år för sent. Och ändå har jag väldigt svårt att inte tycka att det är riktigt upplyftande. Dels för att det är så oerhört välgjort med en sådan övertygelse och stillrena grepp (två ackord, crescendo, delaygitarer och lååånga låtar), dels för att ef trots sin genretrogenhet ändå lyckas göra något som känns spännande att lyssna på och i alla fall lite oförutsägbart. Detta är beundransvärt och en mycket stor konst när det gäller den här typen av inpyrd skäggröck. Kontakta Martin på Tendersversion så löser sig säkert allt.

Däremot har jag tidigare skrivit om Jonas Johnssons sovrumband **Thehelpmeplease**, fast det var nog ett tag sedan. I alla fall så tycker jag fortfarande om hans jättecharmiga, supertrevliga och lite underbart naiva hemmapop. Visst är det mesigt i övertant men kärlek är fortfarande ett outtömligt ämne att instrumentera med trummaskin, gitarr, munspel och falsksång. Som vanligt smälter alltid mitt hjärta (det är gjort av choklad) när jag lyssnar på småkillar som tömmer ur sitt mest rosafärgade hörn av tillvaron, thehelpmeplease blir därför omgångens love of the pops.

Ännu några som trälart in i de mest skyddade vikarna av randiga tröjor är **Celestial** som lyckas vandra ifrån gubbshoegaze via Field Mice till JAMC på fem låtar. Ganska imponerande stilistisk hitkavalck för oss indiekatter som hängt med ett par år för mycket. Celestial ger dock intrycket att vara något annat än några som för skojs skull tycker det är dags att sparka liv i det tidiga nittio-talet igen. För det hela känns så väldigt ärligt menat. Som om de upptäckt jätterevertet, svetsgitarerna och den silkeslena romantiken själva. Istället för pastisch en stor öppen famn välfylld med referenser som alla vinkar glatt till en och utropar: följ med oss hem och håll handen. Så jag faller några små tårar och vältrar mig i ungdomlig lycka.

Fredrik Eriksson

För kontakt:

Ayhan Aydin: play-mate.de

Ef: ef@efmusic.nu

Thehelpmeplease: thehelpmeplease.tk

Celestial: celestial.tk

the 411. Men det är väl bara logiskt nu när tiden hunnit ifatt både henne och Timbo.

Daniel Severinsson

DIVERSE ARTISTER

The Northern Conspiracy - Volume 1
DISCOURAGED/SOUND POLLUTION

The Northern Conspiracy - Volume 1 heter en ny samlingskiva med norrländska punkband. Här hörs Randy, Matti Alkberg BD och Totalt Jävla Mörker. Det är artister som känns igen av den breda massan. Men här finns också riktiga fynd. Borg 64 som tar vid där Refused och Breach tråkigt nog lämnade in. Att sen höra Re Vera gör mig både förbannad och glad – de har ju med Thomas Hallbom, förre Breach-sångaren. Ser det som ett liten strimma ljus i tron om att Breach kanske plockar upp instrumenten igen.

Knife and Ape och The Price Of Ink sparkar också uppåt. På det hela taget är det en samlingskiva i rent utbildnings- och upplysnings-syfte. Att vi fan inte ska glömma bort övre delen av Sverige. Att det är där uppe man startar för att sen dra vidare ut i världen för att sprida den norrländska punkrocken. Eller nåt i den stilen.

Per Lundberg GB

FOUNTAINS OF WAYNE

Out-of-State Plates
VIRGIN/CAPITOL

New Jersey-sönerna Adam Schlesinger och Chris Collingwood är de eviga tonåringarna. De har skrivit en otrolig mängd småckra, tragikomiska, melodisäkra, körfyllda och kramiga slackerpopsånger tillsammans genom åren och med hjälp av Jody Porter och Brian Young spelar de i Fountains Of Wayne som faktiskt bara släppt tre album. Från 1996 års alldeles utsökt fantastiska självbetitlade popklassiker via *Utopia Parkway* till 2003 års *Welcome Interstate Managers*. Och de verkar inte tröttna på att tralla sig igenom söta verser om folk som försöker gå genom livet utan att riktigt kunna ta tag i sin kärlekstörst (eller något annat heller för den delen).

Tyvännär bandet aldrig riktigt slagit igenom, men nu har man samlat 30 kärleks-spår från singelbaksidor, livespelningar, demo-sessioner (inklusive Britney-covern... *Baby One More Time* från 1999) och ett par helt nya och tidigare osläppta låtar till denna dubbel-CD. Och resultatet är total lycka!

Duon besvärjer och besjunger sin bekantskapskrets och andra mer eller mindre fiktiva kärlekspar lika vackert och självklart som vi andra brer en macka. Deras melodisinne är hyperutvecklat och fingertoppskänslan i arrangemangen kalibrerad intill perfektion. Ljudbilderna skiftar av förklarliga skäl en del här (Oasis-soundet på *Elevator Up* är otäckt) men oftast landar de i sin patenterade bygga-upp-till-refräng-med-sköna-harmonier-pop som konkurrerar med Weezers bästa ögonblick. Fart i rytmsektionen och mysypisiga gitarer och ledig sång. Enkelt recept på oslagbar pop. Dock svårt att presteras. Men vissa klarar av det med förbundna ögon.

Gary Andersson

HARD-FI

Stars of CCTV
ATLANTIC/WARNER

Jag har svårt att inte tänka på Moneybrother när jag hör på engelska Hard-Fi. Båda banden bär på samma kombination av smärtsamma passager och lekfulla glädje till musiken. Samtidigt präglas Hard-Fi till viss del av den numer patenterade Franz Ferdinand-kantigheten, men injicerar även rytmer i form av funk och ska. Richard Archer sjunger med en typiskt brittisk xaxighet, den som dök upp

med punken i slutet av sjuttio-talet och det låter grymt bra i de funkiga låtarna. Bandet tappar fart när de ger sig in i pop-djungeln, vilket inte alls känns som deras gebit. Då försvinner den där känslan av att klappa katten mothärs samtidigt som bandet droppar allt som heter dansant. Men när de låter bli detta är de riktigt, riktigt intressanta.

Mikael Barani

KANO

Home Sweet Home
679/WARNER

Det var ganska klart redan från början att grimescenen skulle komma till denna ruta på spelplanen rätt snabbt. Så är det med all musik, alla stilar som frustrar sig upp ur de mörka källarna möter någon gång på resan någon som polerar av det allra mörkaste och skitigaste och som ser till att musiken också går att sälja.

Och det är där vi träffar Kane Robinson. Endast nitton år gammal har han skramlat ihop ett CV som får bemanningsföretagens dregel att rinna längs hakspetsarna. Samarbeten med The Streets och The Mitchell Brothers. Delvis producerad av Diplo och en av medlemmarna i N.A.S.T.Y. Crew har han hunnit med en hel del. Och nu tar han grimen upp ur källaren, polerar till den och vill sälja skivor. Fast själv ser han albumet mest som ett sätt att få respekt på gatan. I alla fall om man ska tro vad han rappar om.

När han vältrar sig i feta basljud och hårda beats är det riktigt tajt. Hans rapteknik är det sannerligen inget fel på heller. Men det är de sliksiga balladerna och den hårdrocksriffande *Typical Me* som känns så trista. Inget fel med att göra kommersiell musik, men trist när det blir så tydligt att Kano vill ta planet över Atlanten för att sälja storo. Amerikaniferingen av grimen funkar helt enkelt inte. Det blir urvattnad lishiphop över det hela och det hjälps verkligen inte upp av att Mike Skinner kommer in och hjälper till med en helt oengagerad stil.

Mats Almegård

R KELLY

TP.3 Reloaded
JIVE/SONYBMG

R Kelly vore inte R Kelly om han valde den enkla vägen. När de flesta av oss helst vill förtränga allt som har med Roberts sexliv att göra överhuvudtaget släpper han en skiva som nästan uteslutande handlar om – sex. "In the morning", "In the evening", "In the kitchen", "with your girlfriend" och så vidare. *Trapped in the Closet*, ett 16 minuter långt otrohetsdrama uppdelat i fem episoder, får vi till och med lite antydningar om bögssex. Men för att vi inte ska låsa in en massa saker i det där har Robert gärdat sig genom att plocka in erkända homofober som Elephant Man och Snoop som gästartister.

I jämförelse med fjolårets fantastiska *Happy People/U Saved Me* är *TP.3 Reloaded* ett mellanalbum. Det innehåller lite för många halvkul dancehall-flirtar på bekostnad av storslagna religiösa ballader. Få artister gör dock mellanalbum av så här hög klass, och ingen annan artist i R Kellys storleksklass skulle få för sig att lansera en skiva med ett så underligt projekt som *Trapped in the Closet*.

Thomas Nilson

KARL LARSSON

Pale as Milk
BAD TASTE/BONNIERAMIGO

Brian Molko. På versen i inledande (*I Wanna Know*) *All You Know* låter Karl Larsson så lik Placebos frontman att han inte kan skaka av sig kopplingen. Jag har försökt låta bli att

tänka så – surprise, jag är inget stort fan av Placebo – men det är svårt.

När jag svalt min stolthet och kommit över ovan nämnda petitesse låter Karl Larsson faktiskt inte så pjåkig. Lite som ett poppigare, mindre distat My Bloody Valentine. En sån där platta man kan ha om man vill lysna på något men ändå inte. En slackerplatta för slöa, kvalmiga sommardagar. Lagom oljud för att höras, lagom skval för att inte vara i vägen. Jag gillar det ju till och med lite grann. Fan också.

Christian Thunar

PETER MURPHY

Unshattered
FULLFILL/SOUND POLLUTION

XIU XIU

La Foret
ACUARELA DISCOS/DOTSHOP.SE

Båda dessa album rör sig mestadels i en popatmosfär som är ganska behaglig. Murphy verkar betydligt mer sugen på att spela i radio och få några halv-kända hitlåtar. De elektroniska infallen är i positiv bemärkelse rätt mainstreama till sin natur och förhoppningsvis får fler än övervintrade Bauhaus-fans upp ögonen för *Unshattered*.

Xiu Xiu väljer en mer invecklad bana och kryddar gärna den lågmålda popen med skramliga industriella partier i samma anda som Cold Meat Industry-relaterade artister. Kontrasten mellan vokala viskningar och maskinellt muller är kanske inte så kommersiellt gångbar men hemma hos mig funkar det ypperligt.

Roger Bengtsson

WILLIE NELSON

Countryman
LOST HIGHWAY/UNIVERSAL

Countrylegendaren Willie Nelsons nya skiva är en reggaeplatta. Nej, det är inget skämt men roligt är det. Och det allra roligaste är att detta inte är en coverplatta rakt av utan snarare motsatsen. Till största delen istället en skiva med Nelsons egna kompositioner stöpta i reggaeakt. Liksom soul och country ofta varit i samma sång så är tanken på en hybrid mellan country och reggae inte så konstig som man kan tänka sig. På Jamaica lyssnar man mycket på amerikansk radio och countryinfluenser har regelbundet dykt upp på reggaeaktiviteter genom åren. Toots & The Maytals gjorde reggae av John Denvers *Take Me Home, Country Road*, reggae-hiten *Rivers of Babylon* med Melodians från början en bluegrasslåt. Till och med Beenie Man har en countryrökare med på sitt album *Many Moods of Moses* från 1997.

För att få fram ett trovärdigt gung har Nelson tagit hjälp av trummisen Santa Davis (Aggravators), percussionisten Sticky Thompson (Revolutionaries) och basisten Pablo Stennett från Jimmy Cliffs band. Just Cliff har skrivit plattans två reggaecovers *Sitting in Limbo* och klassikern *The Harder They Come*, som Nelson gör till lysande gospelcountry uppbäckad av den jamaicanska sångerskan Pam Hall. Skivans tredje cover är *I'm a Worried Man*, skriven av paret Cash, där Nelson gästas av den alltid lika otrolige Toots Hibbert. Men till höjdpunkterna hör också Nelsons egna låtar *Darkness On the Face of the Earth* och *I Guess I've Come to Live Here* där Stennetts tunga basgångar smälter samman helt perfekt med Nelsons röst och countrylicks på gitarren.

Med tanke på att det här är en skiva gjord av en 72-årig countryröv som för första gången ger sig i kast med en helt ny och komplex musikstil så är det i det närmaste lysande. Vill man upptäcka reggaemusik så kanske *Countryman* inte är den första stenen att lyfta men som ett möte mellan två i mångas ögon

oförenliga musikstilar är det otroligt lyckat. Och förvånande för många, inklusive mig själv. Att plattan till stora delar är producerad av gamle Don Was, tidigare musiker i Was (Not Was) och som producerat artister som Rolling Stones och Bonnie Raitt, gör inte det hela mindre överraskande.

Omslaget till skivan är också väldigt roligt med färgsättning i rastafaritioner med feta ganjalöv i centrum. Att Nelson gillar att röka trollobak är ju inte någon hemlighet men omslaget lär inte tilltala den kristna högern, om man säger så. Att Nelson valt titeln *Countryman* känns också som en tanke eftersom det även är namnet på ett klassiskt reggae-soundtrack från 1982 med artister som Bob Marley och redan nämnde Toots. Kanske ville Willie sluta en cirkel.

Isac Nordgren

:NU

Green Fingers

ELD/BORDER

FLUX WINDEMO LANDIN FÄLT

Luminus

MOWINDE/STJÄRNDIST

Jag har känt till :nu ett par år av olika anledningar och den här skivan har också den i alla fall ett par månader på nacken. Gruppen består bröderna Fabian och Josef Kallerdahl (som verkar ha händerna i det mesta just nu), sax- och basklarinetististen Nils Berg och trumslagaren Johan Björklund. De blandar friskt mellan frisk kammarjazz och nygammal syntetisk dito. Sväng och bubblande syntar blandas med mer traditionella melodiosa lätta stycken. Storebrödern Fabian dominerar kompositionerna men det rör sig ändå om ett fruktsamt ensemblespel ändock med klaviaturerna i centrum. Jag har väl öst nog med beröm över Kallerdahl tidigare och visst är :nu också bitvis väldigt bra men inte så att jag tippar över. Visst är det fräsch men också bitvis lite för välkammrat för min smak, som ett lätt rosé utan konstigheter. Smäsött och förbannat trevligt men röjer knappast några hemligheter. Dock, lägstanivån är extremt hög och en bubblande MS20 är välkommet i örat var dag.

Gruppen med det långa namnet Flux Windemo Landin Fält får väl också räknas som ett en del av det unga i den svenska jazzen. Trion är i allra högsta grad verksamma på många håll även utanför detta sammanhang där trumslagaren Jon Fält även kammat hem en Jazzkatt för årets nykomling. Till stor del kretsar Flux kring Mattias Windemos gitarrspel. Han har tydligen mest spelat på dubbelhalsad men ger sig på *Luminus* hän på en vanlig elgitarr. Spelet är ganska störrigt med ganska korta fragmentariska fraseringar, inte helt oävet men det ger också låtarna ganska lösa strukturer med vissa fraser som drar iväg med uppmärksamheten. Folkjazztemat i *Afflux* fastnar och känns som en hit. Inspelningen är tämligen akustisk och rymlig vilket passar den här trion utmärkt, ganska hemligt och lätt stillsamt trots ibland våldsamma utbrott av toner. Jag är väl från början ingen fan av gitarjazz men bitvis bortom de rockiga temana finner jag finesser som jag delvis uppskattar luddigheten till trots. Roligt är det ändå med nygamla grupper som tar sig i kragen och faktiskt ger ut någonting. Hålet är inte på långa vägar fyllt och varje litet steg är ett steg åt rätt håll.

Fredrik Eriksson

PENNYWISE

The Fuse

EPITAPH/NIERAMIGO

När jag under tidigt nittiotal beställde Pennywise självbetitlade debutalbum gjorde jag det enbart för att jag läst någonstans att de "lät

som Bad Religion". Det räckte för mig. Nu lät i och för sig inte Pennywise direkt som Bad Religion. Visst, det var snabb och melodiös punkrock, men ändå inte detsamma. Fast vilka kunde komma upp i allsmåttiga Bad Religions nivå? Hur som helst, jag gillade trots allt Pennywise, även om de efter den där första skivan kändes allt mer ointressanta.

Nu är det 2005. Pennywise kämpar fortfarande på och släpper här sitt åttonde album. Det låter exakt likadant som det gjorde då. Kalifornienkvartetten viker inte en tum utan fortsätter ösa på med snabb skatepunk. Och det ska de väl ha lite cred för. Fast det innebär ju samtidigt att många grepp är ordentligt trötta. Som whoa-whoa-körerna i *Yell Out*. Eller chugga-chugga-riffen i *Stand Up*. Eller när man rimmar "change" med "rearrange" i *Take a Look Around*. Gäsp. Gäsp. Och gäsp.

Andra grejer är piggare. *6th Avenue Nightmare* har en schysst blandning av harmonier och hårt punkös. Popprefrågen i *Closer* sitter där den ska. Och i skivans bästa låt, *Competition Song*, är de nästan i klass med ett tidigt Bad Religion. Fast bara nästan.

Daniel Axelsson

THE POSIES

Every Kind of Light

RYKODISC/SHOWTIME

När Ken Stringfellow och Jon Auer gick skilda vägar för sju år sedan sörjde en hel popvärld. Eller, egentligen gjorde den väl inte det och det var därför de bröt upp, tillsammans med de obligatoriska inre stridigheterna. Men nu har stridsyxan grävs ner, en ny rytmsektion anlåtats och en platta spelats in. Tolv låtar på tolv dagar. De skrev en låt varje dag och spelade in den på kvällen. Men allting som The Posies gjort har befunnits på någon slaga hemmagjord i-sista-sekunden gräsrotsnivå. De bokar sina egna turnéer, säljer och designar sin egen merchandise och nu släpper de en ny hemmasnickrad platta.

Vad låter det som då? Mycket bra. Posies har gått ett stort steg framåt, men behållit popmelodierna och stämsången, medan den stökiga punken är nästan helt borta. Och fastän jag först saknade den har flera lyssningar övertygat mig om att detta är bland det bästa de gjort. Det känns som att de har väldigt skoj igen, en låt som *Conversations* sitter direkt, medan öppningen *It's Great to Be Here Again* fastnar lite senare men då sitter så mycket hårdare. Och den fantastiska bluesballaden *Could He Treat You Better?* bara växer och växer.

Det är överlag mindre gitarrer och mer orgel fast på ett sätt som knappast märks först. The Posies har den här gången till och med slängt in ett par politiska sånger, och det känns helt rätt. Har man följt Ken och Jon sedan splittringen är det inte heller någon större överraskning. Det här är riktigt bra och en återförening som inte smakar beskt i munnen. Det känns nästan som att de aldrig varit borta, samtidigt som åren isär verkar ha varit nyttiga. Jag ser redan fram emot de två Sverige-spelningarna i augusti. För ett år sedan i Brooklyn var de fantastiska!

Välkomna tillbaka.

Mathias Skeppstedt

STARS

Set Your Self on Fire

CITY SLANG/BORDER

Mitt förhållande till Stars är något klucket. De balanserar mellan småskalig sympatisk anspråksfullhet och oerhört jobbig, nästan frikyrklig hänräckelse. Deras ändå så välsmakande välmenande relationspop faller gärna ner i bottenlösa gap, ner i TV-serie-gloppet, ner i den värsta sidan av ambitiös amerikansk

RAISÄNEN
LOVERS ARE LONLEY

TIMO RAISÄNEN
JUST NU 75KR
MUSICSHOP.SE

Timo Räsänen
Lovers are Lonely

skräpkultur (fast de är från Kanada). Där minsta känslöverstyrning måste ältas om och om igen (och promenader i regn, tårar och förlätelser), där nerverna ska sitta utanpå, där de tar sig själva på så förbannat stort allvar – ja, usch. Dessutom visualiserar Stars allt det där live och skrämmer säkert iväg alla som egentligen skulle famna deras ändå så fantastiska popmusik.

För Stars gör ändå det, fantastisk popmusik. Det kunde man skönja redan på förra skivan *Heart*, där i alla fall *Elevator Love Letter* var en singel att snurra glitter omkring. Och nu på *Set Your Self on Fire* förfinar de i alla fall bitvis den välmående popådran från *Heart* även om de nu för gott lämnat det mesigaste av det brittiska arvet bakom sig. Istället välproducerat supersnyggt med stråkar, blås och bubblande melodier. Deras ljumma duetter är som ett uppdaterat *Beautiful South* med något mer nedtonad cynism, lika välgjort polerat som bitvis tematiskt taggit. Amy Millan är fantastisk, är ett knippe som knäcker fullständigt. Borta är allt det där som jag ogillar med dem och fram träder istället detta fullkomligt lysande kanadensiska tråkpopband.

Fredrik Eriksson

SUFJAN STEVENS

Illinoise
ROUGH TRADE/BORDER

Från samma märkligt skruvade gränsland mellan det goda och den här världen, från världen som innefattar Asthmatic Kitty, New Jerusalem Music och Sounds Familyre som musikdistributörer. Den värld som gett oss, och som genom ovanstående sett till att ge

oss, bland annat Danielsson. Sufjan Stevens är som så många andra i denna genre så full av idéer och låtar att man inte kan låta bli att häpnas över hur så mycket av allt kan få plats på 22 spår. Ibland som nästan helt vanlig singer/songwriter, ibland som överdådig mässledare i något som lika gärna kunnat komma från en Polyphonic Spree-outtake. Ibland bara så genial. Och som att det inte räckte med det är dessutom lättitlarna mindre noveller. Som avslutande *Out of Egypt, into the Great Laugh of Mankind, and I Shake the Dirt from My Sandals as I Run*. Eller *To the Workers of the Rock River Valley Region, I Have an Idea Concerning Your Predicament*. Det sägs att gränsen mellan genialitet och galenskap är härfin.

Magnus Sjöberg

TEGAN & SARA

So Jealous
SANCTUARY/SONYBMG

När tvillingsystrarnas stämmor går upp i varandra och blandas med lagom distade gitarr blir det riktigt vackert på sina ställen. Inledande *You Wouldn't Like Me* och likaså *Take Me Anywhere* är riktigt bra popdängor även om en hel platta blir lite för mycket av det goda. De kanadensiska systrarna Quin har blivit än skickligare på sitt hantverk på denna tredje platta i ordningen. Förra albumet innehöll *Monday, Monday, Monday* som fastnade i hjärnan vare sig man ville det eller inte. Jag hade riktigt svårt för *I Hear Noises*, men nu känns det som om systrarna hittat rätt sound. Elaka tungor skulle dock säga att det är skivbolaget som tvingat Tegan & Sara att styra in på mer lättillgänglig musik för att sälja bättre. Och *So Jealous* förtjänar faktiskt att sälja bättre än de två tidigare.

Annica Henriksson

ALI FARKA TOURÉ & TOUMANI DIABATÉ

In the Heart of the Moon
WORLD CIRCUIT/PLAYGROUND

Det verkar finnas outtömliga källor till fantastisk musik i västra Afrika. De senaste åren har det kommit en mängd kanonplattor från framför allt Mali och Senegal, inte bara afro-blues, utan allt från finstämda ballader till hiphop.

Ali Farka Touré är ju en veteran, och trots att han ibland kan bli rätt långgrandig på skiva är *In the Heart of the Moon* ytterligare bevis för den ständigt varande vitaliteten; Touré på gitarr och Diabaté på kora, inspelat under tre sessioner, improviserat. Och trots att det fortfarande löper risk att bli trådigt, hålls den själfulla musiken så strikt och svävande att det aldrig blir så – en slags transcendens genom stämningar. Som om Eno eller Budd tangerat toppen av inspiration. En nödvändig oas av exotiskt lugn i den stressade vardagen.

Magnus Sjöberg

HENRIK VENANT

1958
Zinedine
HEARTWORK

Först blir jag förvånad. Sen blir jag förvånad. Sen blir jag lite glad. Efter det sprider sig en känsla av jaha. Och sen då?

1958 innehåller musik från 1995 fram till idag. Skapat, framfört och inspelat av Henrik Venant. Musikaliskt bullrar Venant omkring på Imperiets bakgård. Men det är något intressant över dessa två skivor. För både *Zinedine* från 2004 och *1958* är knepiga och anorlunda. Har inte riktigt bestämt för vilken fog jag ska stå på. Är Venant ett geni eller en lallande däre. Henrik Venant med förflutet i bland annat Pojken med grodan i pannan (bara ett sånt gruppnamn alltså), TT-Reuter och Underjordiska lyxorkestern. Liten varning om du är känslig för prettomusik. Bästa tipset är att lyssna och bedöma själv. Jag bestämde mig i alla fall just i skrivande stund för att han är ett geni.

Per Lundberg GB

VEX'D

Degenerate
PLANET MU/DOTSHOP.SE

Mörk bas. Massor av mörk bas. Londonduo Vex'd (föregad) gör tung bra musik med drag av typiska engelska musikstilar som grime, dubstep och drum'n'bass. Feta ljud som slår först och frågar sedan. Filmsamplingar och spelljud är spraymålade på en relativt sparsmakad ljudbild, breakbeats som utan brådska bygger upp en mörk stämning, en mardrömslik stadsruin där gömda demoner lurar bakom varje halvraserad graffitimålad vägg. Perfekt soundtrack till en bok av China Miéville, och minst lika bra.

Degenerate finns även som dubbel-CD med sex låtar tagna från duons singlar. På något sätt känns de inte lika spännande, stämningen finner sig inte riktigt. Hittar du bara enkel-CD-versionen är det ingen större förlust.

Henrik Strömberg

STEWART WALKER

Grounded in Existence
PERSONA/BORDER

Minnsann. Stewart Walker, mest känd för sin minimalistiska techno, har bytt spår. *Grounded in Existence* är mer hemmalysning än dansgol. Inte för att det inte är dansbart, det gungar förföriskt med sköna rytmer och mjuka melodiska ljud. Men där tidigare skivor som *Live Extracts* nästan krävde att du dansade är *Grounded in Existence* nöjd med att du sitter i soffan och nickar med huvudet.

På något paradoxalt sätt försvinner skivan ur medvetandet. Innan du vet ordet av är den

över, och förutom en känsla av att det var rätt bra är det inte mycket som fastnat i minnet. Kanske om du spelar den en gång till?

Henrik Strömberg

WORLD'S END GIRLFRIEND

The Lie Lay Land
NOBLE/DOTSHOP.SE

Jag må vara förlåten för att ha antagit att World's End Girlfriend är ännu ett projekt sprungen ur den kanadensiska postrockscenen. Vid första anblick både såg och lät det åt det hållet (okonventionellt pappmslag, svårdefinierbar instrumentalmusik). Vidare efterforskningar visar dock att World's End Girlfriend består av en anonym kille från Japan (visserligen med stor vänkrets), inte ett niomannakollektiv från Toronto.

The Lie Lay Land är tio episka verk, fyllda med filmiska orkesterarrangemang. Det är väldigt bra gjort, men samtidigt kan det bli väl bombastiskt på sina ställen. Inledande *Phantasmagoria Moth Gate* försöker vara så mycket men låter i slutändan mest som en orkester som stämmer upp. Det känns som World's End Girlfriend tar sig själv på alldeles för stort allvar. Vilket givetvis inte hindrar att skivan innehåller flera sublimt vackra partier. Bäst blir det dock när han plötsligt rockar loss med lite vass elgitarr eller några feta elektroniska riff.

Henrik Strömberg

THE YARDS

The Yards
INDUSTRIAL EROTICA/SNAPPER MUSIC

Chris Helme, med ett förflutet i Sea Horses, har de senaste tre åren ägnat sig åt ett nytt band med sikten inställt på rock/pop från sextio- och sjuttioalet. Hade jag haft mer tid och mer koll skulle jag självklart namedropped ett gäng obkyrda referenser men då detta är en bristvara får Fairport Convention, Love och The Band räckas trots att de inte helt kan appliceras.

Av mig får du nöja dig med ett konstaterade att *The Yards* är en riktigt skön platta som fungerar utmärkt i både sina mer eftertänksamma stunder som i den sprudlande glädjen. Enda undantaget är den, i sammanhanget, för rockiga *The Devil is Alive and Well and in DC* där titeln upprepas till leda. Skivans återstående tio spår är av den karaktären att man tackar Gud att de kommit i ens väg.

Roger Bengtsson

YING YANG TWINS

United State of Atlanta
TVT/PLAYGROUND

Visst är det helt nere i södern och bland de hetaste måste Ying Yang Twins vara. *United State of Atlanta* är dessutom plattan som får duon att våga jämföra sig med söderns absolut största artistduo – OutKast. Den är kanske ingen *Speakerboxxx/The Love Below* eller *Stankonia* men beater – och rakpvaliteten visar att riktigt stora saker är på väg väldigt snart.

Och även om singeln *Wait (The Whisper Song)* och *Pull My Hair* är rånsuskigt explicita historier lämnas det förvänsansvärt stort plats för eftertanke över sakernas tillstånd i USA nådens år 2005. *23 Hr. Lock Down*, *Ghetto Classics* och *Long Time* är alla kraftfulla vittnesbörder som inte kan försvinna någon oemärkt förbi. Dessutom finns några bangers för klubben som *Badd* och underbara *Put That Thing Down* tillsammans med Teedra Moses. Och även starka soulballader som *My Brother's Keeper*. Inget saknas således – f*** the Ying Yang Twins!

Gary Andersson

KAIZERS ORCHESTRA

Evig Pint
NATIONAL/UNIVERSAL
Maestro
UNIVERSAL

Så har den till sist släppts i Sverige också. Kaizers Orchestras uppföljare till *Ompa til du dør*. Det norska fenomen man ständigt häpnar över. Som väl sålde över 100 000 ex bara i Norge. Och som man föll för så fort man hörde den. Bandet som gett sig den på att bli världens bästa liveband, och som man när man sett dem inte tvivlar på att det inte bara är tomma ord. Men jag blev lite besviken på *Evig Pint* när jag hörde den första gången, eftersom den känns lite mer återhållen än föregångaren. Mindre hamrande på oljefaten, mindre utspel, mer lugn och återhållsamhet. Men där *Ompa* var ojämn men med höga toppar är *Evig Pint* jämnare och har några riktigt bra låtar, även om *Container* känns lite väl anpassad för liveframträdanden för att kännas helt bra på skiva. Hela skivans inramning med inledningens *Di grind* och avslutande *Drøm hardt*. Allt den här gången lite mindre fyrkantigt, lite mindre tillaxat, men lika attraktivt. Återigen ett måste, och återigen är Norge intressantare än vad som finns här hemma. Och fastän det är drygt två år sedan den släppts i Norge så är den väl värd att ha väntat på.

Och just det gör att det känns lite absurt att det två månader efter att *Evig Pint* släpps i Sverige via National, så kommer Kaizers tredje platta *Maestro* ut via det stora bolaget. Nästan lite mycket på en

gång. Men det gör också att man kan följa bandets utveckling på ett närmare sätt. För här märks det att det myckna turnerandet satt sina spår. Mer utvecklat musikalt och i arrangemang. Jag hade länge trott att det inte skulle berika Kaizers i den mån det faktiskt gör. Och fastän att låtarna känns mer varsamt utmejslade och mer genomtänkta emellanåt så finns allt det där man gillat tidigare också kvar. I *Dieter Meyers Instittusjon* till exempel. Som en valsballad i början, men fortsätter i bombastiska utspel och nästan symfonisk arenapop. På samma gång oerhörd potential för livespelningar som lysande på skiva.

Dock, som alltid, ett par låtar som väl inte känns helt perfekta, den här gången inte på grund av kvalitet, utan på grund av att de låter lite väl vanliga. Det känns, jag vet, lite märkligt – det är inte nog med att göra bra låtar, de måste vara originella också. Men oavsett vilka invändningar man kan ha mot en del saker, en del vändningar, en del texter, en del gitarrfraser eller –solen: man skulle aldrig, aldrig vilja missa dem live. Aldrig!

Magnus Sjöberg

CD 6 • 2005

Lagom till sensommaren serverar vi upp ett delikat delikatessbord av makalösa musikaliska talanger i Groove, flera av artisterna kan man ju dessutom läsa om i artiklar i tidningen.

För att bli prenumerant: betala in 299 kr (studenter 249 kr) på plusgiro 18 49 12-4 och uppge både post- och mailadress så får du tio paket med tidning+skiva hemskickade under ett år.

1 Jim Stärk

Morning Song

Normännen i Jim Stärk är inte längre en väl bevarad hemlighet, för med *Morning Song* kastar de sig definitivt ut i den internationella pophetluften. Låten är en feelgood-treminutare med skönt sväng, orgel och blås. Kommersiellt gångbar med en smittande refräng. Mmmm...

www.jimstark.no

2 Mariah Carey + Jadakiss & Styles P

We Belong Together (remix)

Divaiikonen Mariah firar välförtjänta framgångar världen över med albumet *The Emancipation of Mimi* och här är feta baskagge-remixen av balladen *We Belong Together*. Mer klassisk skönsång till modern r'n'b hittar du inte någon annanstans.

www.islandrecords.com

3 Witchcraft

Mr Haze

Med klara folkvibbar i sin progressiva gitarrock skapar Örebro-bandet Witchcraft ett eget sound som bolaget Rise Above gillade, nya plattan *Firewood* är bandets andra där.

barna jobbar hårt för din uppmärksamhet, det märkte vi på Groove när bandet spelade i vårt tält på Arvikfestivalen förra året. Nervous Nellie kommer att bli stora.

www.nervousnellie.com

7 Chemical Vocation

Conversus Locus

Med musklig emotionell bredbent rock kastar sig Chemical Vocation från Uddevalla i ditt ansikte. Du hinner inte ducka. Känns verkligen som bandet sliter ut sina hjärtan och bankar dem på instrumenten. Sångaren Pierre Larsson Palmér behöver nog en liter honung på stämbanden efter varje gig.

www.emorec.com

8 Da Fugitivz

It's All Good, It's Alright!

Detta är en fullodig partybanger från gambianska kvartetten Da Fugitivz som inte räds konkurrensen på den moderna r'n'b-scenen. Med varma beats och akustiska gitarr-fläktar på after beachen blir helgen räddningen. Fjärde fullängdaren är på väg i höst.

www.dafugitivz.com

12 The Magic Numbers

Love Me Like You (edit)

Kärleksviftande svänget i *Love Me Like You* lämnar lyssnaren törstande efter mer, men lugn – på bandets självbetitlade fullängdare finns ett överflöd av popharmonier och sköna körarrangemang. Ståtlig popmusik med kraft och råg i ryggen.

www.themagicnumbers.net

13 Johnny Boy

You Are the Generation that Bought More Shoes and You Get What You Deserve

Jag har en helvetes massa skor i hyllorna hemma men jag gillar Johnny Boy ändå! De samplar Marlena Shaw, påminner om The Jesus and Mary Chain och gör cover på Bob Dylan men soundet är trots det väldigt eget. PS. Remixen är ännu bättre. DS.

www.johnnyboy.tv

14 Fronda + Olle Ljungström

Miljoner indianer

Från Studio Härborfanjag kommer Frondas laddade hiphop, här gästade av Olle Ljungström. Från kraftfulla fullängdaren *Livet genom en pansarvagnspipa* hämtar vi Miljo-

18 Mirva

Nobody Knows You

Från Ucklum via år i Sydney till jakt på skivkontrakt i London. Jazziga Mirva åker inom kort med sitt band för att kickstarta karriären och med svängiga spår som *Nobody Knows You* i bagaget kommer många att känna till henne inom kort. Skön folkvibb lyser igenom och orgeln är njutbar.

www.mirva.org

19 Mollgan

Sätt mig på prov

Albumet heter *Klart det är mycket som spelar in* och Mollgans lo-fi-Kent/U2-pop med synt- och stråkkryddning är smart, charmig och näst intill sprittande. Man känner sig levande på något sätt. Fantastisk låttitel dessutom.

www.fashionpolice.tv

20 Shoot Charlie

Come Around

Desperatpop som den Älmhult-ättade Shoot Charlie gör har en speciell plats i många svenska indiehjärtan. Ekot i Broder Daniel-köerna på *Come Around* är isande bra och drivet i gitarernas idisslande inte alls magstarkt. Och

1

5

8

10

14

18

Det spelades in i en studio på den engelska landsbygden och nu väntar turnerande för denna (i Sverige) relativt okända kvartett.

www.witchcrafthome.com

4 My God the Sound

7 Creatures Down

Den rockiga punkpop å la Sahara Hotnights som Anna Carlsson och hennes band fläskar fram är oemotståndlig. Med självhäftande refränger, distad gitarrslinga och kärleks-törstande sång borde de hitta hem hos alla luftgitarister i landet. Skönt hög intensitet i *7 Creatures Down* bjuds.

www.mygodthesound.com

5 Xiu Xiu

Pox

Med en viskande och rasslande närvaro drar Jamie Stewart igång *Pox*. Gitarrer krockar med djup datorelektronik framför pumpande beats på väg mot solnedgången. Underjordskänslan är påtaglig. Med skräckblandad förtjusning lyssnar jag vidare på hela fullängdaren *La Foret*.

www.dotshop.se

6 Nervous Nellie

Cancer

Debutplattan *Don't Think Feel* släpps i höst på Go-Kart Records och *Cancer* är singeln från detta nya svenska indie-rockband. Och grab-

9 Jen

Save Me

Elin Sigvardsson har producerat unga Jens egenutgivna *One Way Dialogue*-EP där *Save Me* är huvudnumret. Och Jen är ännu ett bevis för att den kvinnliga singer/songwritertraditionen i Sverige frodas och hela tiden föder nya stjärnor. Vackert och sprött. Hudlöst och långtande.

www.jen.nu

10 Jonny Kock

Otryggnaden

Naivistiskt och suggestivt. Bräcklig. Defaitistiskt. Men med spirande självkänsla. Från intensiva debutalbumet *Händ* som även innehöll härliga *Olle Ljungströms självbiografi* kommer *Otryggnaden*, en låt som håller dig i handen om du nån gång sört någon du förlorat.

www.fashionpolice.tv

11 Kid606

Spanish Song

Minimalistiskt elektronisk med storvulna tendenser. Kid606 bygger sin låt *Spanish Song* av loopar, löstryckta samtal, ekon och sköna vibrationer. Ibland vill han bli intensiv men lutar sig snart tillbaka i sitt kuddiga groove igen. Fluffigt som ett fjädermoln.

brainwashed.com/kid606

ner indianer med textrader som "Stark som en ensamstående gravid kvinna" – respekt!

www.fronda.se

15 Eskalator

Rocksteady Bil

Tiomannabandet Eskalator blandar sextitals-ska från Jamaica med svensk roots-gung till en sällsynt dansvänlig hyllning av sin pensionerade turnebil. Jag ser framför mig glädje, svett och kläder med pressveck som en rakkniv vass. Säker partystarter.

www.snyting.se

16 Paula Lobos

Aww Aww (eres tu)

Från kommande spanskspråkiga plattan *Una vida mas* levererar Paula Lobos singeln *Aww Aww (eres tu)*. Och visst är Sverige redo för råttigt och glädjefyllt r'n'b på annat språk än engelska. Paula spelar ju nämligen i samma liga som Robyn.

www.paulalobos.com

17 Thehelpmeplease

A Little Love

Dalapojken Jonas Johnsson flyttade till Göteborg och förvandlades till Thehelpmeplease. Och musiken består av nyfikna popskott som tillåts blomma ut i all sin charmanta prakt i denna insiktsfulla låt som hyllar kärleken.

www.thehelpmeplease.tk

en stompig bas är nästan ett måste.

www.shootcharlie.com

21 Johan Heltne

Söndag morgon

Trånande singer/songwritervågor slår mot stranden, det är Johan Heltne som via en sång försöker komma ihåg ögonblick från sitt liv. *Söndag morgon* är en pulserande spegelbild av känslor att omfamna. Fri från yviga gester, fylld med blänkande hjärtslag – halvt som en dröm.

www.hemlandssanger.se

22 Alf

Kunde vart jag

Med handklapp och utnötningstaktik i refrängen vinner Alf Håkan Åkesson (med producenthjälpen av Klas Åhlund) över dig i singeln *Kunde vart jag* från sin kommande platta. Kommer någon ihåg Alfs band Mutts från mitten av 90-talet förresten?

www.doloresrecordings.com

23 Club Killers + Anna Maria Espinosa

Boy I've Got a Date

Denna superorkester med förankring i banden Moneybrother och Weeping Willows ger ut liveskiva där diverse sångare kompas av djupt dansant reggaebaserat gung. På singeln hör vi Anna Maria Espinosa ta sig an Alton Ellis sköna *Boy I've Got a Date*.

www.burningheart.com

Independent Music For Independent People

GRAND MAGUS
Wolf's Return
"THE SWEDISH DOOM METAL OVERLORDS"!
TREDJE ALBUMET ÄR DEN ULTIMATA MIXEN
AV BATHORY, CANDLEMASS OCH MANOWAR!
PÅ "CATHEDRALS BOLAG" RISE ABOVE!
SAY NO MORE!
RISE ABOVE / RISEC060

BESSECH
"SUNLESS DAYS"
DE SVENSKA REGENERNA AV
TUNG GOTH METAL ÅRTILLBÅKS MED ETT NYTT ALBUM.
NÄR TIAMAT MÖTER TYPE O NEGATIVE SKULLE
AVKOMMAN KUNNA STAVAS BESSECH.
DET BÄSTA BANDET FRÅN SVERIGE I DENNA GENRE!
NAPALM / NPR170

APOSTASY
"DEVOLUTION"
ANDRA ALBUMET FRÅN DETTA KROSSANDE
SVENSKA BLACK METAL BAND SLÅR DET MESTA I
GENREN I KLASS MED DIMMU BORGIR,
CRADLE OF FILTH OCH LIKANANDE GÅNG I "ELITSERIEN".
BLACK MÅRK / BMCD178

GEMINI FIVE BLACK ANTHEM
STOCKHOLMS-BANDET HAR PÅ SITT
ANDRA ALBUM GRÄVT DJUPT I MÖRKRETS
AVGRÄNDER. TYNGRE ÄN PÅ DEBUTEN OCH MED
EN LÅT INDUSTRIELL TOUCH MÅNGLAR DESSA
GLAMROCKENS RENÄSSANS-MÅN ÖVER DET MESTA!
WILD KINGDOM / KING019CD

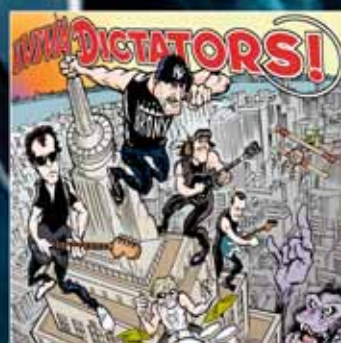
BATTLELORE "THIRD AGE OF THE ABYSS"
FINNSA BATTLELORE SLÄPPER SITT TREDJE ALBUM.
DET FORTSÄTTER NATURLIGTVIS I SAMMA TOLKIEN-
INSPIRERADE BANA SOM DE TVÅ FÖREGÅNGARNA.
FOLKLORISTISK MEDELTIDS-FANTASY-METAL!
INSPELAT AV LEGENDARISKE NORSKE
METAL-PRODUCENTEN TERJE REFSNES!
NAPALM / NPR167

IN FLAMES "USED & ABUSED" DVD
SVERIGES JUST NU STORSTA METAL BAND OCH
DET ULTIMATA LIVEBANDET (INVLIGEN AKTUELLA
SOM IRON MAIDEN-SUPPORT) SLÄPPER SIN FÖRSTA DVD.
EN DUBBEL "HISTORIA" FULLMATAD MED DET MESTA
AV DET BÄSTA! NUCLEAR BLAST / NB06612

CONSTRUCDEAD "GRAND MACHINERY"
TREDJE ALBUMET FRÅN STOCKHOLMSKA
DEATHMETAL-SKVADRONEN CONSTRUCDEAD VISAR
ATT DEATH METAL SCENEN I HUVUDSTADEN
VERKLIGEN INTE STAGNERADE EFTER ENTOMBED
OCH DISMEMBER. MED NY SÅNGARE OCH NYA FRISKA,
AGGRESSIVA TAG MOSAR DE NED DET MESTA I SIN VÄG.
KONSTRUKTIV DÖDSMETALL!
CONSTRUCDEAD / BLOOD026CD

DICTATORS "VIVA DICTATORS"
NEW YORK CITY-KVÄRTETEN THE DICTATORS ÄR
BANDET SOM VAR FÖRST. DE INSPIRERADE 1975
BAND SOM THE RAMONES M.F.L. HÄR ÄR
DERAS RYKANDE FÄRSKA LIVE-ALBUM MED
ALLA COOLA ROCK N ROLL-HITS! GITARRISTEN
ROSS THE BOSS GJORDE SIG PÅ 4 ALBUM
ÄVEN ETT NAMN I MANOWAR.
DICTATORS TRIVS I SKIVHYLLAN MELLAN
AC/DC OCH HEAVY METAL KIDS!
ESCAPI / EMUS229

SIEBENBÜRGEN "DARKER DESIGNS & IMAGES"
SVENSKA SIEBENBÜRGENS FEMTE ALBUM PÅ
MASTODONT-LABELN NAPALM RECORDS! EFTER 11 ÅR SOM
BAND OCH KLASSIKER SOM "LOREIA", "DELICTUM" OCH
"PLAGUED BE THY ANGEL" SLÄPPER DE NU SITT
STÄRNASTE VERK NÅGONSIN VAMPIRISK METAL.
SIEBENBÜRGEN ÄR DET GAMLA NAMNET FÖR TRANSYLVANIEN!
NAPALM / NPR171

FAKE MOSS "HIGHWAY - EXTENDED"
STOCKHOLMSKA SVARTROCKAR-KONSTELLATIONEN
FAKE MOSS HAR HYLLOTS I EN ENIG BRITTISK
ROCKPRESS (INME, SOUNDS, ETC), EFTER
DEBUTALBUMET KOMMER NU EN RYKANDE HET MCD
SOM VIDARE UTVECKLAR DERAS
DOORS-INFLUERADE MÖRKA SOUND!
ULTRACHROME / ULTRA004CD

ANGEL "A WOMAN'S DIARY"
DEBUTALBUMET FRÅN ANGEL, MED HELENA MICHAELSEN
(TRAIL OF TEARS, LACRIMOSA, DANSE MACABRE)
BAKOM SÅNGMIKROFONEN! ATMOSFÄRISK METAL
MED GOTISKA UNDERTONER. BEAUTY AND PASSION!
BLACK LOTUS / BLRCD93

www.soundpollution.se

RAM "SUDDEN IMPACT"
GRYM, TIDLÖS, OCH TRADITIONELL HÄRDROCK
I 80-TALS SKOLAN FRÅN GÖTEBORG! FÖLJER
DEN LINJE SOM DRAGITS UPP AV KLASSISKA
TUNGA BAND SOM JUDAS PRIEST OCH BLACK SABBATH.
NÄSTA STORA SVENSKA METALBAND!
BLACK PATH / BPMR02

DVD

DIVERSE ARTISTER

Berlin Digital – A Guide Through the Electronic Music Scene
LIEBLINGSLED/IMPORT

Det är inte en eller två gånger jag funderat på att flytta till Berlin. Jag lovar, det är lika ständigt återkommande som hyreslappen som dimper ner i brevlådan, ibland händer det oftare än så att jag känner för att packa ihop och ta tåget söderut. Och inte blev det direkt bättre av att jag tittade på denna samlings-DVD om vad som händer i staden.

Kapitelvis går den ena viktiga aktören efter den andra på den vitala och sprudlande electronica/dansmusikscenen i Berlin. Upplägget är enkelt. Vi följer tunnelbanelinjerna på en karta till olika hållplatser där vi gör stopp och hälsar på hos klubbarrangörer, grafiska formgivare, skivaffärer, skivbolag, mjukvarutillverkare och artister. Och Berlin har verkligen mycket att bjuda på. Monolake, Bpitch Control, Shitkatapult och Tresor är bara gottetoppen på det väldiga isberg som stavas elektronisk musik i Berlin. Mums.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER

Give 'em the Boot
HELLCAT/BONNIERAMIGO

När Rancid i slutet av *Give 'em the Boot* bjuder upp AFI-sångaren Davey Havok på scenen för att köra *Radio* bjuder de inte bara på en av nittiotalets största punkklassiker. Med refrägraderna "when I've got the music/I've got a place to go" sammanfattar de också mycket av vad punkrocken har betydelse för mig. Något att ta sin tillflykt till. Något att identifiera sig med. Något att, typ, leva för.

Jag vill inbilla mig att punkgamlingar som Joe Strummer och Iggy Pop någon gång känt ungefär likadant. Båda dyker upp i den här 90 minuter långa, punkspäckade DVD-utgåvan. Joe Strummer, som sent i karriären hittade ett hem på just Rancid-ledaren Tim Armstrongs skivbolag Hellcat, ses här göra gamla *Rudie Can't Fail* på Brixton Academy. Och Iggy Pop, han sitter och sjunger *No Fun* tillsammans med ett akustiskt Rancid i en loge någonstans. Kul.

Annars handlar *Give 'em the Boot* främst om att visa upp livematerial med bolaget Hellcats nuvarande stall. En del av banden, som US Bombs och Dropkick Murphys, är riktigt sevärda. Andra, som Transplants och F-Minus, är desto tristare. Allra bäst är förstås Rancid. Som också ges mest utrymme, och jag kan inte annat än att längta efter en hel, renodlad DVD med Kalifornien-punkarna. För när jag hör deras musik har jag verkligen "a place to go".

Daniel Axelsson

JEAN MICHEL JARRE

Jarre in China
WARNER VISION

Första gången Jean Michel Jarre åkte till Kina var det som första västerländska artist som någonsin fått uppträda i det kommunistiska landet. På *The Concerts in China* dokumenterades denna unika händelse och faktum är att det var på den tiden då Jarre fortfarande kunde kännas lite intressant. Hans *Equinoxe* och *Oxygene* var inga dumma album, tidstypiska men ändå bra. Fast idag känns hans pompösa syntsymfonier bara platta och trista. Antar att det går så när man börjar fundera på hur man ska lösa belysningen när man spelar framför pyramiderna i öken eller något annat elefantmaffigt ställe. *Aero* visade med all tydlighet att alla musikaliska

visioner dött och att de ersatts av sceneri och ljudnörderi. En teknikfetischism som inte bidrar till någonting. För faktum är att killen på denna DVD sätter upp en gigantisk scenshow i den förbjudna staden, bjuder in 260 musiker och lyckas ändå (eller kanske just därför) inte göra något som ens är värt att titta i fem minuter på, för att inte tala om att lyssna på den medföljande live-CD:n. Nej, köp hellre *The Concerts in China*. Eller strunta i denna jippokille helt och hållet.

Mats Almegård

Vinyl

Ytterligare ett singelsläpp från *Songs for Good Lives* bjuder **Dibaba** på i form av tre nya mixar och vanliga versionen på *Lovetrain* (Deeplay Soultec). Som ett av de bästa spåren på albumet och som gjort för feta mixar är det en liten besvikelse att det bara är Andreas Tillianders mix som gör något extra med originalet. Men därmed inte sagt att det är dåligt. Därtill är *Lovetrain* en alldeles för bra låt från början.

En låt som däremot är alldeles för dålig från början är **Tocotronics** *Pure vernunft darf niemals siegen* (Kompakt/import) och då hjälper det inte ens att Superpitcher och Wassermann gör vad de kan för att technofiera denna kängpunkindielåt. Det suger ändå och måste vara det sämsta släppet någonsin på Kompakt. Som tur är har de ett par andra äss i rockärmen: **Tricky Disco/GTO** är givetvis en återutgivning av två klassiska rejvlåtar: *Tricky Disco* och *Pure (Energy)* (Kompakt/import) och kunde väl inte ha släppts lägligare med tanke på den acidvåg som sköljer över oss just nu. *Tricky Disco* är förmodligen en av de roligare låtar som Warp någonsin släppt – och nu låter Kompakt oss njuta av den igen. Fler feta saker från Kompakt står **Baxendale**s tolvta *I Built This City for You* för. Fyra versioner där Michael Mayers mix är bättre än originalet, men får se sig totalt omkörd av Justus Köhnckes mix som bjuder på sann discoorgie.

Andra bra saker från Tyskland står **Paul Kalkbrenner** för på *Ta-tü-tata* (Bpitch Control/import). En episk technotolva, vars A-sida långsamt bygger och bygger för att smälla in bastrumman lagom hårt i bröstet efter några minuter. Vackra melodier, tunga ljud, sköna röstsamplingar. Det här är ett måste på dansgolvet. B-sidan flyttar nästan också berg, så bra är det.

Fler bra saker på import från Tyskland förser oss technobolaget Treibstoff med. De båda labelbossarna **Marcel Janovsky** och **Rene Breitbarth** smäller på stora kalastrumman för det bolagets femtonde släpp, *Treibstoff50 Thank You*. En låt vardera i rejäl härtechnoanda som dock inte glömmet melodier och sköna harmonier. Janovskys studsande låt måste vara valet när de skär upp tårten under firandet. En utsökt technohit. Dessutom i snygg vit vinyl...

Men det finns ett liv efter femtio också, vilket Treibstoff bevisar genom tre fina släpp. **Gabriel Anandas** *Süssholz* har mixats om av Robert Babicz (Rob Acid) och Falko Brocksieper och det är den sistnämnda som får mina mätare att gå i botten. Fartfylld techno som känns i hela kroppen. Lite mindre hårt och mer leklyllt är **Sarah Goldfarbs** *Essentials* (Treibstoff/import), i tre låtar leker fransmannen Jean-Vince a.k.a. Sarah Goldfarb med ljuden likt ett barn som just packat upp sin modellera. Bra, men jämfört med de båda andra släppen är smula slätstrukt. Slutligen släpper Treibstoff också tysk-franska duon **Duplex 100** och deras *Big Shot* som tolvta. En aning

djupare, men ändå elektroniskt och hårt. Två pumpande pärlor för de som orkar stanna uppe länge på dansgolven. Den här musiken gör sig nog allra bäst runt femtinden nämligen.

Jason Forrest, eller Donna Summer som många känner honom som, bjuder på en varierad EP i och med *Lady Fantasy EP* (Sonig/Dotshop.se). *The Work Ahead of Us* inleder som någon slags cirkuskavalkadupptakt inför de fyra spår som komma skall. Bäst av allt är Can-bomben *Sperry and Foil* som med krautgitarrer, pumpande lågmälda syntar och sjuka körer destillerar hela Krautrörelsen till en enda kraftfull låt. Spretigt, jobbigt, roligt, bra.

Och så får vi göra ett undantag för **Sophie Rimhedens** *Red Line EP* (Ssschuit) som faktiskt inte kommer på vinyl, men som måste omnämnas ändå. Och inte bara för att det är en underbar låt, utan för att det är en feministfuturistdiscolåt som pumpar självförtroende i vilken vilsen tonårstjej som helst.

Mats Almegård

Album

A

Teen Dance Ordinance
LONDON/WARNER

Som en mindre nogräknad, poppigare men ändå muskligare variant av Jane's Addiction fläskar A på. Som ni förstår är *Teen Dance Ordinance* en trött och tjtigt skrivbordprodukt som vi alla mått bättre av att slippa.

Gary Andersson

ABBA

18 Hits
POLAR/UNIVERSAL

FRIDA

Shine
POLAR/UNIVERSAL

MAGNUM BONUM
Evig ung 1978-2005
UNIVERSAL

Nu börjar vi väl ändå närma oss vägs ände när det gäller samlingsplattor med ABBA. *18 Hits* är nog den mest brokiga i raden jag stött på. Visst, här finns *The Winner Takes it All* och *Gimme Gimme Gimme* och många andra man förväntar sig. Men ingen *Dancing Queen* exempelvis. Och avslutningsvis överraskande fyra svenska låtar. *Waterloo*, *Honey Honey*, *Ring Ring* och, håll i er... *Åh, vilka tider...* Frågar man vem som helst har jag svårt att tänka mig att *Åh, vilka tider* skulle räknas till någon av ABBA:s hits... Men jag kan ju ha fel. Och vill man ha den kanske det här är det enda alternativet, bortsett från eventuella secondhand-butiker.

Fridas rosa-vit-gröna *Shine* från 1984 har till skillnad från många ABBA-låtar åldrats mindre värdigt. För det låter väldigt mycket 1984, och inte på något positivt sätt. Jag minns inte att den var så här vag. Men visst är det kul om man en gång lyckades upparbeta en relation till den. Det känns också väldigt överraskande att upptäcka att det faktiskt var Steve Lillywhite som producerade.

På min skateboard... Finns det något annat sätt att minnas Magnum Bonum? Jo, det är klart. Men eftersom *Evig ung 1978-2005* innehåller videon till *Skateboard (L.A. Run)* så måste den ändå nämnas än mer högljutt. För videon ger en sån underbar bild av hur skateboardkulturen tedde sig på sjuttioalet, långt, långt, långt ifrån extrensporter och grunge. I övrigt minns jag mest bara Magnum Bonum för *Hög hatt*, och när jag hör den igen måste jag säga att den fortfarande håller, jag

minns faktiskt inte att den var så bra. Men resten förstår jag att jag förträngt, för det är inte speciellt kul. Bandet håller på fortfarande, så här finns några färskare låtar insprängt bland de andra, och det bryter av rent soundmässigt på ett skumt och rätt trist sätt. Men det blir bara en marginell invändning. För det enda som känns relevant här är, som sagt, *Hög hatt* och videon till *Skateboard*.

Magnus Sjöberg

THE AMERICAN ANALOGUE SET *Set Free*

MORR MUSIK/BORDER

Vilken tur de har, American Analogue Set. De öppnar med låten *Born On the Cusp* – som fastnar lika snabbt som en insekt mot en vindruta – precis när jag inlett min Elliot Smith-fas. Lycka! Samma lågmälda vemod och orkeslösa ilska får mig inledningsvis att hamna i någon sorts tryggt, välbekant lyckorus.

Men där Elliot Smith tenderar att värna om viskonsten färdas American Analogue Set med blicken mot sina egna skor. *Shoegaze* i slow motion.

American Analogue Set skulle vinna på att ha fler låtar med samma självklara flyt som *Born On the Cusp*, *The Green Green Grass* och instrumentala (*Theme from Everything Ends*). Tillsammans med ett väsarat låtskrivande skulle *Set Free* då kunna vara ett stycke medryckande, smittande nonchalans. I sitt nuvarande skick är den bara en trög soppa enträgen monotoni, med ytterst få toppar.

Christian Thunarf

ARCANA

Le Serpent Rouge
DISPLEASED RECORDS

En slags instrumental ambienceflykt i världsmusikland. Ja, eller snarare Melanöstern, egentligen. Bitvis känns det här ändå rätt okej, fastän man väntar på att något ska hända. Ofta är det rytmerna som driver det hela framåt, men eftersom de oftast är monotona, så står man och stampar på samma ställe hela tiden. Melodierna är mer cykliska. Det vi får är en liten upptrampad stig runt ett litet område. Ungefär som den lilla cirkel Jesus gjorde upp när han ville tala med Gud, men såg den brinnande busken, i filmen *Kristi sista frestelse*, vars soundtrack ligger rätt nära Arcanas meditativa mellanösternmantror. Men soundtracket var bättre. Snygga bilder och snygg design dock.

Magnus Sjöberg

AUTO-AUTO

Sounds of a New Generator
SUBSTREAM

Svenska syntduon Auto-Auto har som målsättning att få oss lyssnare att ändra på vår omgivning för att vi alla tillsammans ska kunna göra världen till en bättre plats att leva på. Bra intentioner, inget snack om det. Men det kanske är så att de borde engagera sig politiskt i stället, för musikaliskt är det inget vidare. Nog för att de kan programmera trummaskiner, syntar och sequencers och få till ett stelt maskinellt sväng. Men sånginsatserna är helt enkelt för dåliga för att man ska orka lyssna huruvida Auto-Auto har något att säga eller inte.

Mats Almegård

BEATSQUAD

Natural Vibe
BTSQD MUSIC

När exempelvis Svenska Akademien släpper en ny skiva så jämförs den med andra svenska reggaeband som sjunger på svenska, när Beatsquad släpper sin nya skiva *Natural Vibe* så blir den oundvikligen jämförd med all annan utländsk reggae. Därmed inte sagt att svenska tvunget är

bättre, i slutändan är det givetvis kvaliteten på musiken som avgör, men det blir onekligen mindre anonymt.

Stockholmsbandet Beatsquad är som Sveriges svar på Morgan Heritage. Deras tre sångare håller alla hög klass och musiken är väl genomförd, äkta och uppriktig. Men kvaliteten på låtarna är lite upp och ner, emellanåt tenderar de att bli lite, just det, anonyma.

När man försöker sig på rap i *C.O.P.S.* fungerar det inte alls medan aggressiviteten i *No Part in This* funkar strålande. Inledande *Confidential* är riktigt skön och sången på *Individuals* och titellåten är grym. Överlag är Beatsquads musik reggae i den traditionella rootsskolan, något de har gemensamt med sina svenskspråkiga kollegor.

Bandet Beatsquad är också lika med föreningen BTSQD Music, som sköter hela den musikaliska processen från inspelning till marknadsföring. Genom detta arbets-sätt har bandet inte bara full kontroll över sin musik utan kan också hålla ett lågt pris på sina produkter. Mycket sympatiskt.

Isac Nordgren

BEDOUIIN SOUNDCLASH

Sounding a Mosaic
SIDEONEDUMMY/SOUND POLLUTION

Att blanda rock och reggae har aldrig i mitt tycke blivit särskilt lyckat. Många tycker att The Clash lyckades utmärkt och visst är *Guns of Brixton* en bra låt men deras cover på *Police and Thieves* låter som pubrock. Några snubbar som är fulla står och skriker en av sina favoritlåtar. Det kanske var grejen och charmen med det hela men jag tycker det låter hemskt.

Bedouin Soundclash gör i alla fall ett försök även de att blanda vitt och svart och resultatet blir helt onödigt. Deras softa rockreggae låter mer som Violent Femmes eller Elvis Costello än jamaicansk reggae. I sina värsta stunder kommer jag att tänka på Paul Simon eller Sting, en man som verkligen lyckats bajsa ner en baktakt.

Bandet kommer från Kanada, ett land med stark reggae-tradition. När jamaicanska män började fly från det fattiga och våldsamma Jamaica på sextiotalet så hamnade de flesta i London, New York eller Toronto. En av de som flyttat till Kanada är Maytones-sångaren Vernon Buckley som själv sjunger på Bedouin Soundclashes cover på hans låt *Money Worries*. I och med sin stora karibiska befolkning så har Kanada ett stort antal reggaeklubbar och landet besöks ofta av de största reggaeartisterna. Säkerligen inspirerande för de tre collegepojkar i Bedouin Soundclash (som för övrigt snott sitt namn från Badawis platta med samma namn). Men Kanada är också hemland för artister som Bryan Adams, Jeff Healey och Céline Dion. Bara så ni vet.

Isac Nordgren

BIZARRE

Hanni Cap Circus
SANCTUARY/PLAYGROUND

Fläskberget från D12 släpper här en knarkliberal och krystat galen platta med en ljudbild som känns igen från hans mer kände polare Eminem. Och det är framförallt när någon kändis medverkar som låtarna lyfter. Hi-Tek proddar några spår av vilka *I'm in Luv Witchu* är hård och skön. Crazyribban är dock lagd alldeles för lågt vilket i längden gör plattan tjugit och käck istället för rolig och cool. Omgörningen av *It Was a Good Day* är lågvattenmärket.

Gary Andersson

THE BLACKFIRE REVELATION

Gold And Guns On 51
FAT POSSUM/BONNIER AMIGO

Nej, det här håller inte. Fat Possum brukar för det mesta ge ut bra grejor. The Blackfire Revelation är inte ett bra

band. Två man. En gitarr och ett trumset. Förutsättningarna är utmärkta. Band som 20 Miles och DFA1979 fixar det hela alldeles utmärkt. Dessa pellejönsar runkar sönder både gitarrhals och trumskinn utan att komma. *Gold and guns on 51* är en torr-juckande bluestolva med gap och skrän.

Per Lundberg GB

KEVIN BLECHDOM

Eat My Heart Out
EDITION CHICKS/BORDER

Kristin Ericksons alter ego Kevin Blechdom verkar vara en helt uppfuckad typ. Eller så är det Kristin själv som inte har alla apelsiner i korgen. För några år sedan uppträdde hon i Sverige och gjorde bland annat den sjukaste versionen man kan tänka sig av Tina Turners *Private Dancer*. Hoppandes upp och ner ackompanjerad av en billig keyboard kan man minst sagt säga att hon manglade den i ner till småflis. Och upplägget känns igen på *Eat My Heart Out*, utgiven på Chicks On Speed-labeln Edition Chicks. Det är galet, skruvat, knäppt, vansinnigt och helt utflippat i en blandning som självaste Residents inte skulle ha behövt skämmas över. Om det är bra? Nja, snarare roligt och alldeles unikt.

Mats Almegård

BLIR

Blir
RASTER NOTON/IMPORT

Engelska SND brukar ofta nämnas som en av de viktigaste grupperna för uppkomsten av clicks & cuts-genren för några år sedan. Mark Fell och Mat Steel som utgör SND sägs inte vara helt lyckliga över det. Kanske därför flyr de till det sidoprojekt-alias de använt några gånger förut. Tidigare har Blir alltid innehållit någon gästartist, men så inte denna gång. Istället har Mark och Mat gått tillbaka i tiden, letat fram överblivet material på sina hårddiskar och omarbetat det till detta album.

Musiken på skivan är lika minimalistisk som de vackert avskalade omslag Raster Noton har för vana att klä sina släpp i (så även denna gång). Men musiken är inte lika vacker. Den är hårt loopad och maler runt som nästan bara finska Pan Sonic brukade göra på sina tidiga släpp. Bara det att det här är minimalare. En hård skiva i all sin litenhet som inte övertygar helt och hållet.

Mats Almegård

BLOWFLY

Fahrenheit 69
ALTERNATIVE TENTACLES/SOUND POLLUTION

På Jello Biafras klassiska punkbolag kan vad som helst dyka upp, det bevisas om inte annat av Blowfly. Denne Zappa/Bootsy/Kapten Zoom-liknande typ rappar knasiga infall i låtar som *Blowfly for President*, *Your Precious Cunt*, *You've Got Your Dick On Backwards* och *Diggin' Boogers*. Över blaxploitationsväng och allehanda tontig musik. Och det är tröttsamt som fan. Enda roliga är när han låtsas vara R Kelly i rätts-salen och sjunger sitt försvarstal: *I Believe My Dick Can Fly*.

Gary Andersson

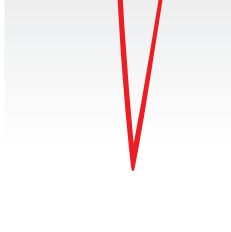
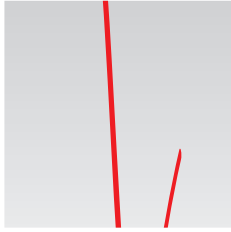
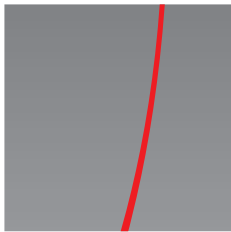
LAURA CANTRELL

Humming By the Flowered Vine
MATADOR/PLAYGROUND

Traditionsrik/bunden singer/songwriterpop med stort hjärta och flirtar åt honkytonkcountry. Finstämt och skirt både i text och musik. Och allt handlar förstås om kärlek!

New York-inflyttade Nashville-dottern Laura Cantrell har gjort en mycket fin platta. En vacker platta med små och stora iakttagelser. Även om tempot ibland stannar av så behåller hon mitt intresse. Visste dock inte att coola New York-bolaget Matador släppte sådan här ohipp musik...

Gary Andersson

CASSIDY*I'm a Hustla*

J/SONYBMG

Philly-sonen Cassidys andra platta är en stabil Swizz Beatz-proddad sak med ett gäng kända gästspel. Nas, Mary J, Raekwon, Lil' Wayne och Fabolous dyker alla upp utan att *I'm a Hustla* lyfter till enorma höjder för det. Lite old school, lite partydängor och något för the ladies gör ändå Cassidys kaxiga platta till en intressant hiphop/r'n'b-hybrid med potential.

Gary Andersson

CHIMAIRA*Chimaira*

ROADRUNNER/BONNIER AMIGO

I sista spåret på skivan sjunger Mark Hunter om den sjuke tiggaren Lazarus som efter sin död ändå hamnar i himlen efter ha blivit återupplivad av självaste Jesus. Visst det är bara en text och en låt titel men ändå. Jag blir ändå lite nyfiken när hårt metal rockande band som t.ex Chimaira använder sig av såna referenser. Amerikanska Chimaira fjärde platta bjuder inte på några som helst överraskningar. Bara ett stilla konstaterande att dom suger fett med sin stukade nu-metal. Förresten så var Chimaira ett eldsprutande vidunder i den grekiska mytologin som dödades av Bellerophon. Mark! Där har du nästa skivtitel.

Per Lundberg GB

CHEMICAL VOCATION*Chemical Vocation*

EMO FOUNDATIONS

Jag får känslan att medlemmarna i Chemical Foundation inte är riktigt ense om vart krutet skall brännas av. Den emorock de bjussar på under sex låtar är å ena sidan schysst stämsångsrock som i *Song for Her*. Å andra sidan brakar det loss med köttig ångesthardcore/metal i *Dispatch*. Nu är det ju duktiga pojkar vi har att göra med så de grejar båda bitarna mer än hyggligt (även om den "rena" sången inte sitter klockrent alla gånger) fast nog hade de tjänat på att snäva åt sin musik ytterligare.

Roger Bengtsson

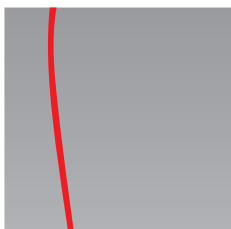
KELLY CLARKSON*Breakaway*

RCA/SONYBMG

Max Martins storhetstid är oneligen över. Nu hjälper han till att övertyga den amerikanska ungdomen om att det är bättre med smågothiga Avril Lavigne-kloner som gör usel mainstreamrock än 16-åringar i skoluniformer och bedärande tonårspop med tveksamma texter. Det är det möjligtvis ur något perspektiv, men rent musikaliskt är det en oerhörd devalvering.

Förhoppningsvis är kidsen i det här landet smartare än att de överger Darin för den förfärliga amerikanska Idol-vinnaren Kelly Clarkson.

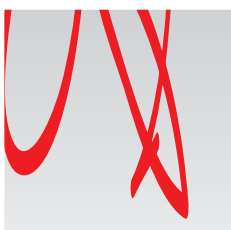
Thomas Nilson

CLICKITS*Express Gifts*

MOTEEER/DOTSHOPSE

Lager på lager är den teknik som duon Clickits använder sig av när de skapar sin stämmningsfulla electronica. Måhända kan man tolka det på minst två sätt för engelsmän som de är har det väl slunkit ner någon lager medan de producerat albumet. Men det var inte riktigt det jag menade. Snarare att de bygger upp sina försiktiga låtar kring ljud som byggs på av ett annat, som snart konkurrerar med ett tredje och så vidare. Man skulle kunna jämföra dem med Arovane eller andra stämmningskapande, lugna electronicaakter. Och i likhet med dem blir musiken vacker, men inte tillräckligt engagerande för ett helt album.

Mats Almegård

GEORGE CLINTON & PARLIAMENT, FUNKADELIC*Live at Montreux 2004*

EAGLE/PLAYGROUND

Att George Clinton tillhör en av musikhistoriens viktigaste filurer vet vi om. Att han har bringat mer funk än någon annan är lika klart. Liksom att han själv är en av de mer rymdorienterade funkartister som funnits. Hela han är en uppenbarelse som får en att undra var moderskeppet landat och om det finns plats för fler ombord.

Tyvärr är det här ingen skiva som lever upp till alla musikhistoriska referenser, influenser till andra artister eller cool attityd. Det är en rätt trött liveskiva som harvar igenom stora hits som *Bop Gun* och *Atomic Dog* för att till sist landa i det som hela skivan andas: trött gubbfunkrock i *Whole Lotta Shakin'*. En onödig skiva.

Mats Almegård

COCOROSIE*Noah's Ark*

TOUCH AND GO/BORDER

Ibland, kanske oftast, behövs det bara några små ljud för att fånga den där känslan av obehag som gör att man undrar om man drömmer eller om det är verkligt. Den där känslan av att världen förskjutits några meter åt sidan och att du inte följde med. CocoRosies förra skiva *La maison de mon rêve* var i många avseenden sådan. Och syskonduon framhärdat med att låta oss undra, låta oss famla i oro. För orolig är *Noah's Ark*, men orolig i det avseendet att den i sång och musik känns så skruvad att världen inte kan vara det den är. Med texter nästan kompromisslösa i beskrivningar av tragik, sorg och saknad. Det känns också helt följdriktigt med gästerna, samma slags geniala trasighet, samma slags blandning av överklighet och realism; bland annat Devendra Banhart och framför allt Antony som gör en genial insats i *Beautiful Boys*. Den här slags gnagande oron man egentligen inte vill släppa helt.

Magnus Sjöberg

COWBOY JUNKIES*Early 21st Century Blues*

COOKING VINYL/BONNIER AMIGO

Margo Timmins har en av musikhistoriens tröttaste och släpigaste röster. Och med det menar jag inget positivt. Här vyssar hon tillsammans med sina kompanjoner några covers och några egna låtar till nattsömn. Bob Dylan, Bruce Springsteen, George Harrison, Riche Havens, John Lennon och U2. När en rapparen Rebel drar igång i *I don't want to be a soldier* vill man bara skratta åt eländet. Inledande Dylan låten *License to kill* slår ändå an tonen om vad det här kommer att landa. Och titeln. Gud! Lagg av!

Per Lundberg GB

CREAM**TOM JONES****THE MOODY BLUES****DONNA SUMMER***Gold*

UNIVERSAL

Det är alltid svårt med samlingskivor. Inte bara för att de ska innehålla de mest kända och framgångsrika låtarna, de bör ju också vara representativa. Och hur bra sammanställd och representativ en samling än är finns ju alltid någon som saknar en eller några låtar. Men dessa *Gold*-samlingskivor känns faktiskt relativt heltäckande. Både därför att de ges gott om utrymme, alla fyra dubbelplattor till enkel-CD-pris. Dessutom remastrade, på ett bra sätt därtill, så det är inte speciellt ofta man reagerar på ljudkvaliteten.

Cream-plattan är uppdelad på en studioskiva och en liveskiva. Den senare bjuder på lite märkliga ljudupplevelser

emellanåt, men egentligen inget att yvas över. Soundet, det där tunga bluesiga man hört så många försökt återupprepa på senare dagar men aldrig lyckats med, är okej fast lite trädigt i längden, men ack så beroendeframkallande ibland.

Tom Jones, ja... Även om jag inte har något emot honom så hoppas jag att det inte kommer ytterligare en revival. För även om han har andra sidor så blir man till sist lite väl trött på *It's not Unusual* och *Delilah*. De är givetvis med här, och ska så också givetvis vara, men hur många andra samlingar finns de med på? Har något släppts i Tom Jones namn de senaste trettio åren där de inte är med? Självklart är samlingen homogen och bra, men ytterligare en Jones-samling...?

The Moody Blues hör man inte speciellt mycket om längre, så visst är det kul att de dyker upp i samma samlingsserie. Men det är svårt att komma ifrån det jag störts av tidigare, nämligen att det blir tämligen enahanda i längden. Och där blir också en dubbelplatta lite i mastigaste laget. Även om det finns bra låtar blir storvulnheten för påträngande och mastig. Och även om den tillhörde en annan era för bandet så är väl en samling med Moody Blues lite väl tom utan *Go Now*?

För disconostaligern i mig, som visserligen krymper från år till år, är det ju också kul att höra Donna Summer och minnas när man hörde *Hot Stuff* första gången. Minnas nättarna med *Stjärnornas musik* på radion och *On the Radio*. *She Works Hard for the Money*. Men alla de har man ju också hört sedan dess, många gånger. För man kan ju slutligen alltid förlänga resonemanget om Tom Jones och undra om vi egentligen behöver ytterligare samlingsplattor med ovan nämnda artister när de redan befintliga svämmar över reabackarna i varje köpcentrum med självrespekt. Men det är väl en annan fråga.

Magnus Sjöberg

CROTCHDUSTER*Big Fat Box of Shit*

EARACHE/SOUND POLLUTION

De musikaliska utsvävningarna som *Big Fat Box of Shit* rymmer frambringar solsken i vilket skitvåder som helst. Funk, AOR, hiphop och ballader blandas med tokig dödsgrind och resultatet är då och då enastående roligt. Inte fullt lika roligt är det på lyriksidan. Snusk och smuts som till och med fått Eddie Meduza att rodna hör enbart hemma i papperskorgen. Förhoppningsvis finns det fler band med en vilja att spexa till det lite extra utan att beblanda sig med förvuxen kiss- och bajshumor.

Roger Bengtsson

THE DECEMBERISTS*The Decemberists Presents Picaresque*

KILL ROCK STARS/BORDER

Det överflöd av bra låtar och idéer som Decemberists tidigare visat exempel på fortsätter att dominera deras skivor. Fortfarande med en nerv som vibrerar, en självsäkerhet som dånar. Halvtrasigt och direkt. Ibland ännu mer shanty-pop än tidigare, det nästan fornt maritima, det översvallande och kompromisslösa. På något sätt känns det som att man kan slänga sig med hur många bandnamn som helst och jämföra och det aldrig blir annat än ren och skär namedropping utan syfte. Det känns svårt att beskriva. Sound. Utspel. Egentligen varför det är så bra som det är. Men det som är viktigast för mig är inte att jag försöker förstå vad det är som får mig att falla för Decemberists igen. Det viktigaste är att jag gör det. Allt bortom det är oviktigt. För ni kommer också att falla. Det är bara en tidsfråga.

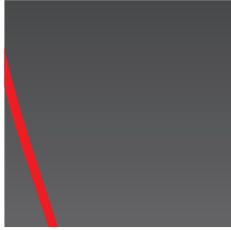
Magnus Sjöberg

TAYLOR DEUPREE + EISI

Every Still Day
NOBLE/DOTSHOP:SE

Taylor Deupree har tidigare gett ut skivor på Raster-Noton, Mille Plateaux och Ritornell. Han är dessutom grundaren av skivbolaget 12K. Alla som känner till dem vet att det då handlar om extremt minimalistisk electronica eller glitch och det är också så vi mest känner Deupree. Men här samarbetar han med Eisi. Eller samarbetar och samarbetar. Deupree har tagit Mujika Easel, Tsutomu Kobori och Masaaki Moritas musik från albumet *Awaawa* och arbetat om det. Jag har tyvärr inte hört originalet så jag kan inte jämföra, men det hörs tydligt vad som är Deupree och vad som är de akustiska instrumenten. Kort och gott kan man säga att de vemodiga poplåtarna har givits en mer digital skrud genom Deuprees arbete. Han har processat ljud, glitchat till det lite här och var och gjort det hela mer elektroniskt. Och det fungerar bra. De varma bastonerna, gitarrerna och framför allt Mujika Easels flyktiga röst harmonierar fint tillsammans med Deuprees digitala värld, men jag kan ändå inte låta bli att längta efter ett helt nytt album med bara Deuprees maskinpark.

Mats Almegård

DEVILDRIVER

The Fury of Our Makers Hand
ROADRUNNER/BONNIERAMIGO

Dez Fafara sitter på dubbla stolar. Å ena sidan drar han viss publicitet åt bandet med sitt förflutna i Coal Chamber och har skrivit texterna till samtliga låtar. Å andra sidan är han den svaga länken i kättingen och hans enahanda sång förtjänar således inte en så pass framträdande roll i mixen som den fått.

I övrigt smider Devildriver fram tidstypisk thrash anno 2005 som knappast revolutionerar världen men som i exempelvis *Bear Witness Unto* ljuder mer än väl.

Roger Bengtsson

DIVERSE ARTISTER

2Rabimmel 2Rabammel 2Rabum 2Bum
Bum

AREAL/IMPORT

Vilken titel tänker du. Och ja, du har rätt. Den är helt skruvad. Om man dessutom betänker att det är en klassisk tysk barnvisa som går så kan man fråga sig om varför i hela världen folk i Sverige tjuatar om att Storpotäten har förstört deras barndom?

Förutom det barnliga omslaget som är tecknat av Jan-Eric Kaisers brorson (Kaiser är resident DJ hos Areal) har denna skiva dock inte så mycket att göra med barnvisor. Vi får istället underbart knorrande basar, smackande basstrummor, piskande hihats och ett och annat härligt syntljud på denna samling. Areal mobiliserar hela stallet och låter Metope, Basteroid och Konfekt slänga ur sig våldsamt bra techno. Innan Ada kommer in och visar var skåpet ska stå. Hennes *2bum bum* börjar så försiktigt fint med en ekande dov bas och sen sugts den upp av kvirrande syntar och utvecklar sig till ett minimalistiskt partymönster.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER

A1 – Raster Noton Archiv 1
RASTER NOTON/IMPORT

Man ska inte vänta sig några himlastormande känslor, berg-och-dalbanestämningar eller något annat som får pulsen att gå upp nämnvärt mycket när man laddar CD-spelaren med en samlingskiva från Raster Noton. Det tyska bolaget har alltid stått för en sval yta och mycket cerebral musik. Och det med kvalitet med stort K. För är det något de kan är det att ge ut exakt rätt musik i exakta förpackningar. Denna näst intill genomskinliga CD-skiva

kommer i ett fint litet plastfodral som rymmer en veritabel electronicaskatt. Här samsas mycket av det bästa som getts ut på tyska bolaget under de år det funnits.

Raster Noton har delat upp sin utgivning i olika serier, med mer eller mindre limiterade släpp. Det är roligt att få lyssna på de olika serierna vid sidan av varandra, för annars kan man faktiskt missa skillnaderna. Så minimalt filigranarbete sysslar de med. Och det där med att pulsen inte går upp visar sig faktiskt vara osant, i alla fall för en electronicatök som jag själv. I Notos *MM* är det basen som får hjärtat att slå små glädjeslag. I Cohs *Silence is Golden* är det de mörka stämningarna som får adrenalinnet att skjuta fart. Alla arton spår är kanske inte riktigt så motiverande, men mycket är riktigt, riktigt bra och genomtänkta ljudexperiment.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER

Bevlar Summer Sampler 05

BEVLAR

Ska man tro nätlabeln och gratismusikspri-darna Bevlar är årets sommars soundtrack baserat på acid-blippande ljud, ett rejält driv i baskaggen, vocoderöster, piskande samlingar och ett allmänt jäkla gott humör. Inget att invända där. Det är bara att ösa på! Rasmus Get Busy som inleder denna samling får varenda muskel i hela kroppen att rycka och så fortsätter det. Fullt ös med maskinerna medvetlös. Och när Dumb Dan ger sig på KRS One och Gwen Stefani i samlings sista två spår dansar man inte bara. Man har ett fett lyckligt och rätt dumt leende i hela ansiktet. Så in och ladda ner på www.bevlarmusic.com! För det är gratis och det är bra.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER

Camping

BPITCH CONTROL/IMPORT

För att fira sitt hundrade släpp på bolaget stack Bpitch-possen ut på en liten miniturné under namnet Camping. Dessutom passade de på att kika i backspegeln och ge oss några av höjdpunkterna från deras sexåriga historia. Det innebär givetvis melodios techno med lite lån från electro-nica- och pophållet. Har man samlat på sig tolvorna är den här samlingen inget att ha, men för dem som inte gjort det är den ett guldkorn. Kiki, Paul Kalkbrenner, Sascha Funke, Ellen Allien, Smash TV och svenske Tomas Andersson är några som förser detta album med partygodis. Bara Anderssons sampleorgie *Numb* lyfter vilket dansgolv som helst.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER

Defected in the House. Eivissa 05

DEFECTED/BORDER

Varje år reser skivbolaget Defected till Ibiza och ställer till ett hejdundrade party. Och same procedure as last year: lagom till att den spanska ön invaderas av festsugna klubbmännskor kommer en fullmatad dubbel-CD-mix med upptempohouse, disco och soul. Gammalt och nytt om vartannat – huvudsaken att det lyfter ett dansgolv. Det gör det för det mesta, men en del av materialet är lite väl såsigt och trist lighthouse och rockar i alla fall inte min värld. Men det kommer att få bleka engelsmän och skandinavert att gå bananer därnere under solen. Gott så.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER

The Longest Yard

UNIVERSAL

Låtar som på något sätt kan knytas till Chris Rock/Burt Reynolds/Nelly/Adam Sandler-filmen *The Longest Yard* samlas

här av Nelly på ett soundtrack som inte gör så mycket väsen av sig. De bumpiga låtarna av Lil' Wayne, T.I., Nelly själv och Trillville puttrar på i bakgrunden utan att man någon gång märker att plattan spelar. Snacka om att gå spåröst förbi. D12-låten *My Ballz* med sin serietidningskänsla är den enda som verkar vilja fånga någon lyssnare.

Gary Andersson

DOCTOR DUNBAR'S MEDICINE BAND

Doctor Dunbar's Medicine Band

ANT NEST/BORDER

Doctor Dunbar's Medicine Band från Lund har verkligen lärt sin läxa. Man har tagit det som är bra, relevant och räknas av det evigt och ständigt kvarvarande sextio-talet som nu ändå börjar övergå i sjuttio-tal. Många delar av allt, kanske lite för många. Det blir komplext, det blir mycket ljudvägg, många idéer, sällan plats att andas. Men man har hittat formen, helt klart. Nog känns det i och för sig som att formen får läggas som ett skycke över några låtar som kanske inte är så där fantastiska. Men såna låtar finns också. Ibland verkar det dock som att man också vill lite för mycket, som att vi egentligen har att göra med en åter-förening av Creeps, på ett sätt vi egentligen velat slippa. Men när det är som bäst är man uppe och nafsar både Soundtrack och Hives i bakhasorna. Det är inte ofta, men tendenserna finns där. Kul.

Magnus Sjöberg

DON OMAR

The Last Don

ATLANTIC/WARNER

Don Omars historia är typisk för artisterna inom den starkt växande musikgenren reggaeton. Uppväxt i fattiga puertoricanska kvarter, skolad som sångare i kyrkan, formad av en uppväxt med kriminalitet och våld. Men Don Omar var lyckligt lottad och är numera en stjärna, upptäckt för tre år sedan av den redan etablerade artisten Hector El Bambino. På omslaget till *The Last Don* har han feta bling-bling-halsband, cornrows och en seriös uppsyn.

Efter ett segt intro klickar skivan igång på allvar med *Dale Don Mas Duro* där Hector El Bambino gästar. De två sluter upp igen på plattans främsta spår *La Noche este buena* där de dessutom får sällskap av hårdingen Daddy Yankee.

Emellanåt gråter Don Omar lite väl mycket över barnen i ghettot men överlag är *The Last Don* en riktigt fet platta. Reggaeton må vara lite enformig som stil men samtidigt svänger det utav bara fan. Jag tror att vi bara sett början på en våg av uppfuckade latinorytmmer och gangsters som vrålar på spanska.

Isac Nordgren

DOROTEA

We've Had Enough Pt 2

SMASHING TIME

Fartfylld och melodios pop som med korta låtar och enkla låtstrukturer för tankarna till Ramones. Jag nynnar gärna med i charmiga *You Destroy Me* men överlag saknar jag både variation och någon slags nerv. Trots en speltid under tjugominuters-strecket hinner jag knapp lyssna klart innan I've had enough.

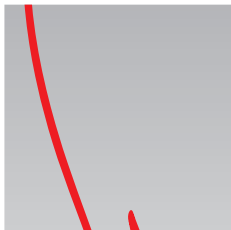
Roger Bengtsson

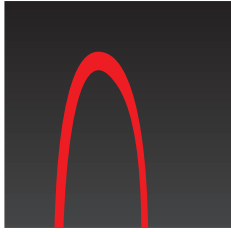
DREDG

Catch Without Arms

INTERSCOPE/UNIVERSAL

Ibland spelar det ingen roll hur många gånger man försöker. Vid varje tillfälle jag lyssnat på *Catch Without Arms* har jag tröttnat efter titelspåret, plattans tredje spår. Allt som följer därefter framstår bara som en dimma. Jag får helt enkelt lyssna på Dredg i omgångar. Mycket beror på den enformiga sången, vilket är synd med

tanke på att musiken innehåller en del intressanta grepp. Det gnisslas med gitarer, surras med elektroniska effekter och lockas försiktigt med klaviatur.

En tendens är att melodierna ofta glöms bort mitt i allt livligt meckande. I *Sang Real* har Dredg dock knåpat ihop en hyfsad "pianoballad" och *Bug Eyes* faller mig genast i smaken.

Det ska erkännas. Emoinfluerad ångestrock är inte min grej. Men vänner av hård musik som inte vill snekla för långt över gränsen till pop och inte gärna skyltar med att de faktiskt diggar Linkin Park kan ha något att hämta hos Dredg.

Christian Thunar

D.R.I.

Thrashcore Retrospektif

MAUSOLEUM/BORDER

En polare till mig jobbade stenhårt på att hitta ny musik. Detta var långt innan Groove eller andra svenska musiktidningar fanns, och allt nytt kom genom tv eller Pär Fontander. Han började kika i tacklistorna på sina införskaffade LP. I en sån lista, på Metallica eller Anthrax eller nåt annat stort band, stod D.R.I. Jackpot!

D.R.I.s thrashiga punk, som mer och mer blev thrash och mindre punk, slog ner som en bomb i vårt hårdrocksgäng.

Idag släpper bandet en best of från deras tre första plattor. Här finns klassiker på klassiker på klassiker. Att plocka ut favoriter är omöjligt.

Men det sorgliga är att det inte känns lika kul längre. Inte för att musiken har åldrats, snarare för att vi har det. Det kanske hade behövts nymixningar för att vara intressantare. D.R.I. är noga med att påpeka att låtarna är oförändrade. Just därför känns det som en övergående nostalgitripp. Men ack! Att vara 15 bast och upptäcka det här för första gången. Jackpot!

Torbjörn Hallgren

BAXTER DURY

Floor Show

ROUGH TRADE/BORDER

Jo, namnet förpliktar. Ian Durys son Baxter. Och när det gäller söner eller döttrar till ikoner så vet man ju aldrig vad man kan vänta sig. Men det verkar som att Baxter här på något märkligt sätt lyckats ta tillvara något av den anda som, om inte Ian själv, så i alla fall dennes storhetstids anda gav. För det finns ett par låtar som lika gärna skulle kunnat finnas på gamla Stiff-plattor. Då känns Baxter riktigt intressant, även om han ju inte direkt bryter ny mark. Sen känns det också som att han ibland försöker lite väl mycket, när arrangemangen bara kvider av för mycket input, bara vill bort från allt det myckna, och då blir det gärna lite stillatrampande tungomålstalande av det. Lite för mycket av mantra och för lite av det han ändå visat han kan. Men som helhet känns det riktigt bra. Och man får väl ändå konstatera att Baxter Dury emellanåt lyckas bryta sig bort från fader Ians bojar så pass mycket att det inte ska behöva innebära något ok.

Magnus Sjöberg

EATS TAPES

Sticky Buttons

TIGERBEAT6/DOTSHOPSE

Som artist må Kid606 ha fått nog av revjescenen (vi får väl se hur det blir med det i framtiden) och gjort ett album som är det mest lågmälda och stillsamma som någonsin pressats ur hans dators kretsar. Men för den skull låter han tack och lov andra ge ut hårda attacker av elektronisk galenskap på Tigerbeat6.

Eats Tapes består av Marijke Jorritsma och Gregory Zifcak och lika skruvade som deras namn är deras musik. Enkelt manöv-

rerade baskaggar dunkar in en i väggen där man får hänga medan de elektroniska acidbubblarljuden rinner över ens inre i grönorangefärgade slingor som för tankarna till vad Keanu Reeves fick genomgå i *The Matrix*. Det i kombination med att man känner sig förflyttad till någon lagerlokal i Sheffield i början av nittioalet där acidrejure studsar upp och ner, vildare och vildare. Eats Tapes går helt enkelt på knock. Det handlar inte om eftertanke och ljudmeckande. Det handlar om basens inverkan på vårt sätt att andas och vara. Det handlar om primitiv acidgabbertechno som spöar skiten ur både Motörhead och Pistols i fråga om ren energi.

Mats Almgård

PÄR EDVARDSSON

Bodybuilding – But with Centimetre?

REKORD

Som en sjuttioalets riddare utrustad med en 8-kanals kassettporta rider Pär Edvardsson fram på sin konstiga hybrid av pop, blues, psalm och hårdrock. Jag vet, på papper låter det jättehäftigt, men i realiteten? Man kan säga att Pär Edvardsson – både musikaliskt och textmässigt – framstår som en snällare variant av Freak Kitchen, minus alla hisnande instrumentövningar.

Hard as a Rock har ingenting med AC/DC att göra, men den får mig att önska att den hade det. *Whip it* gör mig illamående med sitt malplacerade hiphop-beat. Med papper och penna uttrycker Pär Edvardsson sin humor med texter om Gud välsigne Amerika, påvar och pedofiler, pistoler, kommers och citronmarmelad. Han har förmodligen varit konstant road i sin musikaliska lekstuga. Mig får han inte att skratta. När *Bodybuilding – But with Centimetre* snurrar i stereon sitter jag mest och klurar över vilka personerna på konvolutet är – och hur fina de är i sina sjuttioalets munderingar.

Christian Thunar

ELECTRIC EEL SHOCK

Beat Me

DEMOLITION RECORDS

När jag såg EES på förra årets upplaga av Hultsfred fick jag en smärre ålchock. Trummisen gick ut på scen utan brallor, med endast en tubsocka på snoppen. Coolt? Skulle inte tro det. Snarare pubertalt. Eller är det en revolt mot den städade japanska kulturen? Tydligt uppträder bandets pusklagare alltid med bara en strumpa på organet.

Hur som helst, EES lirar hårdrock, de gillar Sabbath och gör till och med en (helt onödigt) cover på *Iron Man*, de tycker könsorgan är tufft, snor alla riff och med samurajers bröl sjunger texter som: "You are so drunk/don't say fuck/fucker/yes you are/don't say fuck/you stink of fish/you distgust me/fucking you/yes you do". Eller varför inte den fantastiska refrängen i *Bastard!* som bara består av det ordet. Med trios uttal låter det dock som ett gäng otåliga tordnedalningar som vill gå och basta. Rock'n'roll?

Annica Henriksson

BRIAN ENO

The Drop

Neroli

Nerve Net

The Shutov Assembly

ALL SAINTS/SHOWTIME

Återutgivning av bra. Ännu bättre hade det givetvis varit om katalogen funnits tillgänglig hela tiden, men det är inte alltid en ekonomisk möjlighet. All Saints/Hanibal återutger således fyra av Brian Enos album från nittioalet, fler är på väg. Dessa är endast intressanta för folk som inte redan har originalutgåvorna.

Neroli från 1993 är det mest ambienta av de fyra skivorna. Det är ett ypperligt

stycke på 58 minuter, spridda supersofta pianotoner svävades i massor av flygelreverb. Det händer absolut ingenting, och det är det som är idén. Skapar en vacker men vemodig stämning. Nyutgåvan har ett uppdaterat omslag, annars är det ingen skillnad.

På *The Shutov Assembly* (från 1992) händer det aningens mer. Tio abstrakta verk gjorda för den ryske målaren Sergei Shutovs utställningar. Betydligt mer filmisk än *Neroli*, *The Shutov Assembly* består av syntetiska ljudlandskap som säkerligen gör en utställningslokal mer intressant, men vars syntmattor idag inte riktigt har den fräschör de en gång hade. Nyutgåvan adderar bilder från Enos videomålningar till omslaget.

Nerve Net vann uppmärksamhet 1992 eftersom det var Enos första "pop"-album på evigheter. Han "sjunger" till och med på några spår. Gäster som John Paul Jones (Led Zeppelin), Ian Dench (EMF), Robert Fripp och Markus Dravs gör sitt för att skapa en spännande mix, även om tidningen Selects 5 av 5 i betyg känns definitivt överdrivet. Enos version av funk och dansmusik har sina roliga stunder, mycket mer är inte. Bäst är *Web* och *Web (Lascaux mix)*, ett nät av distade gitarrljud, piano och hypnotisk trumloop, 16 minuter som förlåter resten av albumets tveksamheter. Nyutgåvan har två poänglösa (för att inte säga hemska) dansmixar, sångtexter och ett uppsnyggt omslag.

Även *The Drop* från 1997 sparar det bästa till sist. Skivans första 40 minuter är 16 skisser, gärna någon slags rytmloop med pianoklink ovanpå. Det är varken intressant eller bra bakgrundsmusik, bara att hoppa över. Spår 17 är däremot en genuint mästerverk. *Iced World* är 33 minuter njutning, liknande Enos tidigare långa ambienta verk fast med ett tydligt rytmspår, långsamt och skönt gungande. Det är som de tidigare skisserna bara var träning inför det verkliga kraftprovet. Två extraspår förstör stämningen på nyutgåvan, dessa tidigare endast-japan-spår tillför inget och programmeras helst bort.

Henrik Strömberg

EXILE

Pro Agonist

PLANET MU/DOTSHOPSE

Har dykare som går ner i Marianergraven någon musik i sina små farkoster? Om de har det och inte har upptäckt Exiles debutalbum *Pro Agonist* så är det min omgående rekommendation att de införskaffar denna skiva. Basgången i ledande *Silicon Chop* är nämligen så avgrundsdjup så om man nådde ner till Challengerjupet på 11 034 meter med den i hörlurarna ändå skulle känna sig som om man låg och guppade på en gummimadrass på vattenytan.

Fast de hårdmanglande drum'n'bassrytmerna kanske skulle få blodtrycket att nå en farlig nivå? Så jag vet inte, det kanske inte är någon bra idé i alla fall. Bättre att dansa all tvett ur kroppen på ett mörkt dansgolv till detta inferno av tokbasgångar, attackrytmter och söta små melodier.

Mats Almgård

FABULOUS THUNDERBIRDS

Painted On

ARTEMIS/SHOWTIME

Första gången på fem år, Fabulous Thunderbirds kommer med nytt material. Eller, tja – nytt och nytt... Bluesrocken tas väl inte till några nya höjder direkt. Visst, för de redan frälsta och för bilåkarmustascher är det högtid, men själv tycker jag att hela generationen stött och sett sig vilset omkring i hörnet av 5th och Davis i Santa Rosa sedan mitten av sjuttioalet. Men det är klart, nu

på gamla dagar kanske det skulle passa med en gammal hederlig folkparksturné? Vissa av de tröttare spåren kan man nog dansa styrdans till.

Magnus Sjöberg

FEAR OF MUSIC

Fear of Music

BLOWOUT/DOTSHOP:SE

Öppnande *Strange Kind of Terror* satte sig på tvären direkt och jag tröttna ihop och slungade impulsivt ur denna EP ur spelaren. Flera dagar passerade med samma dänga ringandes i bakhuvudet och då det brukar vara ett ganska gott betyg tog jag nya tag.

Vid nästa försök hade molnen skingrats och de engelska rockslinglarna framstod plötsligt som lovande. Den skruvade valsen i *The Waltz* är ovanligt tuff och den till en början så enerverande *Strange Kind of Terror* har bara blivit bättre och bättre.

Roger Bengtsson

PEDRO LUIS FERRER

Rústico

ESCONDIDA/PLAYGROUND

Det har sagts att Fidel Castro inte ens gillar de låtar där Pedro Luis Ferrer hyllar den kubanska revolutionen. För att inte tala om de sånger där han öppet kritiserar den kubanska regimen. Så jag antar att Fidel inte kommer att skaffa sig *Rústico*. Men det tycker jag att alla andra som är intresserade av kubansk musik ska göra. Det är nämligen en skiva sprängfylld med poetisk kraft, kärlekssånger och musik att dansa till. Faktiskt det mest dansanta Ferrer har presterat på länge, om inte någonsin.

Mats Almgård

FINCH

Say Hello to Sunshine

GEFFEN/UNIVERSAL

Finch har jag aldrig tidigare hört talas om. Efter några varv i stereon misstänker jag kraftigt att de hört talas om svenska Blindside. Dessa amerikaners (utgår jag ifrån) andra fullängdare låter som en snällare variant av stockholmarnas emotionella hardcore. Tyvärr besitter Finch inte alls samma förmåga att bjuda på melodier som sätter sig på hjärnan och därför ger helheten en enförmig eftersmak. Synd att de inte vågar ta ut svängarna lite mer och inte kämpa så förtvivlat efter de kommersiella mediernas uppvaktning. Nä, skippa tjaftet och släpp på full gas för college-hardcore är inte så intressant i längden.

Roger Bengtsson

MAGNUS FJELLSTRÖM

Excercises in Estrangement

LAMPSE/DOTSHOP:SE

Liksom labelkamraten Nacht Plank ägnar sig svenske Magnus Fjellström åt en mörk, mardrömslik musik. Men där Nacht Plank gör elektronisk ambient är Fjellström mer inne på den moderna kompositionens väg. Han tar på detta album hjälp av percussionister, en harpaspelare, en cellist, en trumpetare och en flöjtist. Sedan bearbetar han allt i en digital miljö. Resultatet är något svärmsmält och kräver sina genomlysningar. Men man hittar en del guldkorn om man orkar tränga in i musiken. En referens till John Cage, en vinkning till ett instrumentalt Einstürzende Neubauten och en liten hälsning till Aphex Twin kan urskönjas i lagren av akustiska och digitala ljud. Fascinerande, men inte helt enkelt att tugga i sig.

Mats Almgård

FRUIT BATS

Spelled in Bones

SUBPOP/BORDER

Mina ögon känns en aning fuktigare och benen mjuknar till spaghetti när jag hör begrepp som "solskenspop", "bitterljuv" eller "folkmusikinfluens". Jag blir störtkär av Josh Rouses 1972, löjligt levnadsglad

av The Essex Greens *The Long Goodbye* och drömmer mig långt bort med The Thrills *So Much for the City*.

Fruit Bats – ja, vad är det för nåt himla namn egentligen – verkar ha intentionen att lura mig ner i dessa känslomarker. Vissa stunder lyckas de nästan. *Born in the 70's*, *Traveler's Song* och *The Wind That Blew My Heart Away* siktar högt och träffar lågt, men de träffar i alla fall någonstans.

Ett hinder för Eric Johnson och hans medmusiker är att de inte får melodierna att överleva efter att stereon tystnat. Och sången håller absolut inte för att förmedla det ömma allvaret, den ledsamma sanningen eller det känslomässiga vansinnet livet har att bjuda på.

Jag vill ha en het kiss och ett "jag älskar dig". Men av Fruit Bats får jag bara en klapp på axeln och ett "vi kan väl vara vänner".

Christian Thunar

GOLDFRAPP

Supernature

MUTE/CAPITOL

Den brittiska duon Alison Goldfrapp och Will Gregorys electropop känns onekligen ganska daterad på *Supernature*, deras tredje album tillsammans. Minst vartannat spår låter som något från Kylies två år gamla *Body Language* – men de saknar Kylies hitkänsla och Alison saknar Kylies sex appeal. Goldfrapp vill nog väldigt gärna vara kommersiella utan att riktigt veta hur de ska göra. Om de inte var så humorlösa och begränsade i sitt låtskrivande hade de i alla fall kunnat bli ett andra klassens Scissor Sisters.

Thomas Nilson

GRAND DRIVE

Loose Wheels & Latchkeys 2000-2005

SONYBMG

Jag har väl aldrig tillhört de största Grand Drive-fantasterna även om bandet har sina stunder. Och den här plattan med rariteter och outgivet slår nog närmast bara fast det. För visst, det är inte dåligt, det är habil och stabilt, men ofta så förbållt ointressant. För alla som tycker Grand Drive tillhör de stora så är naturligtvis det här ett måste, och de kommer inte att bli besvikna. För oss andra kommer den bara att passera obemärkt. Fast jag börjar fundera på om man inte skulle ta och damma av gamla *See the Morning in...* Kanske...

Magnus Sjöberg

ROBIN GUTHRIE & HAROLD BUDD

Music From the Film Mysterious Skin

RYKODISC/SHOWTIME

Gregg Arakis film *Mysterious Skin* lär berätta en historia om två unga killar som växer upp, med problem och glädjeämnen som kantar deras väg till det vuxna livet. Jag kan tänka mig att det blir en stillsam och vacker film. I alla fall om man utgår från det soundtrack som gamle Cocteau Twins-gitaristen Guthrie och kompositören Harold Budd knepat ihop.

Musiken rör sig långsamt, svävande och väver ihop elektroniska klanger med pianotoner och Guthries sökande gitarrspel. Många gånger påminner det om Harold Budds *Avalon Sutra* som kom tidigare i år. Andra gånger halkar det över i Ry Cooder-stämningar. En skiva som säkert fungerar utmärkt som soundtrack och som går att ha i bakgrunden som en skön ljudinstallation när man äter middag. Som enbart lyssningsmusik blir det dock lite segt och fluffigt i längden.

Mats Almgård

GERI HALLIWELL

Passion

VIRGIN/CAPITOL

De minnesvärda låtar de forna Spice Girls-medlemmarna presterat under sina solokarriärer går sannerligen att räkna på

ena handens fingrar. *Northern Star* med Melanie C och Emmas sympatiska *Maybe* är de enda som känns givna. Då är det betydligt enklare att räkna upp låtar som fått en att känna sig illa berörd över hur usla de varit.

Geri har stått för minst ett par, tre sådana. Hennes tredje album *Passion* är dock så extremt anonymt att det är svårt att känna något annat än likgiltighet. Men Geris konlösa radiopop är åtminstone mer uttjärd än tråkrocken Mel C försökte tvinga på oss i våras.

Thomas Nilson

ANTHONY HAMILTON

Soulife

ATLANTIC/WARNER

Med sin softa och genomklassiska soulmusik är Anthony Hamilton en lisa för själen. Med sockervaddsröst och vintagekänsla i instrumenteringen förstår jag varför D'Angelo använt honom som körsångare.

Soulife är egentligen en gammal platta. Låtarna spelades in kring millennieskiftet men då hans skivbolag försvann kom plattan aldrig ut på marknaden. Men nu är det dags. Och vare sig han sjunger själv eller gästas av Macy Gray eller Sunshine Anderson är resultatet supertajnt och alldeles sällsynt njutbart. *Of' Keeper* är rullande beats och funkig bas, *I Used to Love Somebody* snyftar över svalgt gitarrplock och *Iceing On the Cakes* groove är extremt smittande. *Soulife* är en tillbakalutad stund vi alla behöver och är värda.

Gary Andersson

HAYSEED DIXIE

A Hot Piece Of Grass

COOKING VINYL/BONNIER AMIGO

Först trodde jag att min redaktör spelat mig ett spratt. Typ gjort en egen skiva med banjo covers. Sen inser jag att det inte alls är ett skämt utan på allvar. För att inledningsvis få höra en halal slaktad version av *Black Dog* via en maggumpad *War pigs* blir för mycket för mig. Dessa amerikaner, vad annars, mördar låt på låt. Dom drar sig inte ens för att ställa upp Outkasts *Roses* framför exekutionspatrullen av banjos och fyra av. På baksidan står fyra red-necks och ett häst/åsne arsel som ser allvarligt ut.

Per Lundberg GB

MARC HELLNER

Asleep On the Wing

PEACEFROG/BORDER

Asleep On the Wing är onekligen en passande titel på Marc Hellners första släpp på Peacefrog, samma skivbolag som distribuerar José González i Europa. Här hittar vi drömska beats komponerade i John Blunds värld, alltså svävande syntar, väsande sång och en vemodig cello. Hela paketet är snyggt förpackat och ger en väldigt behaglig upplevelse. Det är inte direkt något som går att lyssna på koncentrerat, men fungerar mycket väl som bakgrundsmusik till valfri aktivitet där pulsen ligger på en chillad nivå.

Mikael Barani

HEM

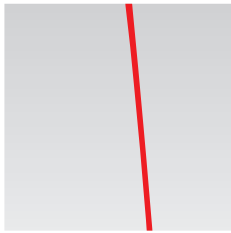
Eveningland

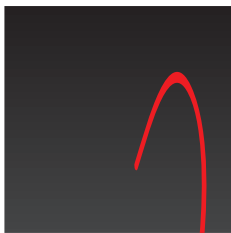
CAPITOL

Det var lätt att förstå varför Paul Heaton tog med Hems ljuvliga *Lazy Eye* på sitt utmärkta bidrag till *Under the Influence*-serien. Heaton måste önskat att han skrivit den själv, den låt ju som något av Beautiful Souths vemodigaste och vackraste ögonblick.

Eveningland är New York-baserade Hems andra album, en samling melankoliska countryinfluerade sånger i en ganska harmlös akustisk förpackning. Det skulle nog varit lite tråkigt om inte melodierna var så eleganta och omedelbara. Nu är det helt enkelt hemskt vackert.

Thomas Nilson

JOHN HIATT

Master of Disaster
NEW WEST RECORDINGS

Det står i Ian MacDonalds stockkonservativa men mycket underhållande och oundgängliga bok *En revolution i huvudet* om Beatles *Baby You're a Rich Man* att den "tar sin början, håller på en stund utan större förändringar och slutar sedan – ungefär som en modern dansskiva". Det känns nästan lite oräddigt, men det är faktiskt det citat som återkommer gång efter annan när jag lyssnar på *Master of Disaster*. För när man skaffat sig en relation till John Hiatt så vill man gärna att de där magiska ögonblicken ska återkomma. De där som åtminstone visar sig någon gång varje skiva.

Här känns han gammal, kanske till och med äldre än vad han trots allt är, och trött. Visst, habila låtar, bra sång, North Mississippi All Stars lika rutinerade, men känns lika trötta. Inget sticker ut, inget greppar tag, inget som indikerar att Hiatt vill något. Mer än att exekvera elva låtar man hört så fort man lyssnat klart på dem. Och det är inte den John Hiatt jag lärde mig uppskatta en gång.

Magnus Sjöberg

HANNE HUKKELBERG

Little Things
LEAF/DOTSHOPSE

Med hjälp av bland andra Jaga Jazzist och Xploding Plastix har jazzsångerskan Hanne Hukkelberg skapat ett modernt jazzalbum som plockar in en hel del electronica-bitar som hon leker friskt med. Hennes bakgrund från flickkören i Kongsberg eller som sångerska i black metal-bandet Funeral hör man inte mycket av. Det är klassisk jazzsång som gäller. Fast lite tillskruvat precis som musiken. Inga raka Monica Zetterlund-evergreens här, snarare något som Jaga Jazzist kunde stått för eller kanske till och med Triosk.

Hon har jämförts med Stina Nordenstam, men den kostymen blir lite väl stor för Hukkelberg. Men ibland när hon nästan upp till Nordenstam. Ibland är hon nere och kryper med Lisa Ekdahl. Det är en rätt splittrad upplevelse att lyssna på *Little Things*, men en angenäm sådan. Jag kan tänka mig att uppföljaren blir ännu bättre.

Mats Almegård

IGGY AND THE STOOGES

Telluric Chaos
SKYDOG/SOUND POLLUTION

Denna liveplatta från spelningen i Tokyo i mars 2004 med Iggy och ett återförenat Stooges (som även spelar festivaler i Europa i sommar) återger självklart ett band som mer eller mindre gör covers på sig själva. Men Iggy är ändå Iggy och gamla låtar som *Down On the Street*, *I Wanna Be Your Dog* och *TV Eye* är ändå så coola att det är svårt att inte ryckas med. Problemet kommer främst när *Dirt* går igång. När man hört den ångande och pumpande versionen på *TV Eye*-liveplattan är detta nästan som ett hän. I detta ögonblick fattar man hur platt 2000-talets Iggy är.

Det positiva med återföreningen är att fler får upp örönen för bandets (och Iggy's) gamla plattor som ju är hur grymma som helst, och det gäller även liveplattorna.

Gary Andersson

JAKALOPE

Dreams
THE MUSIC COMPANY

Mot slutet av nittiotalet fanns det ett band som hette Human Waste Project med en sångerska som hette Aimee Echo. Denna fröken Echo sjöng på ett sött sätt till hård musik, samma recept tillämpades av band som till exempel Jack Off Jill. Båda banden gjorde sin grej på ett tilltalande sätt. Förra

året tyckte Skinny Puppy-producenten Dave "Rave" Ogilvie att det vore en god idé att testa detta gamla grepp, men denna gång var gitarrerna utbytta mot datorer och elektroniska ljud. Resultatet döptes till Jakalope, och det låter tråkigt till besvikelsens rand.

Sockersött möter datorer, tillsammans skapar de en tidsmaskin som tar mig tillbaka till den ovan beskrivna genren som gjorde sin grej i ett par år, och sedan tackade för sig med huvudet högt. Denna gång kan inte ens Trent Reznors medverkan på *Dreams* rädda mig från mardrömmar om ett Ewanescence anslutet till ett krets kort.

Mikael Barani

JAMIROQUAI

Dynamite
SONYBMG

Efter plattans första spår (och tillika singeln) *Feels Just Like it Should* går allt tillbaka till normalt. Då handlar det om lättuggad discodunkande vuxen vit jazzsoul. Men just singeln är smutsig och mer "underground" och "modern" med sin distade beatbox-basgång och sci-fi-flängande ljudbild. Tråkigt att Jay Kay bara vågade "experimentera" i ett spår. Men han ville väl återgå till sitt slott och sina sportbilar...

Gary Andersson

JOHN MAYALL AND THE BLUESBREAKERS

Road Dogs
EAGLE RECORDS/PLAYGROUND

Den brittiske bluesens gudfar. Den beskrivningen står att läsa i pressreleasen om John Mayall. Jag spottar på vitarslade gubbar från England som säger att dom spelar blues. Rättare sagt är John Mayall den brittiska gubbrockens Fredo Corleone.

Per Lundberg GB

QUASIMODO JONES

Robots & Rebels
LOBOTOM/SHOWTIME

Håkan Lidbo är utan tvekan den mest intressanta musikern i Sverige idag. Man vet aldrig vad han hittar på närmast. Han sökte upp Bostonbon Quasimodo Jones och ett fruktbart samarbete inleddes, resultatet är någon slags dataspelsrockabilly. Jones står för punkig sång och elgitarr, medan producenten Lidbo bidrar med 8-bitarsljud och vocoder. Det funkar riktigt bra, även om ett helt album gärna blir för mycket. Steelguitar/gameboy-hybrid *Kansas* är superb (refrängen när körtjeerna sjunger Dorothy-ismen "We're not in Kansas anymore" – lovely), och kolla in "balladen" *The Ballad of Quasimodo*. Andra hälften av skivan saggat däremot betänkligt, låtmaterialet håller helt enkelt inte.

Henrik Strömberg

KARATE

In the Fishtank 12
SOLEX + M.A.E.

In the Fishtank 13
KONKURRENT/BORDER

Holländska skivbolagets Konkurrents serie *In the Fishtank* har nu kommit till nummer tretton av väntade och mindre väntade möten och sessioner. Idén är enkel: en eller flera artister får två dagar i studio att göra vad de känner för. Sonic Youth och The Ex, Low och The Dirty Three, The Willard Grant Conspiracy och Telefunk är ett axplock av vilka som hostat studion under åren.

Geoff Farina och hans Karate gör det ganska lätt för sig när de bränner igenom ett gäng klassiska Minutemen-låtar och blandar dem med klassiker som Billy Holliday-dängan *Strange Fruit*, Dylans *Tears of Rage* och Mark Hollis *A New Jerusalem*. Tematiskt USA-kritiskt förklarar Farina, vilket kanske inte heller var oväntat. Musikaliskt

är det ganska avskalat och tillbakahållat men tämligen balanserat och faktiskt rätt så trist, ungefär som Karate brukar vara alltså.

Intressantare är då Lisbeth Esselinks alter ego Solex möte med Maarten Altena Ensemble. Tiomanngruppen MAE har arrangerat Solex original hårt och resultatet är en underskön splittrad orkesterskiva. Vinkningar åt berlintsk tjugotal, filmmusik, sjuttioalsprogressive och nutid, helt utan att kännas speciellt konstlat. Oerhört märkligt och mäktigt. Supermatematiskt och så fullkomligt exakt hård samtida konstmusik möter klurig popmusik, med knöliga melodier och sväng. Låter fullkomligt horribelt på papper men faktiskt oerhört fascinerande på skiva.

Fredrik Eriksson

KICK AXE

Rock the World
MTM CLASSIC/SHOWTIME

Då förra årets comebackplatta var lite splittrad mellan olika stilar känns det tryggt med återutgivningen av deras tredje alster från åttiotalet. Här är det raka rör i den melodiska hårdrocken som gäller och ligger den dig varmt om hjärtat är *Rock the World* ett tämligen säkert kort. Jag som inte är så förtjust i stilen överlag finner mest behållning i *We Still Remember* där en hel drös gamla rocktitlar som *Killing Machine*, *Seasons of the Witch*, *Helter Skelter* och *Gimme Shelter* vävts in i texten.

Roger Bengtsson

KID606

Resilience
WICHITA/BONNIERAMIGO

Ljudterroristen och laptopmanglaren Miguel Pedero är tillbaka och det är bara att kasta sig i skydd. Eller? Nej, inledande *Done with the Scene* är snarare långsamt uppbyggd electronica som förlitar sig på en stillsam melodi, samplade fågelskrik och vackra harmonier. Något för en dag på stranden efter Ibiza-festen är något man får kastat i ansiktet på ett rejv. Kanske är det hela breakcorescenen han är färdig med? För resten av skivan fortsätter i samma stil. Elegant, vacker elektronisk musik som har taggat ner rejält om man jämför med tidigare Kid606-släpp. Vore det inte en så tråkig beskrivning skulle man rentav kunna säga att Kid606 gjort ett "moget" album. Hmm, fast jag gillar det här kan jag inte låta bli att hoppas att han ska bli förbannat rastlös igen och göra stenhårda fajtbeats.

Mats Almegård

LITTLE FREDDIE KING

You Don't Know What I Know
FAT POSSUM/BONNIER AMIGO

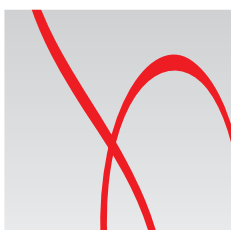
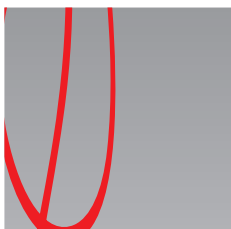
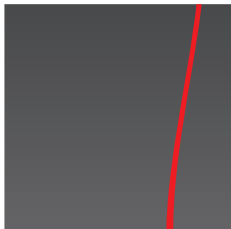
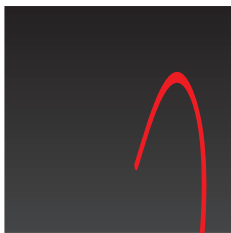
Ännu en i raden av bevarade blues hemligheter. Little Freddie King född 1940 i McComb, Mississippi. Började spela gitarr när han var 14 år och drog till New Orleans. Försörjde sig som TV reparatör när han inte satt i fängelse för fylla eller slagsmål. Har till och med blivit skjuten i ryggen av sin nuvarande fru. En levnadsöde som går lutan på allt annat. Freddie King är tuff jävel som spelar smutsig träskblues och som får en att vilja hänga på Juke Joints med en öl i handen hela natten. Nu för tiden tar Freddie det lite lugnare. Han reparerar fortfarande TV-apparater och har just gjort skivdebut. Inte illa pinkat.

Per Lundberg GB

ANDREY KIRITCHENKO

True Delusion
NEXOSOUND RECORDS

Ukrainaren Kiritchenko följer upp sitt album *Interplays*, *In Between* på Ad Nois-seam med en skiva släppt på det ukrainska bolag han själv var med att starta. Musikaliskt innebär det ett steg framåt, samtidigt

som han fortsätter på den inslagna vägen i blandningen mellan akustiskt och elektroniskt. Men *True Delusion* är mer nyanserad, har fler dimensioner och är mer utvecklad. Första halvan är uppbyggd kring den akustiska gitarrens klanger, som blandas ut med skrapande elektronik, röstsamplingar och annat ljudbråte. Det är vackert och annorlunda men det är faktiskt i albumets andra del som det lyfter rejält. Då ställer Kiritchenko undan gitarren och låter ett piano ackompanjera de hårdisklagrade ljudeffekterna. Och där, i skärningspunkten mellan det akustiska pianot och de digitala samplingarna uppstår riktig skönhet.

Mats Almegård

KOGO*Combat School*

MY FAVOURITE TOY/SOUND POLLUTION

Ta lite lightversion av grunge och lite vanlig traditionell amerikansk indie, skaka och resultatet blir *Combat School*. Kvartetten från Stockholmstrakten tar de stora inspirationerna från landet i väst och de lyckas riktigt bra med sin variant av ett snällare Foo Fighters och ett mindre avigt Dinosaur Jr. De stora kontrasterna saknas dock och det blir lite väl polerat.

Andreas Eriksson

DAN KÖNIGSSON*Vägen ut*

ROYAL DAYS/MECAPO

Från början känns Dan Königsson rätt fyrkantig, det är svårt att få grepp om låtarna. Man undrar om det är hans svåra tid som plattan har kommit att spegla som också tagit grepp om låtarna. När det blir gripbart känns det repetitivt, monotont och föga intressant. Texternas stylvighet bidrar, men man förlåter, för det märks också att det inte bara är tomma ord som Dan sjunger. Man får ge den tid. Man får ge den en chans att smyga på, att helt plötsligt upptäcka att man vill återkomma till låtar. På något sätt kan jag fortfarande tycka att vissa av låtarna känns lite fyrkantiga, men att det är de omkringliggande arrangemangen som gör att de blir små pärlor. En gitarr här, en pianoslinga där. Och Stefan Sundström-duetten *Vi som längtar* är ju helt okej. Det vet man ju.

Magnus Sjöberg

PATTI LABELLE*Classic Moments*

DEF JAM/UNIVERSAL

Rutinerade Patti levererar mängder av mjuk gospelosande pensionärssoul på *Classic Moments* som får mig att nicka till vare sig hon gör duett med Elton John eller inte. Om du har sömnsvärigheter kan plattan vara en lyckad investering.

Gary Andersson

NATHAN LARSSON*Filmmusik*

COMMOTION/SHOWTIME

Filmmusik är en ganska unik samling och som namnet antyder handlar det om musik skriven för film. Nathan Larsson är kanske mest känd som producent åt bland andra The Ark och som make åt Nina Persson, men mannen kan även komponera underbart skön musik som på *Filmmusik* rör sig mellan svepande och drömsk pop till mer traditionell rock.

Denna samling innehåller över 20 låtar, de flesta helt instrumentala och vissa är under minuten långa. Om det finns ett överflöd av låtar så är filmerna från vilka de är hämtade begränsade till tio där *Boys Don't Cry* och *Lilja 4-Ever* är de mest kända för den breda massan.

Skivor med filmmusik är alltid svåra att ta till sig direkt, de blir ofta splittrade och så är även fallet med *Filmmusik* trots att det är samma kompositör. Problemet är

att låtarna mer blir som inspiration eller som filmklipp ur en långfilm. Helheten saknas.

Andreas Eriksson

LESLI*The Acoustic Mini Album*

PUBLISMENT/BORDER

Jag borde verkligen gilla Leslis akustiska minialbum. *Precious Pearl* inleds med en så vackert spelad fiol att jag borde börja darra som ett höstlöv. När Lesli går upp i falsett borde jag mimande springa till spegeln och inbilla mig att jag är en reinkarnerad Jeff Buckley. Ändå sitter jag här, helt känslolokall. Känner ingenting, måste knacka mig själv hårt i bröstet ifall det kan vara så att hjärtat är på väg att stanna.

Vad är det då som är fel? Leslis intentioner är goda, men låtsnickrandet når inte hela vägen. Hela albumet känns skraddarsytt efter en mall. En mall som stinker alldeles för mycket hobby-depression. En mall som utelämnar den personliga touchen, det som berör.

Eller också är det helt fel årstid och jag är inte mig själv. Jag återkommer efter att ha uppsökt läkare, för att vara på den säkra sidan.

Christian Thunar

SHELBY LYNNE*Suit Yourself*

CAPITOL

Efter de senaste plattorna av Shelby Lynne vet jag inte vad jag egentligen förväntar mig. Om jag tror att det kommer att låta som någon countrybluesig inställsamhet gentemot pop och r'n'b, avskalad singer/songwritersoul eller om det kommer att vara jordnära akustik. För tanken finns där, faran. Som man upptäckt efter ett par lyssningar på tidigare plattor, även om det funnits enskilda låtar som levt vidare. Att trägheten och tråkigheten får dominera. Men här känns det som att Shelby mest av allt vill hålla det avskalat, som på förra plattan, låta musiken tala, och inte drunka i produktionsidéer. Visserligen finns det ofta en nästan påfrestande vanlighet i låtar och arrangemang, men lika ofta finns det också en önskan, en strävan, en vilja att faktiskt låta blandningen av självfull musik och sparsam inramning gå fram, och visa att det räcker. Då är Shelby Lynne precis så bra som hon kan och bör vara, vilket väl allt visar på att hon också vill. När det blir för mycket blir det nästan bombastiskt i det lilla – krystad svulstig minimalism. Och det blir bara tråkigt, vanligt och segt. Men på *Suit Yourself* dominerar ändå den Shelby man vill komma tillbaka till. Och en Cash-hyllning som *Johnny Met June* blir trots sin vardaglighet värdig.

Magnus Sjöberg

MADBALL*Legacy*

Roadrunner/Bonnier Amigo

Pang pang pang. Här lämnas inget åt slumpen. Bara rakt på i ett rasande tempo. Madball har hållit stilen i sex skivor. Och behöver väl inte ändra på något. Kanske ha med färre låtar. På *Legacy* finns 16 och det är minst fyra för många i mitt tycke. Gatans lag, stolthet och kamratskap. Gangsta hardcore när den funkas som bäst.

Per Lundberg GB

MADNESS*The Dangerman Sessions*

V2/BONNIERAMIGO

Jag har haft ett rätt klivet förhållande till Madness ett tag. Under en tid i ens uppväxt lärde man ju sig att det enda man behövde för att överleva var ett par knäckebröd, lite vatten och obegränsad tillgång till musik. Madness var väl ingen av ikonerna, men *House of Fun*, *Our House*, *Baggy Trousers* och *Tomorrow's Just Another*

Day gjorde ju att livet fick ett litet skimmer av positiv input. Tillsammans med deras videor, givetvis. Den enda gången jag överhuvudtaget sett Specials Terry Hall dra på munnen är i videon till *Driving in My Car* – bara det. Och apropå Specials, så var väl både Madness och Specials de främsta ikonerna för den brittiska ska-eran under åttiotalet. Därför känns det lite trist att den här skivan kommer nu. För tänk om den kommit för tjugo år sedan. För *The Dangerman Sessions* handlar om covers. Både ska-, reggae-, och popcovers. Här är Marley, Dekker, José Feliciano, Kinks och Supremes i en nästan osannolikt helig allians. Allt sammanhållet på samma slags sätt som det en gång i tiden kunde låta, även om det låter lite tröttare nu. Riktigt eldigt, riktigt bra emellanåt, men på något sätt saknar jag den där glöden som en gång fanns, även om den var skickligt kamouflerad i en naivitet och barnslighet jag heller aldrig kunde sluta älska. För förutom att jag hela tiden kommer på mig själv att fundera över hur bland annat *The Israelites* kunnat låta när glöden fanns där, är det här riktigt j-a häftigt i det stora hela.

Magnus Sjöberg

MAD SIN*Young, Dumb & Snotty*

PEOPLE LIKE YOU RECORDS

Mitt förhållande till psychobilly är att jag tycker att det mesta låter ungefär likadant. Men visst, kulturen kring musiken är ändå rätt intressant med i all sin retroskräcksdrypande repulsion. Mad Sin firar något sorts jubileum efter sjutton år som skivsläppande band genom att rada upp låtar med titlar som *Meattrain at Midnight*, *Day of the Merge Souls* och *Deep Black Zone*. Dansgolvet på zombiediskot är antagligen i extas, och det är imponerande hur bandet låter efter låter tycker att det är en bra idé att micka upp strängarna på stäbasen så att jag som lyssnare verkligen får ta del av deras hetsiga tempo. Själv nöjer jag mig med en låt med The Cramps då och då.

Mikael Barani

THE MAE SHI*Go Zbra*

DELETED ART

The Mae Shi är något så käckt som punk med elektroniska störningar. Skrän eller skrammel, bu eller bä – kalla det vad du vill. Jag vet inte riktigt hur jag ska förhålla mig till det. Det är inte tillräckligt ansträngt för att vara ambitiöst, men inte heller tillräckligt tontigt för att vara på låtsas. Ibland är det rentav angenämt bröttigt, men oftast bara tramsigt oljudande för oljudets skull.

Tre av spåren heter *Heartbeeps*, varav bara det sista är en regelrätt låt och därmed bäst av trion. Tillsammans med *Born for a Short While* är den det enda stycke musik som ger mig någon form av stimulans på *Go Zbra*. Måhända att den tramsiga punkigheten är The Mae Shis varumärke. Men den blir också deras fall.

Christian Thunar

MANDORLA*Nattfjärils tal till solen*

KITE RECORDINGS

Det fanns under en liten stund en undran. Under den första låten. Varför det sextioårligtjuffulla soundet som Pontus och Amerikanerna gjorde till sitt måste återkomma. Hade inget emot det, men... Men raskt försvinner det. Raskt kastas hela ens uppgjorda fantasislott bort, upp-och-ned. Bort. Raskt återkommer man till den svenska landsbygden, raskt återkommer man till gränslandet mellan dröm och verklighet. Och redan i andra spåret känner man igen honom. Martin Bärjed. Som på den egna plattan *I Andan*

skruvade till landsbygd och skog genom något obehagligt men, för oss som hört, beroende och nödvändigt filter. I *Andanom* var svårtuggad, men här tillsammans med Andreas Nyberg från Mellowmen kommer allt mer tillrätta i sig självt på något vis. Även om det verkar splittrat så känns allt helt sammanhållet. Trots det som skulle kunna vara väsensskilt, framför allt via sånginsatserna – Martin Bärjed ligger som vanligt i det märkliga tonintervallet mellan sundhet och galenskap – finns en enhet, en samhörighet, en helhet. Det är, sånginsatsernas olikhet till trots, enhetligt och märkligt mäktigt emellanåt i all sin litenhet, skruvat verklighetsnära, naiv folkparksskönhet, men också obehagligt trolskt. Men hur skum, hur skruvad, hur snygg, hur anpassad, hur överklig plattan än kan verka emellanåt så är den lysande i sin kombination av ohöjd spontan charm och bra låtar. De som efter ett tag suger tag i en och aldrig lämnar en. Tar en in i skogen. Igen. Och man funderar på hur Martin Bärjeds skogar ser ut, och vilka som bor i dem...

Magnus Sjöberg

MASCOTTE*Mascotte*

SURPRISE

Sabrina ligger i samma sång som Front 242. Pet Shop Boys och New Order sover på varsin sida. I ett hörn sitter Kraftwerk och onanerar under tystnad och slickar sig runt munnen.

Fem belgare gör skojig syntbaserad musik. Svårt att ta det på allvar. Inledande *Jackie Brown* är en pastisch på Frank Zappas *Bobby Brown*. Lite lattjo. I den stilen fortsätter det låt efter låt. Neil Tennant och Bernard Sumner tittar förbi tillsammans och kikar under lugg. På det hela taget är det inte så kasst. För trots att det är tokroligt så är det ganska charmigt. Nu tog mina namedroppar slut.

Per Lundberg GB

MASTER P*Ghetto Bill*

KOCH/CAPITOL

Jaha, här är ännu ett rags-to-riches-dokument från denne affärsman från södern, denna gång med undertiteln "The best hustler in the game". Beatsen är släpiga och rappen undermålig, läkta-brötig och skrytsam. Hört det förut? Jovisst, hundra gånger. Och jag gillade det inte då heller! Men Master P gör det enkelt för sig när han upprepar sitt framgångsrecept (se ovan). Gonatt.

Gary Andersson

MAYDAY*Bushido Karaoke*

SADDLE CREEK/BORDER

Det är lite märkligt, men det gör inget. Eller, snarare, det är mycket det som gör det bra. För det är svårt att kategorisera Mayday. Varierat, allt från nästan varietéiska ballader till rockigare saker, ofta på något sätt förankrat i country eller någon annan slags stomp som både berikar och irriterar på ett behagligt sätt. Texter som ibland kan kännas på gränsen till det obehagliga eller bisarra, men inte ger avsmak. Nästan som en piggare Nick Cave – parallellt ligger närmare än man från början vill höra eller erkänna. Men de som gör bluegrass av en cover på INXS och på samma skiva gör rockabilly av Gillian Welch måste man bara älska.

Magnus Sjöberg

ANDREAS MELAND/LASSE MARHAUG*Brakhage*

MELEKTRONIKK/DOTSHOPSE

International Movie Database listar 371 filmer om man slår på Stan Brakhage. Denne independentfilmare var sannernligen

en aktiv herre. Förvisso är många av hans filmer inte mer än installationer på en eller några minuter, men ändå. Han dog för två år sedan och det är väl tveksamt om han någonsin fick reda på att två norska ljudkonstnärer gjorde musik till sju av hans filmer för visning i Norge, som sedan skulle resultera i denna CD-skiva.

Andreas Meland är en aktiv festivalfixare och skivbolagsboss för Melektronikk och inleder med sex spår till filmerna *Dog Star Man I-VI* (jupp, Suede kunde sin konstfilmshistoria) och det handlar om stillsamma soundscapes som balanserar på gitarr- och orgelljud. Farligare blir det när en gammal noiseräv som Lasse Marhaug tar över. Hans musik till *The Act of Seeing With One's Own Eyes* är stundtals smärtsamt piskande oljudsdrivor, ibland lugnare och mer återhållna smådrones. Marhaug har ju inte samarbetat med Merzbow för intet.

Tillsammans med filmen fungerar säkert musiken perfekt. Men faktum är att den håller bra för albumformat också. Det här är musik att driva iväg med. Som rycker hit och dit. Blir ful och eländig en stund. Men gnistrar på ett dunkelt vis i alla fall. Stan Brakhage hade nog varit nöjd.

Mats Almegård

MELEEH*Another Low a New Hollow*

BLACK STAR FOUNDATION

När Gävlebandet debuterar med *Another Low a New Hollow* sker det med stort självförtroende och killarna har all anledning att vara stolta över sitt verk. Grunden är stenhård hardcore i stil med galningarna i The Blood Brothers. Sången gör stundtals ont att lyssna på, det liksom skär i mina egna stämband när sångaren vrålar.

Trots den betonghårda utgångspunkten och dödscriken vågar kvintetten ge sig ut på sidovägar där det ibland blir riktigt lugna vågor med smekande syntslingar och på sina håll nästan psykedeliskt.

Andreas Eriksson

MELLOW DRAMATIC AVENUE*Sun, Light the Day – Come Burn the Night*

Away

KAKADUA PARTNERSHIP

Skivan med den pretentiösa titeln är en långsam, långsam, långsam historia. Mogen Dramatisk Aveny, i direktöversättning, gör visserligen skäl för namnet, men jag vill ha mer än vad de erbjuder. Jag är inget fan av släpig musik. Den gör mig oftast rastlös. Men säg ett band som Sigur Rós. Det är min påse te. För de tar musiken till helt andra höjder genom att fläta samman intrikata stämningar med allsköns verktyg.

På *Sun, Light the Day – Come Burn the Night* finns inga sådana verktyg. Gitarrer varvas med bas och ännu mer gitarrer, sången mumlar sig fram genom mörkret och trummorna skrapar lite försiktigt i bakgrunden. Den totala svärtan och avsaknaden av melodier gör att detta mycket väl kan vara förortslägenhets-ångest i sin renaste form. Mitt i högsommaren! Det finns säkert de som får ut något av Mellow Dramatic Avenue. Jag söker mina kickar någon annanstans.

Christian Thunarf

PRAS MICHEL*Win Lose Or Draw*

GUERRILLA/UNIVERSAL

Fugees-doldisen Pras har än en gång bevisat att han är den minst begåvade i gruppen, *Win Lose Or Draw* är nämligen en trött och förutsägbar platta där de milda beatsen och melodierna passar perfekt till de bleka rapinsatserna. Han har till och med gjort en slags cover på en U2-klassiker som ingen kommer att må bra av... En totalt onödig skiva.

Gary Andersson

MIMIKRY*Uppsamlingsheatet*

BIRDNEST/BONNIERAMIGO

För några år sedan blev de långhåriga dalmasarna Hjalles och Heavy osannolika tv-kändisar i lekprogrammet *På Rymmen*. Duon fick till och med lira in en skiva som sålde lika osannolika 80 000 exemplar. Hjalles och Heavy hade redan innan kändisskapet punkbandet Mimikry, som efter *På Rymmen*-äventyret förstas kunde få släppa plattor.

Hittills har tre fullängdare spelats in, och nu kommer alltså *Uppsamlingsheatet* som är fyllt med överblivet material i form av demolåtar, B-sidor och låtar från olika samlingsskivor. Och så några covers då. Uppdateringen av Eddie Meduzas *Kuken står på Mats Olsson* är kul, men versionerna av Afzelius *Kungens man* och Vreeswijks *Balladen om herr Fredrik Åkare och den söta Cecilia Lind* låter rent ut sagt för jävligt. Annars är Mimikrys trallpunk rätt okej, om än lite standardiserad och ganska långt ifrån den höga klass som föregångarna som Asta Kask och De Lyckliga Kompisarna skämde bort svenska tuppkammar med.

Men, men, *Uppsamlingsheatet* innehåller trots allt en del godbitar för fansen. B-sidan *Lev idag*, Leksandshyllningen *Lirarnas lag* och gamla demolåten *Politik* (med den briljanta refrängen "politik, politik, politik är bara skit") får mig på så gott trallpunkhumör att jag får lust att lägga Strebbers klassiska mini-LP *Kallt stål/Varmt blod* på skivtallriken. Jag går och gör det nu.

Daniel Axelsson

MPXP*Panic*

SIDE ONE DUMMY/SOUND POLLUTION

Bandet bildades 1993 i Washington och har hela tiden haft en stark kristen inriktning på sin amerikanska punkrock, vilket borde sticka lite i ögonen på punkarna, religion brukar inte vara populärt i de kretsarna.

Med sitt nya album *Panic* har det, som vanligt, inte hänt mycket på skatepunkfronten. Det är samma trumslag, samma ackord och precis lika intetsägande som andra band i samma genre. Att Mark Hoppus från Blink 182 är med som låtskrivare och sångare på *Wrecking Hotel Rooms* känns självklart och förutsägbart.

Andreas Eriksson

NACHT PLANK*Septs Vents*

LAMPSE/DOTSHOPSE

Lee Norris, som är mannen bakom Nacht Plank, brukar annars ge ut *electonica/IDM*-skivor under namnet *Metamatics* eller *detroit* house-techno som *Norken*. Att han väljer olika alias för sina släpp är ganska naturligt när man lyssnar på *Septs Vents*. Det som presenteras på detta album har inte mycket med *Detroit*-scenen att göra, inte heller *electonica/IDM* som vi känner den från exempelvis *Warp*.

Nacht Plank är istället det alias Norris använder när han ska dyka djupt ner i sina maskiner och experimentera som mest. Skitiga soundscapes med bullriga frekvensstörningar och skavande gnissel backas upp av dova basväggar som ligger som en tung slöja över hela ljudbilden. Men det övergår aldrig i noise eller industri för de där bassyntarna balanserar det hela och ger det en inramning av ambient slag. Fast en rätt mörk sådan. Inte dåligt, men inte heller särskilt medryckande.

Mats Almegård

JULIEN NETO*Le Fumeur de Ciel*

TYPE/DOTSHOPSE

Type Records, det mest hypade brittiska skivbolaget just nu, fortsätter hitta intressanta artister utaför Storbritanniens

gränser. Franske Julein Neto gör vacker ambient electronica. Det är mjuka sjök av ljud, där regntunga moln ersätter taket i din lägenhet. Spridda elektroniska spraker en vemodig futuristisk känsla, medan diverse klassiska strängsinstrument garanterar en koppling till historien.

Julien Neto rör sig i samma halvklassiska bakvatten som Max Richter och Sylvain Chaveau, utan att för den skull låta som en kopia. Rekommenderas.

Henrik Strömberg

NORTHERN LIGHT

Northern Light

MTM/SHOWTIME

Uttrycket "supergrupp" ska man se upp med. Det är antingen pengasuktande skivbolag som använder sig av det eller trötta musikjournalister som skriver av en pressrelease.

Northern Light ska enligt skivbolaget MTM just vara en supergrupp. Gitarristen och norrmannen Tor Talle har lyckats göra en platta ihop med massa killar som är stora inom melodisk rock, men helt okända för oss andra.

Innan Tor Talle satte ihop bandet gjorde han bland annat tv-musik. Det ska han fortsätta med. Världen behöver inte ännu ett band som spelar snäll, töntig melodiös pop-rock.

Nästa gång Tor Talle vågar sig in i en studio borde han ta av sig filttofflorna och leva upp till ordet rock.

Torbjörn Hallgren

OBITUARY

Frozen in Time

ROADRUNNER/BONNIERAMIGO

Det monotona trista riffandet som öppnar skivan i *Redneck Stomp* är oroväckande. Efter denna instrumentala utflykt stiger John Tardy fram till mikrofonen i *On the Floor* och om låten i övrigt hållit samma klass som hans growlande hade vi kanske kunnat börja glädjas på allvar.

Insane, tredje spåret på skivan, tuffar på ungefär som föregående och känslan är densamma. B-lagsdöds med fötterna fastväxta i tidigt nittiotal utan direkta nivåer för att hävda sig vare sig då eller nu. Resten av skivan lunkar på i samma takt och trots att Florida-gänget oftast är okej utan att göra bort sig blir det aldrig särskilt bra och jag hade faktiskt väntat mig betydligt mer av veteraner som Obituary.

Roger Bengtsson

ODD NOSDAM

Burner

ANTICON/BORDER

Electronicaartister som Funkstörung och Autechre har länge sneplat på hiphopens kraftfulla beats och gjort dem till något förvridet annorlunda. Och på samma etikett som Autechre finns sedan en tid electronicahiphopare som Prefuse 73. Så det är logiskt att också hiphopen vänder sig mot electronicans fascination för funna ljud, filigranarbeten med de olika detaljerna i produktionen och en hemmasnickrarideologi som går ut på att vem som helst som har en dator kan göra storstilad musik.

Anticon är en label som försett världen med spännande släpp från bland annat Dosh och i och med Odd Nosdams *Burner* ger de sig på allvar ut i gränsoområdet mellan hiphopen och ljudsamladet. Odd Nosdam tar för övrigt hjälp av Dosh, liksom den ständigt flitige Mike Patton som sjunger på *11th Avenue Freakout Pt 2*. *Burner* är inget som kommer att spelas på dansgolvet när hiphoparna slänger handen i luften runt midnatt. Det är snarare en skiva att spela i hemmastereon, så fragmentarisk och tvekan som den är. Med åttatalsbands spelare och laptop

ser Odd Nosdam också till att inte hamna i något högteknologiskt trask utan behåller hela tiden den lo-fi-estetik som präglar många av Anticons släpp. Singer/songwriter-element monteras också in i mixen och gör detta till en varierad och intressant skiva som dock lider något av att den inte förmår engagera.

Mats Almegård

THE OFFSPRING

Greatest Hits

SONYBMG

Drygt tio år efter genombrottet med *Come Out and Play (Keep 'em Separated)* och *Self Esteem* från plattan *Smash* (ja, jag såg bandets allsångskonsert i Eriksbergshallen i Göteborg men inte turnén innan då de spelade på pyttesmå klubbar) kommer nu en samling där man tydligt märker att engagemanget och låtmaterialet inte vuxit i och med framgången. Men det är tralligt och skojsigt. Och Dexter Hollands röst är ju mest irriterande.

Gary Andersson

ORANGE JUICE

The Glasgow School

DOMINO/PLAYGROUND

Av den knapphändig informationen att döma drar jag slutsatsen att detta är en samling singelspår och lite annat. Trots tjugotvå låtar lämnas man tämligen oberörd och mixen dansband möter pubrock möter en oengagerad Elvis Costello är faktiskt rätt solkig. Vokalistens överdrivna inlevelse ligger som ett hårstrå under ögonlocket och irriterar helheten ytterligare.

Roger Bengtsson

PADDINGTON DC

The Sun is Down and the Sky is Grey

LOWLIFE RECORDS

"Själv är bäste dräng", som Sven Melander en gång i tiden sa. I detta fall kan det översättas till att jag lyfter på hatten åt DIY-kulturen och den kreativa uttrycksfriheten som den innebär. Varför inte säga att den erbjuder musikalisk demokrati helt enkelt?

Det tråkiga med denna frihet är att det även uppstår en viss brist på självdistans och kritik till det egna verket. När Paddington DC för sjuttioelfte gången har ett dansbeat med en syntslinga som skär likt naglar på en svart tavla får jag nog. Demokrati och frihet ska inte missbrukas.

Mikael Barani

PARADROID

Romanticism in Robotic Systems

PLATEAUX RESISTANCE/IMPORT

Achim Szeplanski fortsätter sin mission i livet: att fylla denna planeten med udda minimalistisk elektronisk musik. Det gör han rätt i, trots bolagsstrul som tvingat honom att byta ut välkända Mille Plateaux-namnet mot det nya. Och på hemsidan kan man givetvis läsa en lång essä där han citerar Nietzsche. Så långt är allt som vanligt alltså.

Och när man kollar in Paradroid så känns det mesta igen också. Det är glit-chigt, men med lite mer funk i botten än vad de legendariska *Clicks & Cuts*-samlingarna erbjöd. Riktigt dansant minimalelectronica faktiskt. Sammanskrivade av en kille som påstår sig ha en mekanisk mamma som heter Heidi WL-5. Titeln på albumet antyder också en teknikfascination över det normala, men det är inget att bry sig om. Paradroid må vara en nörd, men han gör skön electronica.

Mats Almegård

PEST

All Out Fall Out

DWIGHT TRIBLE & THE LIFE FORCE TRIO

Love is the Answer

NINJA TUNE/PLAYGROUND

Ninja Tunes släpp har på senare tid inte riktigt övertygat. Inte för att de varit dåliga, men de har ändå haft svårt att nå upp

till den nivå som bolagets tidigare skivor låg på. Glädjande nog visar sig Pest vara en nivåhöjare. Ingredienserna är förvisso de gamla vanliga: jazzindränkta klubb-beats, slicka produktioner och en känsla av att inte riktigt veta om de vill vara ute på dansgolvet eller sitta kvar i baren. Men det Pest serverar på *All Out Fall Out* är ändå det mest kompetenta och funksvängande på länge.

Tyvärr kan man inte riktigt säga det-samma om Dwight Tribble. Han och hans trio gör släpande jazz som hyllar kärleken och det är väl fint och bra. Men det känns sägigt.

Mats Almegård

LISA MARIE PRESLEY

Now What

CAPITOL

Denna platta av Kungens dotter låter precis som väntat: stabil och händelsefattig, men ändå låtsastuff, radiorock ljusår från hennes musikaliska arv. Förstår inte riktigt varför hon vill göra musik då hon aldrig kommer kunna stå på egna ben eftersom man alltid kommer att dra paralleller till farsgubben som faktiskt är en av historiens största artister. Men det är klart, har man haft ihop det med Michael Jackson kanske omdömet inte är ens styrka...

Gary Andersson

PRINTER

Rhizomatic Baby

STATLER & WALDORF/IMPORT

De började som ett rockband i indierockskolan. Men det fyra man starka bandet från Roskilde upptäckte snart att det var roligare att jamma på syntar och datorer än att släpa basfodral och bygga trumset. Deras EP *Absence* som kom för två år sedan visade att de fortfarande stod någonstans mellan indie och elektronik. Men på *Rhizomatic Baby* har de blommat ut totalt i dansant electropop. Produktionsmässigt finns inget att invända. Filar de bara lite till på sängen och variationen så kommer nästa album att bli riktigt bra. Denna gång när de inte hela vägen.

Mats Almegård

PUBLIC ENEMY + PARIS

Rebirth of a Nation

GUERRILLA FUNK/BORDER

För sin nya platta vände sig Chuck D, Griff och Flavor Flav till politiske hårdingen och kompisen Paris (de gästade hans platta *Sonic Jihad* för två år sedan) för produktionen. Han ställde självklart upp och fick bland annat med sig Dead Prez och MC Ren på några av spåren. Resultatet är en klockren knogmacka i Bushadministrationens skrämselfpropagandaapparat. Men musiken är inte riktigt så granithård som man vant sig vid även om texterna sannerligen skär som en kniv genom en nyplockad bomullsbal.

Och *Rebirth of a Nation* är ett starkt dokument över vad som fortfarande går fel i den amerikanska drömmen. Men på grund av de många gästartisterna tonas PE-stämpeln på plattan ner rejält. Känns lite tråkigt tycker jag. PE har ju alltid haft en väldigt skarp egen profil, denna urvattnas nu av denna utveckling med softare ljudbild och gästträngsel. Med andra termer: de värdar och värnar inte sitt varumärke. Med risk att verka konservativ så kräver jag att PE ska vara stålblåa beats bakom Chuckens föreläsningar kryddat med Flavs galenskaper. *Rebirth of a Nation* gränsar istället till soft r'n'b. Och så får det självklart inte vara.

Gary Andersson

THE RAKES

Capture/Release

V2/BONNIERAMIGO

The Rakes är egentligen ett riktigt bra band med fantastiska popdängor och

uppkäftiga poser. Men de har en jäkla otur. Alla andra har ju redan hunnit före. Pondera att en introtävling skulle komma till skott på en fest. Någon sätter på *Strasbourg*, första spåret på The Rakes debutalbum. Jag hade kunnat gissa på en oändligt mängd band. Franz Ferdinand, Bravery, Libertines, Bloc Party, Killers, Departure och sedan kanske kommit fram till att det borde vara Art Brut med tanke på dialekten. Ungefär så nyskapande är Londonkvartetten. Jag kan inte annat än tycka synd om dem. För de har gjort en bra platta.

När Acceleratorfestivalen nådde Stockholm hade The Rakes oturen att spela samtidigt som Sonic Youth och Devendra Banhart. Jag undrar om de hade någon alls i publiken. Men förhoppningsvis slipper The Rakes bli lika sönderspelade som turnékamraterna Bloc Party, så de kanske håller en bit in på nästa år.

Annica Henriksson

THE ROYAL CREAM

Death is Not a Destination, It's a State of Mind

BIG BONGO/SOUND POLLUTION

Debutalbum från stockholmska Royal Cream, och rätt imponerande emellanåt. Våldigt baserad i rock, rockabilly och blues, väldigt orienterad mot sent sextiotial och tidigt sjuttiotial, utan att bli retro, och utan att heller falla i den förutsägbara cruising-fällan eller ta i så man odlar polsonger. Lika delar Free som Fatboy, typ. Tungt men ändå luftigt, skitigt och schysst. Trots knappa 29 minuter för nio spår hinner man dock med att känna viss tristess några gånger. Men det hinner aldrig bli så där tråkigt så man skruvar på sig. Borde kunna vara en riktigt intressant liveakt.

Magnus Sjöberg

RÖYKSOPP

The Understanding

VIRGIN/CAPITOL

Norrmännen Torbjørn Brundtland och Svein Berge katapulterades upp på arenanivå med debutalbumet *Melody A.M.* och på uppföljaren *The Understanding* visar de sig fullt kapabla att stanna där. Inte för att det är så överbra så att de förtjänar det. Nej, inte alls. Precis som *Melody A.M.* är det här en rätt utslätad och trist skiva. Omslagets Pink Floyd-estetik talar sitt tydliga språk. Det här är megaproducerad uppfuffad musik som förmodligen måste ha en och annan fyrverkerishow eller någon spektakulär laseruppvisning för att kunna beröra.

Deras förmåga att vara kvar på toppen ligger snarare i att de just något för alla. Popfantasterna hittar lätt fram till Pet Shop Boys-pastischen *Only This Moment*, retrodiscodiggarna har *Follow My Ruin* och själv gillar jag electroflirten *Sombre Detune* och The Knife-samarbetet *What Else is There?*

Mats Almgård

BRIAN SETZER

Rockabilly Riot – A Tribute To Sun Records

SURF DOG RECORDS/PLAYGROUND

Förne Stray Cats sångaren Brian Setzer har inte legat på latsidan efter Stray Cats upplösning. Oavbrutet har han släppt platta på platta. Hela fjorton plattor fram till idag. Brian har oförtrutet kört vidare på sin rockabilly väg. Här vill han hylla sina gamla hjältar – artisterna på Sun Records. Jerry Lee Lewis, Carl Perkins och Elvis för att nämna några. *Rockabilly riot* är inget annat än en 22 låtar lång historisk excursion. En bitvis rätt så trevlig utflykt. Absolut en platta för swing katter och andra dansugga.

Per Lundberg GB

SEXSMITH & KERR

Destination Unknown

V2/BONNIERAMIGO

Tidigare i sommar bjöd Ron och Don Debasers gäster på en gratis spelning ute på Karl Johans torg i Stockholm. Det blev snabbt fullsatt så övriga nyfikna fick trängas i den intilliggande trappan. Tyvärr var ljudet burkigt och på tok för lågt för att publiken som inte stod längst fram snart skulle tröttna. Sexsmiths musik är inte det första man tänker på när man hunnit hinka några öl i solen och själv börjar bli högljudd. Ska vara *This Song* då kanske som får fötterna att leka The Duckman.

Don Kerr har varit Sexsmiths vapen-dragare sedan 1987, men detta är första gången de uppträder som duo. Sexsmith menar att låtarna på *Destination Unknown* skrevs samtidigt som materialet till *Retriever*, men att de inte passade på plattan. Inte för att de var dåliga, utan för att de skulle låta bättre med stämsång å la Everly Brothers. Alltså fick dessa låtar bli ett helt nytt projekt tillsammans med Kerr. Sexsmith-fansen kommer dock inte tappa hakan och de behöver inte heller elda upp samlade tidningsartiklar i vrede för att deras hjälte blivit tokig. Sexsmith låter fortfarande Sexsmith. I hans mest lågmälda stunder. Fast med mandolin, cello och autoharp istället för elgitarr. Och denna gång med kör (eller snarare Kerr). Lyssna och njut – på balkongen med en kopp kaffe i regnet.

Annica Henriksson

SHAKIRA

Fijacion Oral Vol. 1

EPIC/SONYBMG

Man kan misstänka att Shakira inte riktigt visste hur hon skulle hantera de enorma framgångarna med albumet *Laundry Service*. Uppföljaren har tagit nästan fyra år att sammanställa – och är helt och hållet på spanska. *Fijacion Oral Vol. 1* kommer dock följas av engelskspråkiga *Oral Fixation Vol. 2* i höst, vilket tyder på att en viss hybris infunnit sig.

Musikaliskt krälar hon fortfarande omkring i åttiotalets mest svulstiga mainstreamrock. Antagligen stod hon längst fram varje gång Tina Turner och INXS spelade på Rock in Rio.

Föreställningen om Shakira som en latinamerikansk Madonna är absurd. Hon är Colombias satans svar på Anastacia.

Thomas Nilsson

SHPONGLE

Nothing Lasts... But Nothing is Lost

TWISTED/BORDER

Fun-Shui. Jag skojar inte. Det är så de beskriver sin musik, herrarna Simon Posford och Raja Ram. Rejvmusik för nyandliga eller för new age-människor med lilafärgat hår? För rökelse och svampätning? Jag vet inte, faktum är att jag inte tror att denna skiva kan bli bra om man så åt upp varenda svamp i hela skogen (men prova inte det barn, kan vara farligt).

Mats Almgård

SOLARIUM

Olari

SPEZIALMATERIAL/DOTSHOP.SE

Det är inte lite nördigt att förse ett skivomslag med en massa siffror så att man måste sitta och räkna alfabetets bokstäver för att komma fram till band-, album- och låtnamn. Men det förlåter jag Martin Wigger fullständigt. Han hade kunnat nördas sig ännu mer och det hade inte heller spelat någon som helst roll. För musiken på *Olari* är bland det bästa som släppts på en skiva i år. Den påminner ganska mycket om Autechre vid tiden för *Tri Repetae*, men till skillnad från den stora mängd Autechrekloner som virrar runt där ute gör Wigger

något eget av inspirationen. Hans tidigare släpp har till största delen fokuserat på ambienta partier och stämninglägen, men på *Olari* låter han rytterna bli mer betydelsebärande och det är inget dumt drag. För hans fina harmonier nystas upp av de intrikata beatsen och får mer liv. Han balanserar mörkt mot ljust, disharmoni mot harmoni och det här är en skiva som känns som en milstolpe inom dagens electronica. Det ni.

Mats Almgård

RINGO STARR

Choose Love

ROCCABELLA/BONNIERAMIGO

Herregud, Ringo Starr – kan det bli gubbigare? Tänkte jag. Varför, av beatlarna, var det Ringo och Paul som fick fortsätta göra musik? Funderade jag.

Livet är fullt av frågor men svaren är färre.

Sen lyssnade jag på *Choose Love*. Och frågorna hopade sig.

Undrar hur Ringo resonerar egentligen? Han är världskänd och rik men obegävd och töntig. Detta känner han till. Så hur har han då kommit fram till vilken väg han ska vandra? Kan han verkligen bortse från sina tillkortakommanden genom att köpa nya sportbilar och slott? Eller gråter han sig till sömns varje kväll? Spekulerade jag. Låten *Hard to Be True* nuddar vid ämnet men lämnar inga lösningar.

När skivan tonade ut var jag vilsen. Vilken bra titel skivan har. Försökte jag.

Men jävla vad den suger. Fastlog jag. Herregud, Ringo Starr – kan det bli gubbigare? Varför, av beatlarna, var det Ringo och Paul som fick fortsätta göra musik?

Gary Andersson

STATIC-X

Start a War

WARNER

Jag har otroligt svårt att ta Static-X på allvar. För hur mycket frågda Wayne Static än tuggar när han spottar ur sig textrader som "you make me hate you" har musiken varken någon slagkraft eller egen karaktär. I vanlig ordning låter Static-X mest som en gröt av trötta Fear Factory-riff och ilskan sång med en politisk medvetenhet på dagisnivå. Låtarna verkar ha knäpats ihop på en pisskvart och spänningen är givetvis allt annat än olidlig.

Det roligaste med *Start a War* är den lustiga oompa-samplingen i *I Want to F***** Break it*, och att se hur stort inflytande System Of A Down har på samtida musik. Förhoppningsvis finns det musiker som förvaltar det arvet till ett mer värdigt öde.

Static-X är det bara att förpassa raka vägen till överskottsbolaget.

Christian Thunarf

SUPERGRASS

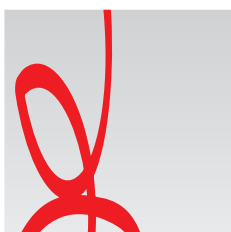
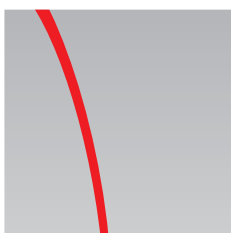
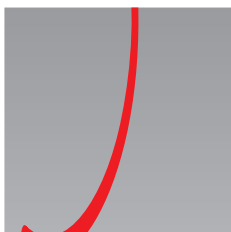
Road to Rouen

PARLOPHONE/CAPITOL

De vildvuxna ungdomarna från Oxford är inga ungdomar längre. De har lämnat galna upptåg och full-fart-framåt-mentaliteten bakom sig. Tuggummipopfrenesin är utbytt mot orkestrala Beatles-harmonier och mjukare och mer psykedeliska tongångar. Borta är de smittande refrängerna och den hysteriska energin och kvar är bara en vuxenpop av bästa märke. Inte särskilt drabbande eller pockande låtar men likafullt intressanta. Och bandet är fortfarande udda, det vittnar buskisen *Coffee in the Pot* om. Och titellåtens lager-på-lager-instrumentering funkar alldeles utmärkt. Riktigt stelfunkigt faktiskt.

Jag gillar det mer återhållna Supergrass bättre. Tycker de växt upp på ett bra sätt, grabbarna.

Gary Andersson

TAHITI 80

Fosbury

ATMOSPHÉRIQUE/UNIVERSAL

Visst kan man jämföra Tahiti 80:s platta *Fosbury* med musik från Phoenix eller andra landsmän, men den bästa parallellen dras ändå till The Neptunes. Massvis av smäljud, harmonier, körer och popsensibiliteten har de gemensamt med Pharrell och Chad. Om Neptunespojkarna skulle göra en utpräglad popplatta hade den definitivt låtit så här. Men lyckligtvis får Tahiti 80 göra denna typ av musik utan amerikanernas hjälp. För även om spår som *Big Day* och *Matter of Time* är sköna blir *Fosbury* i längden småtråkig och väl poppskisk. Att stänga av plattan är rejält efterlängtat.

Gary Andersson

THERMOSTATIC

Joy-Toy

WONDERLAND

"Cold heart made of steel/I look at you, is this for real?" Sångerskan Vox har en speciell sorts röst. En sådan röst som i kombination med ovan nämnda textrad kan fastna i huvudet tills man slänger sig i sängen och pressar kudden över huvudet i ett desperat försök att få tyst på eländet. En röst som är så entonig och monoton kan i kombination med urusla texter borra hål i mitt huvud. Tills endast döden kan skilja oss åt.

Lyckligtvis har Göteborgs syntpopband Thermostatic knäpat ihop en oemotståndligt charmig debutplatta – åtminstone instrumentalt sett.

Men jag undrar, borde jag verkligen gilla det här? Får man det?

Simpel syntpop med sneglingar både mot Depeche Modes lättsammare stunder och lite mer smyghård synt, lite som Theatre of Tragedys *Musique* minus elgitarr. En drillande C64-synth medverkar på varje spår, vilket först kan verka tjatigt, men ofta höjer musiken från medioker till engagerande.

I *Together* och *Reasons* resulterar det i total TV-spelseufori. Mörkare låtar som *Metal Skin*, *So Close So Near*, *Private Machine* och *Close Your Eyes* är inte särskilt märkbara i sig, men på något sätt blir de i mina öron petisserer man inte kan värja sig mot. Det är svårt att förklara. Jag gillar det inte, men jag gillar det.

Om de bara kunde hitta en bättre sångerska och skriva texter med större ordförråd än vad man finner i mellanstadieets engelskaböcker...

Christian Thunarf

TOSCA

j.a.c.

IK7/PLAYGROUND

Richard Dorfmeister och Rupert Huber gjorde en intressant sak på dubbelalbumet *Dehli9* och det var den skiva som innehöll pianoexperiment i den mer klassiska skolan. Små etyder och stycken som andades känsla och närhet. Den andra skivan var inte mycket att säga om, det var en upprepning av vad Tosca gjort förut. Och nu är det dags för nya albumet *j.a.c.* som är, ja, en Tosca-skiva en gång till. För mer än så finns det inte att säga om denna såsiga triphop som ofokuserat stryker längs väggarna, lite för artig för att slå sig ner utan att fråga först. Lite för anonym för att någon ska lägga märke till den. Eller om man så vill: en toscakaka som legat och väntat på hyllan så länge att den blivit torrt oätlig.

Mats Almgård

TROUBLED HUBBLE

Making Beds in a Burning House

LOOKOUT/SOUND POLLUTION

I vad som känns som en evighet dränkt i kvicksand harvar sig Troubled Hubble fram genom gräddan av amerikansk tråkkrock. Det är så in i bänken sövande att jag hellre vill sitta och stirra på de beiga, lurviga tapeterna från mitt gamla pojkrum.

Det slamras med cymbaler, gitarrerna maler och sångaren gnäller, eventuellt i ett försök att låta känslösam. Ibland tycker jag mig finna antydning till melodier någonstans långt borta i bakgrunden.

Troubled Hubble vill låta som Placebo. De vill låta som Foo Fighters. Det närmaste de kommer är att låta som ett rutinerad fritidsgårdsband.

Christian Thunarf

KEITH URBAN

Days Go By

CAPITOL

Då sitter man här med ännu en platta mogen skvalrock i stereon. Jag skulle vilja utnyttja termen vuxenmusik, med risk för att trampa någon på tårna. Men missförstå mig nu inte, jag räknas förmodligen själv som ung vuxen och jag längtar efter den dag då jag kan börja klä mig lika snyggt som mina favoritgubbar Tom Waits, Leonard Cohen och Nick Cave.

Keith Urbans nya platta låter exakt som man kan förvänta sig. På omslaget sitter en blåögd, solblond kille med skäggstubb, perfekt för en Dressman-reklam, och sneglar lite nostalgiskt vid sidan av kameran. Skivan heter *Days Go By*. Samtliga texter handlar om livet och kärleken. Musikerna utför ett fläckfritt arbete och aldrig tvekar Keith inför en ton. Ja, kära läsare, det är precis lika djupt som det låter.

Det enda intressanta jag kan finna är de folkliga influenserna som dyker upp i några spår. En mer rättvisande skivtitel skulle vara *Songs Go By*.

Christian Thunarf

ARMAND VAN HELDEN

Nympho

WARNER

På förra mixskivan *New York – A Mix Odyssey* visade Armand van Helden att han snöat in på blandningen houserytmer och rockmusik. The Romantics, Blondie och Ram Jam varvades med egna låtar och Felix Da Housecat-stycken. Nu är han ju knappast ensam om att rocka till dansmusiken, det har varit mycket elgitarrer och rockposer de senaste åren. Då känns det faktiskt ganska mossigt att han styr vidare i denna plöjda fåra även på nya albumet *Nympho*. Electroclashrocken han bjuder stampar helt enkelt på stället. Till och med sämre än vad just Felix Da Housecat fick ur sig på sin serietidningsskiva om Devin Dazzle.

Men det finns en förlåtande faktor på *Nympho*: *My My My*. Vilken soulhousestänkare det är! Vansinnig dansglädje, själ, hjärta och vibrerande puls. Tyvärr räddar den inte ett helt album och eftersom den också fanns med på New York-mixen är den inte ens ny. Bra är den ändå. Köp singeln.

Mats Almgård

THE WALLFLOWERS

Rebel, Sweetheart

INTERSCOPE/UNIVERSAL

Jakob Dylan låter mer som Bruce Springsteen än som sin far Bob Dylan. Det har väl sagts förut, men jag är inte blyg för att bekräfta att sonen inte ärvt sin fars kunskaper i melodismide. Hela *Rebel, Sweetheart* känns som att åka bil ner för den amerikanska västkusten med två radioapparater fastsurrade runt skallen på

en, blåsträndes den inhemska radiatorrocken non-stop.

Jakob Dylan gör inte minsta ansats till originalitet, och varför skulle han? Det finns bevisligen folk som glatt pyntar upp och köper detta menlösa dravel. Och det är synd, för musiken åsido är han en duktig textförfattare.

Mikael Barani

CHRIS WHITLEY

Soft Dangerous Shores

COOKING VINYL/BONNIE AMIGO

Inget annat pretentiöst och över producerat. Som om Daniel Lanois skulle ha fått fria händer med ett jätte reverb som enda arbetsverktyg. Chris Whitley imponerar sannerligen inte på mig. Från ledsen kille med gitarr till ledsen kille med alldeles för många idéer som bara måste vara med annars kommer någon att bli sur. Plottrigt, fult och helt utan mening. Ändå har den amerikanske karl stackaren släppt nio fullängdare tidigare. Ofattbart att det blev så här uselt.

Per Lundberg GB

YOUTH GROUP

Skeleton Jar

Someone Else's Dream

EPITAPH/BONNIE AMIGO

Om du trodde att Epitaph endast var synonymt med amerikanska punkband som Bad Religion och Offspring har du en lysande möjlighet att reparera skadan och stifta bekantskap med en av de bästa rockiga popplattorna som kommit i år. Australienska Youth Group har en fullängdare i bagaget men med ett bättre distributionsavtal än tidigare kommer de inte vara ett anonymt band på våra breddgrader särskilt länge till. *Skeleton Jar* är helt enkelt en skiva som känns omistlig i samlingen redan efter ett par lysningar och låtar i klass med *Shadowland*, *Lillian Lies* och *Baby Body* växer verkligen inte på träd. Även ep:n *Someone Else's Dream* håller hög klass men då den bästa låten även återfinns på fullängdaren rekommenderar jag att du går direkt på den.

Roger Bengtsson

ÖRJAN HULTÉN TRIO/FAKIR KARLSSON

Ayouni

ARTOGRUSH MUSIC

World jazz. Begreppet känns lite konstigt. World jazz. Men, okej. Jag ska inte gå an om ord. Speciellt inte i det här fallet. För oavsett vad man tycker om vissa genrebeteckningar och etiketter på musik så finns det ibland faktiskt relevans för dem. Som här. Örjan Hultén Trio från jazzhället och Fakir Karlssons arabiska musik. Många dylika musikaliska möten kan generera så mycket mer än bara beståndsdelarna, och på några spår på *Ayouni* bränner det till riktigt bra. När det är som bäst låter det som en parallell till Ale Möllers *Bodjal*-platta, men med ännu mer rot i det svenska; de mörka skogarna, de svarta tjärnarna, kanske hela den mytologi som så många kulturer ändå har så lika delar av. Det händer dock att magin försvinner emellanåt, och då känns det lite väl mycket transportsträcka. Men för att komma till de ljuva ställena måste man också vandra. Men en mycket positiv överraskning, som gör att man önskar sig så många fler kulturmöten, på alla plan. Som gör att man struntar i vad man ska eller kan kalla det, det är bara att lyssna. Som gör att man faktiskt gör det.

Magnus Sjöberg